

Giới thiệu Tôi Là Sói, Hồn Là Nai!

Bạn đang thưởng thức tiểu thuyết ngôn tình hiện đại của tác giả Kha Lam có tựa đề Tôi Là Sói, Hồn Là Nai! Tôi dám khẳng định một câu tôi không phải là người hiền lành.

Tôi cũng dám khẳng định hồn cũng không phải là kẻ ngây ngô bệnh tật yếu đuối.

Tôi cứ nghĩ bản thân mình đặc biệt có tính cách không giống người thường nhưng khi nhìn thấy hồn ý nghĩ này nên dẹp bỏ ngay từ đầu.

Tôi hận ông trời khi để tôi và hồn đôi lần gặp, lỡ bén duyên để rồi sau này người nào đó nham nhở nằm trên ghế sofa nói với tôi rằng: "Bà xã, nếu sau này có con anh sẽ nói chính em là người đã cưỡng hiếp anh"

Dù bất đắc dĩ nhưng tôi cũng thấy hạnh phúc. Tình yêu đâu phải nhất thiết như phim truyền hình, trải qua bao nhiêu gian khổ lâm li bi đát mới đến được với nhau. Tình yêu của tôi trong truyện hot này rất đơn giản, hồn hiểu tôi, tôi cũng hiểu hồn vậy là đủ rồi. Con người ta chỉ hơn nhau ở hai chữ "Tin tưởng" mà thôi!!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Là Sói, Hồn Là Nai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Oan Gia Từ Kiếp Trước

Phần 1: Sweet love

Chương 1.1: Oan gia từ kiếp trước

Mỗi con người luôn có một tương lai đã định sẵn, dù ở đâu đi đâu về đâu cũng chỉ là một kết cục rõ rệt mà bất cứ ai cũng không thể thay đổi được.

Có được cuộc sống trọn vẹn hay không? Có được bạn đời trăm năm hay không? Có được yên ổn trong những quãng đời còn lại hay không? Điều là do số phận của mỗi người đã định sẵn. Song con người vẫn luôn cố gắng nỗ lực tìm kiếm hạnh phúc cho riêng mình chỉ để cầu mong hai chữ nhỏ nhoi đó là "hạnh phúc".

Đến đây tôi bỗng nhớ đến lời bài hát

"Yêu một người

Hạnh phúc một đời

Mộng mơ, cũng chỉ vậy thôi!!!"

Sức mạnh tình yêu quả thật rất lớn lao. Bất chấp cuộc đời ngày mai ra sao họ vẫn mù quáng vì yêu. Tôi chưa biết cảm giác của tình yêu là gì? Nhưng thông qua phim ảnh truyền thông, những bài cảm nghĩ trên facebook, zalo, những mẫu truyện ngôn tình tôi liền hiểu ra rằng.

À, Thì ra tình yêu chính là con đường đầy gai mà con người vẫn khao khát đi vào.

Nhưng nghĩ đến yêu bản thân tôi dù đang bệnh liệt giường cũng bùng bùng sức sống. Tôi thường tưởng tượng ra những soái ca cho riêng mình. Tượng tượng viễn cảnh hạnh phúc sau này.

Người ta nói càng hi vọng vàng thất vọng quả đúng là không sai. Tôi đang mơ mộng hi vọng từng ngày sẽ có bạch mã hoàng tử đến. Ai ngờ chưa thấy bóng dáng liền nhận được một tờ giấy thông báo tôi bị bệnh.

Nằm trong bệnh viện mơ mộng suốt nửa năm cuối cùng cũng được chuyển đến phòng dành cho những bệnh nhân có tỉ lệ sống sót thấp nhất.

Nghĩ lại về tất cả mọi chuyện. Nhìn lại bản thân mình, tôi biết điều tôi luyến tiếc nhất trên cõi đời này chính là chưa tìm được người yêu như trong truyện cổ tích.

Mùi thuốc nồng nặc bay vào mũi làm tôi cảm thấy khó chịu, tôi cũng không còn hơi sức đâu để mà tránh đi. Ngay cả bản thân mình cũng đi chưa được phải nhờ người đẩy xe lăn đi nữa là.

Cô y tá xinh đẹp đưa tôi đến giường bệnh nằm trong góc tối tăm nhảm nhí của phòng, chấp chững đứng dậy tính ngồi xuống giường liền có giọng nói từ giường bên cạnh vang lên:

"Thật là bất công, tôi là một người sắp chết mà cô cũng không thể nhường tôi được nữa hay sao?"

Tôi hứng thú quay đầu lại nhìn liền thấy một thanh niên có gương mặt ưu tú đại biểu cho toàn thể nam nhân của đất nước đang bấu môi bất bình với cô y tá vừa đẩy tôi vào.

"Tôi thật sự xin lỗi, việc sắp xếp giường bệnh và do bác sĩ chỉ định, tôi không thể nào làm khác được" Cô y tá lúng túng ra mặt.

Hắn cười cười:"Nhìn cô rất xinh đẹp nha, cô là người đẹp nhất mà tôi từng biết"

"Thật xin lỗi, dù anh có nói thế nào tôi cũng không làm khác được"

"Cô nhìn xem, tôi lớn lên anh tuần như thế này, liền muốn tôi nằm giường có nhiều ánh sáng mặt trời nhất. Có phải cô ghen tị với sắc đẹp ccuar tôi nên mới cố tình hủy hoại nó hay không"

"Tôi không phải có ý đó, nhưng chuyện này anh nên tìm bác sĩ thương lượng"

"Nếu như gặp bác sĩ, hẳn lại ghen tị với tôi như cô, chắc chắn sẽ cho tôi ra ngoài sân nằm phơi nắng"

"..."

Hình hai người với những khuôn mặt sắc thái biểu cảm khác nhau tranh luận. Tôi lại thấy buồn cười. Rõ ràng là biết mình sắp chết lại lòi cái nhan sắc ra để làm bia đỡ đạn. Chỉ mới nói vài đầu đem hết tội lỗi đổ vào đầu cô y tá và bác sĩ. Hiếm khi lại thấy người không còn hi vọng chữa trị lại vô tư cười đùa như vậy, tôi liền sinh ra hứng thú.

Đặt chân lên giường, thả người nằm xuống im lặng nghe hai người kia nói chuyện. Tôi thấy cô y tá lép vế, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng tức giận bỏ đi. Hắn ngồi một bên cười nham nhở. Chưa dứt hơi liền nhìn qua tôi, đưa ngón tay thành hình chữ V cười hỏi:"Người mới tới à?"

Hình khuôn mặt hắn tiêu tụy nhưng vẫn rất sinh động. Tôi không nói, một môi ngã người nằm xuống giường. Biết rồi lại còn hỏi, tôi đâu phải người ngu ngốc.

Khuôn mặt hắn tức tối, nhìn tôi thoải mái nằm trên cái giường mà hắn ao ước lâu nay liền lên tiếng đề nghị:"Chúng ta đổi giường đi"

Tôi quay mặt lại nhìn hắn. Không biểu cảm hỏi:"Tôi được cái gì?"

Hắn cúi đầu, hình như lâm vào trầm tư, miệng nhảm nhảm tính cái gì đó rồi đưa mặt lên, mắt chớp chớp nhìn tôi vài cái. Cố cười để tôi nhìn rõ được hàm răng trắng muốt của hắn:"Tôi xem bói rằng tôi sẽ ở đây hơn một tháng nữa, tôi cho cô một tháng ngắm tôi"

Tôi bật cười, cũng học theo hắn đưa tay ra tính:"Tôi cũng bói ra được tôi ở đây hơn một ngày liền sẽ đi vậy nên tôi từ chối lời đề nghị của anh"

Nhìn tôi học theo dáng vẻ của hắn, khuôn mặt hắn xám xịt:"Tôi cho cô ngắm tôi một ngày" Liền đổi giường với tôi một ngày.

Tôi mỉm cười lắc đầu, không muốn tiếp tục tranh luận với hắn liền nói qua chủ đề khác:"Anh rất đẹp"

Hắn cười đến nở hoa:"Tôi biết tôi rất đẹp"

Tôi rất kiên nhẫn nói tiếp:"Tôi luyến tiếc khi nhìn anh"

Hắn cười càng tươi hơn liền đưa ra đề nghị:"Tôi sẽ cho cô nhìn thoải mái, chúng ta liền đổi giường"

Tôi đưa sập ảnh những ca sĩ Hàn Quốc ra nhìn:"Tôi quên là mình chưa nhìn ngắm những người này. Tôi nhìn họ xong liền nhìn anh" Đôi khi cất giữ lại mấy bức ảnh cũng có chút tác dụng.

Hắn nhún mày tỏ vẻ không phục, mấy người đẹp tựa son phấn đó có gì tốt:"Hay là cô nhìn tôi trước"

Tôi cười càng tươi hơn:"Tôi là người biết chừng mực. Không thể vì anh mà làm những người trong ảnh cô đơn được"

"Hay là cô nhìn tôi, tôi nhìn bọn họ, chúng ta liền không cô đơn"

Tên này muốn giả ngốc với tôi, tôi liền chiều theo ý hắn:"Bọn họ chỉ thích nữ, không thích nam"

Chỉ có tôi mới có thể nhìn ngắm bọn họ còn anh là nam. Tất sẽ không được.

Hắn bỗng đứng cứng họng. Liền suy nghĩ rồi nhận ra điểm khác thường. Tại sao hắn lại cùng cô đi tranh luận vấn đề ngu ngốc vậy nhỉ. Chỉ vì chiếc giường mà ganh đua với mấy người trong ảnh. Phát hiện ra bản thân mình bị lừa liền trừng mắt nhìn tôi.

Tôi nhìn nhẩn cũng chỉ cười đáp lại rồi chìm sâu vào giấc ngủ. Dù hắn có trừng lớn hơn nữa cũng chẳng thể khoét được vài cái lỗ trên người tôi đâu!

Cãi nhau với hắn cũng thật thú vị.

Chương 2: Chương 1.2

Sáng sớm tỉnh mơ, chim ca líu lo vang khắp nơi. Làn gió mát rảnh rỗi bay bay khắp nơi làm rối tung đầu tóc bù xù của tôi. Khó chịu với thiên nhiên liên không suy nghĩ thẳng tay đóng cửa sổ.

Tôi vào đây cũng tính là hai ngày, trong này rất ít người. Chỉ còn người già nằm liệt giường riêng chỉ tôi là hần là hai người còn trẻ. Tôi vẫn như thường ngày, đóng cửa sổ rồi ngán người nhìn ra ngoài như một con ốc. Thật ra tôi thích cảm giác này, cảm giác như mình có đôi mắt thần nhìn thấy hết thảy mọi thứ.

"Tôi nghe bảo có người nói sẽ chuyển đi, ai ngờ vẫn cắm xác ở nơi đây a"

Không cần nhìn tôi liền biết đó là ai. Từ vụ tranh luận ngày hôm trước hần liền ngó lơ tôi. Không nói với tôi một câu, chỉ đi tranh luận bất bình với người khác. Nói đúng hơn là tuyền ghẹo. Tôi cũng chẳng buồn đưa mắt nhìn hần, mở miệng nhẹ nhàng nói: "Số của tôi rất cao, ông trời liền tức tối không cho tôi rời khỏi chỗ này"

"...." Hần cầm nín trân trân mắt nhìn tôi. Hần một đời bắt bẻ người khác không ngờ đến cuối đời lại có người vặn ngược hần lại như vậy. Số cao sao? Số cao sao lại đến phòng bệnh này.

"Nếu cô không đi thì đổi giường cho tôi đi"

Hần vẫn lấy lý do cũ, tôi biết mình cũng không thể dùng phương pháp cũ được nữa. Không trả lời hần, quay đầu đi ngắm cảnh.

Hần không nói gì. Im bất khiến không khí ở đây trầm xuống. Ngoài tiếng chim hót có thể nghe thấy tiếng hít thở đều đều của bệnh nhân trong đó có cả tôi. Nhìn chú chim hót ngán ngán rồi bay đi vì không tìm được bạn đời, tôi cũng dời mắt qua nhìn giường bên cạnh. Muốn biết vì sao hần bỗng trở nên im lặng như vậy!

Khuôn mặt hần buồn buồn đêm chiều, cả con người mệt mỏi dựa vào thành giường, tay vẫn nắm chặt bức ảnh để trước mặt mình. Hần nhìn rất chăm chú, lần đầu tiên tôi thấy hần chăm chú như vậy. Vì giường bệnh của tôi với hần khá gần liền đưa đầu qua tò mò nhìn.

Trong ảnh, một cô gái rất dễ thương xõa mái tóc nâu hạt dẻ, với nụ cười tươi tung bay trong ánh nắng chiều tà. Nụ cười ấy không xinh đẹp nhưng rất tươi đủ để động lòng người.

Theo hiểu biết của tôi về hần. Một con người thích náo loạn luôn vô tư cười đùa hời hợt lại bình thản yên ổn nhìn cô gái kèm theo đôi mắt man mác buồn tôi liền dùng trí thông minh của tôi suy đoán. Đây là người yêu của hần, người duy nhất làm hần ngồi yên như vậy, mở miệng hỏi:

"Anh rất yêu cô ấy?"

"Ừ, rất yêu" Giọng nói khàn khàn trầm thấp vang lên. Đôi mắt vẫn chăm chú nhìn bức ảnh.

"Sao anh không gọi cô ấy đến nói cho cô ấy biết?"

"Bởi vì tôi sắp chết"

Tôi nhíu mày nhìn xung quanh: "Tất cả mọi người ở đây đều biết anh sắp chết"

Tôi nhớ không lầm là phòng này chỉ dành cho những bệnh nhân có nguy cơ gặp tử thần cao như hần, tôi, và mọi người ở đây.

Hần vẫn buồn buồn như cũ: "Tôi nói cô ấy sẽ từ chối tôi"

Tôi vô lương tâm nói: "Tất cả mọi người ở đây đều biết anh sẽ bị từ chối"

Đùa sao, ai lại đi đồng ý làm người yêu của một người sắp chết.

Hần bấy giờ mới ngẩng đầu mở mắt nhìn tôi: "Sao cô lại bảo tôi đi tò tình"

Tôi bây giờ mới cười nham nhở: "Tôi muốn xem một bộ phim bi ai ngoài đời thực trước khi chết"

Hần lần nữa nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tôi. Tôi nghĩ chắc tôi là người đầu tiên hần không lừa được. Tôi nhìn kĩ người trong bức ảnh có bảy tám phần giống hần. Không phải anh em cũng là họ hàng. Muốn lừa tôi đâu có dễ.

oOo

Tôi có tật hể rảnh rồi là ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Không biết đang suy nghĩ gì chỉ biết bản thân mình thích ở đây. Ngoài giờ uống thuốc rồi tiêm ra tôi lại ngồi suy nghĩ. Không biết bản thân mình sau khi chết sẽ ra sao nhỉ? Sẽ xuống gặp diêm vương như người người đồn đại, hay là biến về làm lại kiếp sau?

Không phải tôi có suy nghĩ tiêu cực nhưng hiện tại làm tôi phải suy nghĩ tiêu cực. Ở đây ai ai cũng đã hết hi vọng. Y thuật nước nhà chưa tiến bộ tôi cũng chẳng thể trong mong gì.

"Cô tên gì ấy nhỉ"

Lại là tên phá rồi. Đây là lần thứ ba tôi và hấn đụng độ. Hấn nói rất nhiều, tôi lại không muốn nói. Hấn rất thích phá họ những tôi lại rất khiêm nhường người ta. Hấn luôn luôn dùng những câu vô si để nói lại tôi lại dùng những từ ngữ khiêm nhã nhất. Bất chợt tôi lại nhú mày, tôi và hấn rõ là hai người khác biệt sao lại dây dưa với nhau nhỉ. Chỉ cần mở miệng ra là làm đôi phương khó chịu vậy mà hấn vẫn cứ cố chấp bắt chuyện với tôi. Chúng tôi là oan gia từ kiếp trước hay sao?

"Tôi tên Minh Tâm"

Hấn nhú mày, khịt khịt cái mũi tỏ vẻ khinh bỉ:"Tên gì mà xấu thế" Minh Tâm, Minh Tâm. Minh mắc trong tâm trí. Hấn chẳng thấy tên này hợp với cô chỗ nào.

Tôi mỉm cười cho có lệ. May mắn cô y tá quên gắn bảng tên tôi trên giường bằng không hấn sẽ biết tên thật của tôi mất."Vậy anh nói tên nào mới đẹp"

Hấn đưa đôi mắt nghiêm ngẫm nhìn tôi từ trên xuống dưới một lượt, đưa tay vuốt cằm." Cô nói chuyện với tôi. Rất xảo quyết, tôi nghĩ tên Chi Lang là hợp với cô"

Đúng vậy, người cũng như tên. Chi Lang, Chi Lang, con sói nhát được, tên rất hay rất mạnh mẽ. Nhưng điều làm tôi ngạc nhiên là hấn đoán được tên thật của tôi mới hay. Cười cười cho có lệ:"Anh gọi tôi là Minh Tâm đi"

Hấn hứng thú nhìn nhìn một lượt rồi nói:"Cô đoán tên của tôi đi. Cô đoán đúng tôi liền không yêu cầu đổi giường nữa"

Trong đầu của hấn chỉ có thù với tôi vì chuyện giường nằm. Tôi liếc hấn một cái, nói rõ:"Tổng Hàn Vũ"

Hấn tròn to mắt nhìn tôi, lấp bắp ngạc nhiên không tả. Rõ là đoán được cả tên lẫn họ của hấn"Sao..sao cô biết"

"..." Tôi khinh bỉ nhìn hấn. Cái chữ bệnh nhân Tổng Hàn Vũ to đùng treo trên đầu giường thế kia bảo người ta không biết. Nếu tôi không biết đúng là tôi bị mù rồi.

Hấn bỗng đứng ngẩn ra cười hề hề:"Cô hâm mộ tôi bấy lâu nay phải không?"

Tôi thoải mái đưa ngón tay cái lên:"Anh cái gì cũng sai nhưng chỉ được cái nói chuẩn"

Tổng Hàn Vũ ngậm miệng phản bác không được. Nếu như cô từ chối, hấn sẽ có cớ để đưa cô vào thế yếu và từ nay mối thù của hấn đã trả đủ. Ai ngờ cô gái này lại sáng khoái đồng ý rồi còn nói khích hấn, điều này làm hấn cứng họng nói không nên lời cũng không biết làm sao cho phải.

Hừ, đúng là khắc tinh!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Là Sói, Hấn Là Nai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Bệnh Nhân Mới

Quả thật nếu nói ra cuộc sống của tôi là một cuộc sống nhàm chán, không thú vị nhưng với tôi đó là một cuộc sống bình yên.

Chắc tôi chưa kể về gia đình tôi cho người khác nghe nghe? Quả thật bản thân tôi cũng không muốn nói, giữ được từng nào hay từng ấy. Bí mật luôn luôn thú vị.

Ngày ngày tôi vẫn ngồi một góc nhìn phía trời. Không khí trong căn phòng này rất u ám, không có một chút nào gọi là sức sống. Chẳng biết ai là người có thể ra đi cũng chẳng biết ai là người có thể qua khỏi. Tôi biết người có sức sống duy nhất chính là tên biến thái nằm bên giường.

Công nhận là trong căn phòng này chỉ có tôi với hấn là hai người trẻ tuổi nhất, nhìn cũng đương đương tuổi nhau nhưng căn bản là tôi ngày ngày như một con cóc vô hồn nhìn về một phía. Hấn lại rảnh ỗi đi chọc ghẹo mấy cô y tá ngoài kia. Rồi nhìn ai cũng nói"Cô xinh đẹp tựa thiên tiên, có đôi mắt dịu dàng như mẹ của tôi". Quả thật lời ngon mật ngọt như vậy đều làm người ta xiêu lòng, tôi còn nhớ rõ có một ngày nắng ấm áp. Một cô y tá thực tập rất béo, ánh mắt híp lại, những mỡ thừa trên khuôn mặt đọng lại bên hai má nhìn không ra hình dáng.

Hắn lại mặt dày trêu ghẹo, cô gái kia liền thẹn thùng chạy đi không bai giờ thấy nữa. Vâng, ánh mắt cô ra rất dịu dàng, rất đẹp tựa thiên thần!!

Ngay cả khi hắn lên con bệnh vào ban đêm, miệng không van một câu, cũng không gọi bác sĩ. Bàn tay to lớn bấu chặt giường, miệng phát ra những tiếng rên rĩ khe khẽ chỉ có tôi mới nghe được. Từ đấy tôi liền thay đổi con mắt về hắn. Dù hắn đào hoa, đánh chết cái nét không chừa nhưng là một người đàn ông mạnh mẽ. Gần chết rồi vẫn nở nụ cười trên mặt. Ừm, gần gần như vậy.

Có một điều tôi không để ý cho lắm. Hắn chưa bao giờ động đến tôi dù chỉ một lần, nói chuyện với tôi cũng ít, nhiều khi hắn muốn buông trôi trêu chọc dành nuốt xuống cổ họng. Chắc vậy, tôi đoán đã làm hắn hết hứng thú với mình rồi.

Hôm nay là một ngày mưa, mưa ào ạt, nhìn những hạt mưa nhỏ nhả trong suốt đua nhau đổ bộ trên nền đất mát mát bỗng dưng tôi liền muốn đi hứng nó. Nhưng tôi bị bệnh, bị nhiễm phòng hàn nữa coi như là chấm hết.

Đèn sáng được bật lên, rất nhiều người ở phòng bệnh riu ra riu rít. Tôi bị phân tâm liền không nhìn ra ngoài trời nữa chỉ nhìn vào đoàn người. Chắc trong phòng này có người nào mới chết.

"Người nào, là người nào khen con tao xinh đẹp" Một người đàn ông mặc áo đen hùng hổ tiến vào, mắt đeo kính dâm, người ta cao chỉ nhìn ngoài thôi biết rất cường tráng. Đôi lông mày xéch lên nhìn qua là biết người hung dữ. Dậm chân từng bước thật mạnh như cổ tình để họ nghe thấy.

Phía sau cũng là đoàn người mang áo đen, họ đứng trước cửa không vào, khoanh tay đứng lười nhác dựa vào như những tên du côn, đám bác sĩ y tá vây xung quanh cũng không dám vào.

Những ông già ở đây chuẩn bị lên cũi tiên cũng không có gì gọi là sợ hãi nữa. Ngồi hứng thú xem kịch, tôi không phải người già nhưng cũng là một phần tử trong số đó.

Đi bên là một cô gái mập mập lùn lùn, không phải là cô y tá bị hắn ta trêu ghẹo sao? Tôi rất hứng thú nhìn hắn chuẩn bị như thế nào. Dù sao hắn làm hắn chịu.

Tổng Hàn Vũ mở to mắt ngồi dậy, ánh sáng chiếu lên gương mặt của hắn, dù môi đã bạc nhợt nhưng vẫn thấy rõ được đường nét của hắn. Mái tóc lâu ngày chưa cắt được hắn vén qua một bên, cười đến vô hại:"Là tôi"

Người đàn ông kia tiến sát gần hắn, phả ra hơi thở nguy hiểm nói:"Là anh sao?" Rồi nhìn hắn từ trên xuống dưới.

Hắn vẫn không sợ hãi gạt đầu. Rồi liếc cô gái đang núp sau người đàn ông kia.

Ngoài dự tính của mọi người, cứ nghĩ ông ta sẽ lôi hắn ra đánh một trận vì tội dối dối ai ngờ ông ấy sáng khoái vỗ vai hắn thật mạnh, miệng cười ha hả:

"Tốt, thật tốt, cuối cùng cũng có người nhìn ra được nét đẹp bí ẩn của con"

Nét đẹp bí ẩn? Tôi bỗng dưng lại muốn cười, ông ta cũng yêu thương con gái quá đi.

Cô y tá kia liền tiến lên, khuôn mặt đầy mờ ửng hồng lên, đôi mắt tí hon cố mở to ra:"Cha, hắn nói đôi mắt của con giống mẹ hắn, rất dịu dàng"

Những cô y tá bị hắn trêu ghẹo liền cúi đầu xuống không nói. Câu nói này tất cả mọi người để đây nghe đến phát chán. Nhưng từ miệng cô y tá kia nói ra mọi người tất nhiên sẽ thấy hào hứng rồi.

Tôi có thể thấy khuôn mặt hắn cứng đờ, muốn cười cũng không nổi. Hắn chọc người cũng tốt nhưng chọc lại không đúng người rồi.

Người đàn ông kia dịu dàng xoa đầu con gái, quay qua nhìn hắn lần nữa rồi nói:"Cả thế giới chỉ có cậu là nhìn ra con gái tôi đẹp như thế nào. Đáng tiếc cậu là người sắp chết. Không sao, cậu đừng lo, vì con gái tôi, tôi sẽ không để người con rể như cậu phải chết đâu"

Không biết là hắn sợ chết hay là sợ lấy con gái ông ta đây nữa.

"Cha, đừng nói nữa, anh ấy ngại ngủ rồi kìa"

Tổng Hàn Vũ như muốn hét lên, hắn có chỗ nào ngại ngủ, chỉ vì mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến hắn không kịp trở tay thôi. Khuôn mặt hắn khó coi đến cực điểm. Nếu từ chối kiểu gì ông ta sẽ náo loạn nơi đây. Còn nếu như đồng ý thì cuộc đời hắn thảm rồi.

Tôi chăm chú nhìn sắc mặt của hắn, nụ cười chưa bao giờ tắt. Tổng Hàn Vũ nhìn một hồi rồi ánh mắt dừng trên người tôi. Rõ ràng là cầu cứu.

Tôi không phải người tốt, cũng không muốn làm người tốt. Những nhân vật chính bánh bèo tốt bụng luôn luôn có cuộc sống thảm hại. Tôi đưa hai ngón tay lên, đôi môi mấp máy nói rõ không phát ra âm thanh:

"Hai mươi triệu"

Hắn tròn to mắt nhìn tôi, rõ là gần chết rồi còn tham tiền.

Nhìn hắn không đồng ý, tôi liền quay đầu sang ngắm cảnh. Con người ai mà chẳng ham tiền. Dù thất tình đến mấy có tiền tiêu sai vẫn là ổn định nhất. Sau

này cũng chẳng biết tôi có chết hay không!

Bỗng dung nghe thấy âm thanh cắn răng thật mạnh ở phía sau. Tôi quay đầu lại mỉm cười nghe hắn nói câu:"Được".

"Chỉ có phải là cha của tiểu bạch thỏ không ạ?" Giọng nói tôi rất dễ nghe hướng người đàn ông kia nói.

Ông ta lấy âm thanh lạ quay đầu qua nhìn.

"Chị, chị nói em là tiểu bạch thỏ" Cô gái kia mấp máy, nói lí nhí.

Tôi cười hiền hòa:"Đúng vậy, chị không biết tên em, nhưng nhìn em dễ thương nhút nhát như vậy chị liền nghĩ ra cái tên này"

Cô gái kia như nghe được có người lần đầu khen mình như vậy, hốc mắt đỏ lên bất chấp tất cả lao đến ôm chầm lấy tôi.

"Chỉ có chị là người nói em như vậy. Ai ai cũng nói em hung dữ, xấu xí, chị đúng là người tốt, hức hức"

Tôi cười cười vuốt lưng cục thịt mỡ đang nằm trên người. Cô gái này không phải người xấu, chỉ có hình dạng xấu hơn người bình thường thôi. Tôi khen cô ta là khen thật, đánh trúng điểm yếu. Còn hắn khen là khen giả tạo, chắc cô ta cũng nhận ra.

"Bảo bảo à, đừng khóc nữa. con xem con đề nặng chết người ta rồi kìa"

Người đàn ông kia dù có hung dữ với ai nhưng với con gái mình luôn là người dịu dàng nhất. Tôi chỉ nói một câu ánh mắt mọi người liền thay đổi. Cô gái kia cũng ôm chặt lấy tôi không buông như tìm thấy được báu vật. Nói nhiều không tốt bằng nói trúng tâm của họ!

Tôi mỉm cười hiền hòa, vuốt lưng cô như an ủi.

"Cô tên Bảo Bảo hả? Tên rất hay, cứ xem bản thân mình là bảo bối, sống tốt là được rồi"

Ai nấy cũng tròn to mắt nhìn, Tống Hàn Vũ há hốc mồm nhìn cách ăn nói của tôi. Đúng là lời ngon mật ngọt cũng giết chết ruồi mà. Từ cảnh tượng nhận bừa con rết vĩ đại đến cảnh tượng khóc sùi sụt ướt.

Bảo Bảo mở tay ra, ánh mắt nhỏ nhỏ úy khuất nhìn tôi, gật đầu liên tục:"Cảm ơn chị"

Tôi như người mẹ hiền vuốt tóc cô rồi chỉ sang người bên kia:"Em thích anh ta không?"

"Không" Bảo Bảo lắc đầu.

"Vì sao?"

"Anh ta nói dối, rõ ràng mắt anh ta to thế kia là di truyền từ mẹ. Còn mắt em rất nhỏ, hắn lại nói mắt em dịu dàng như mẹ hắn. Em biết mức độ của em như thế nào mà" Nói xong Bảo Bảo lại sụt sụt ướt ướt với tôi. Tôi khiêu khích nhìn hắn. Anh nhìn thấy chưa, nhìn rõ chưa, đâu có phải lời khen làm người ta hạnh phúc. Đôi khi lời khen ngọt lại là con dao khiến người ta úy khuất.

Người đàn ông kia liền nhận ra lời Bảo Bảo nói, hèn gì thấy Bảo Bảo khác lạ liền tức giận quay sang nhìn hắn.

Tôi chỉ cười trừ:"Em đừng để ý, mắt của hắn từ nhỏ đã bị mù về nhận biết sắc đẹp của nữ giới là như thế nào. Trong ý thức của hắn chỉ có mẹ hắn là người mà hắn nhận thức được, vậy nên gặp người phụ nữ nào hắn cũng đều nói như vậy "

Chỉ một câu nói xóa bỏ mọi tội danh cho hắn, cũng giải thích được hắn vì sao hay trêu ghẹo phụ nữ và nói một câu kinh điển như vậy. Thì ra hắn bị mù.

Tống Hàn Vũ tức tối nhìn tôi. Cũng không phản bác được gì. Chuyện gì xảy ra ngày hôm nay đều do hắn mà ra. Biết trách ai được đây.

Bảo Bảo bán tín bán nghi quay đầu hỏi hắn một lần xác định cho rõ. Hắn cắn chặt răng đặt đầu xác định.

Người đàn ông kia liền hiểu ra, cứ nghĩ sẽ tìm được một người để cho con gái gửi gắm cả đời ai ngờ ông nghĩ sai rồi.

"Bảo Bảo, chúng ta về nhà thôi"

"Không, con ở lại đây với chị, con chờ suốt mười mấy năm để tìm kiếm một người chịu hiểu con. Con không thể buông tay được"

Tôi chớp chớp đôi mắt. Sao giống như người yêu của nhau vậy nhỉ?

"Nhưng đây là bệnh viện, con biết đây là phòng nhào rồi đấy"

"Con biết"

"Vậy con về đi. Cha không muốn con bị ảnh hưởng bởi những thứ này. Cha chỉ có mình con là con gái thôi" Ông ấy nói rất tội nghiệp.

Bảo Bảo rung rung nước mắt tủi thân nói:"Con muốn ở đây" Rồi miễn phí dùng ánh mắt đưa tình liếc tôi một cái thật sâu.

Tôi bỗng dung nổi da gà, lên tiếng:"Em về đi mai rồi đến thăm chị cũng không muộn"

"Lỡ như ngày mai chị phát bệnh chết rồi làm sao?"

Miệng mồm xúi quẩy."Không có đâu, chị rất khỏe"

"Không được, em không yên tâm"

"Bảo Bảo à, cha sẽ tìm cách cứu cô ấy, con về đi" Người đàn ông kia hết kiên nhẫn liền nói.

"Cha hứa đấy nhé"

"Ừ"

"chị, em đi đây" Bảo Bảo nắm chặt tay tôi luyến tiếc rồi đi, đến khi ra khỏi cửa ánh mắt vẫn không rời khỏi người tôi. Từng tầng từng tầng da gà nổi lên làm tôi không khỏi rùng rợn. Tôi cứ có cảm giác như đây chính là cảnh tượng Lưu Sơn Bá, Chúc Anh Đài khi chia tay nhau ấy.

Mọi người cũng dần giải tán ai làm việc nấy, chỉ có duy nhất ánh mắt một người mãi không rời khỏi tôi. Tôi không sợ hãi quay đầu lại nhìn hấn:"Nhớ kỹ nhé, hai mươi triệu"

Hấn hừ hừ, tiền thì hấn không thiếu. Cái hấn thiếu chính là vinh danh một đời liền gặp một người hơn mình. Đây là lần thứ tư cô hơn hấn. Một đấng nam nhi như hấn sao chịu được cảnh này.

Tôi không để ý hấn nữa. Nếu hấn dám lừa tôi tôi liền có biện pháp cho cô bé kia quẩn quýt hấn cả đời.

Sáng tinh mơ ngày hôm sau Bảo Bảo đến thăm tôi thật. Hình như không phải đến thăm mà là dọn nhà đến đây ở. Bác sĩ, bảo vệ, y tá tất cả đều đứng ra ngăn cản. Bảo Bảo vẫn cứ ngông nghênh đi vào dưới sự yểm trợ của đám xã hội đen. Đến hùng hồn tuyên bố rằng:"Từ nay em sẽ ở đây với chị"

Và từ đó về sau, phòng bệnh của chúng tôi có thêm một bệnh nhân mới, tên là Trần Bảo Bảo.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Là Sói, Hấn Là Nai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Có Duyên Sẽ Lại Tương Phùng

Bệnh tình của tôi ngày càng yếu dần đi, đôi môi trắng bạch, làn da nhợt nhạt đến nỗi có thể thấy rõ đường gân. Mắt tôi cũng mờ dần, điều tôi cảm thấy rõ nhất chính là hơi sức đứng dậy cũng không có.

Tôi cố tình đầu đi, Trần Bảo Bảo ngày ngày kề cạnh tôi cũng nhận ra sự khác thường, đôi mắt yếu ớt nhìn từng người từng người ở đây chết dần chết mòn cô lại càng hoảng sợ, sợ ngày nào đó sẽ đến lượt tôi ra đi.

Dù đã thay giường mới thoải mái hơn nhưng nửa đêm tôi vẫn không thể nào chợp mắt, cái cảm giác đau quằn quại ê ẩm cả người làm tôi sợ hãi. Lần đầu tiên tôi sợ hãi cái chết, sợ rằng Bảo Bảo không có tôi sẽ rất thương tâm. Nhiều đêm tôi cố gắng chịu đựng cố gắng không động đậy sợ đánh thức người nằm một bên, nhưng sau này, ngày ngày bệnh tình tôi tăng dần, cơn đau kéo dài hơn, lại còn đau đớn nhiều hơn làm tôi không thể không run rẩy.

Ánh mắt mờ mịt mở giữa đêm, màn đêm bao phủ làm tôi không nhìn rõ, nằm yên một lát rồi cố chịu đựng rời giường đi ra ngoài. Cơn đau ập đến khiến chân tôi tê rần bước đi không vững, một tay chống giữ thành cửa, một tay đặt trước ngực thở hổn hển. Vì không để phát ra tiếng động, tôi đi rất nhẹ nhàng ra ngoài, bước đi chậm chạp mờ theo ánh sáng hiem hoi trong màn đêm. Tìm được chiếc ghế đá liền thả người ngồi xuống, mồ hôi làm ướt đầm một mảng sau lưng, lâu lâu lại có cơn gió thoáng thoáng nhẹ lướt qua làm tôi trở nên thoải mái hơn nhiều.

Thờ dãi nhìn xung quanh một hồi, rồi thả lỏng người nghỉ ngơi. Nhưng cơn đau cứ dồn dập liên tiếp khiến tôi nắm chặt tay đôi mắt dần trở nên đỏ ửng.

"Cô ở đây làm gì đấy?" Tống Hàn Vũ đến gần, thân người cao lớn chắn ngang tầm mắt tôi. Cơn đau lại quặn thắt lên, tôi nín chặt môi cố gắng không phát ra tiếng rên rít.

Hấn vẫn không yên phận ngồi bên cạnh, cúi sát mặt để nhìn rõ, thấy khuôn mặt tôi tái nhợt, hấn thấp giọng nói:"Bệnh lại tái phát à?"

Biết rồi còn hỏi, tôi cũng không thèm liếc mắt nhìn hấn một cái, hiện tại tôi không muốn cái nhau với hấn. Toàn thân tôi đều đau đớn.

Hấn đưa bàn tay to lớn ra vỗ vai tôi, khuôn mặt thương tiếc an ủi:"Cố chịu đựng một lát sẽ hết nhanh thôi"

Bàn tay đặt lên vai làm da tôi đau đớn như bị kim đâm chích, tôi thở hồng hộc, trừng lớn mắt nhìn hắn, cố gắng rặn ra từng chữ: "Cắt tay"

Tổng Hàn Vũ giả vờ như không nghe thấy, đôi mắt vô tội chớp chớp: "Cô nói cái gì, tôi nghe không rõ" Tay vẫn không an phận vỗ vỗ thêm vài cái, dù rất nhẹ nhưng đối với tôi như cầm búa đập vào làm tôi ứa nước mắt.

"Cắt tay" Giọng tôi khàn khàn, lại nghẹn ngào như đang khóc, đau quá tôi không thể chịu đựng được.

"À à, cô biết tay của tôi đi vệ sinh chưa rửa nên cô ghét bỏ nó chứ gì" Tổng Hàn Vũ đưa tay chọc chọc vào má tôi, má tôi rất mềm khiếm hẳn đọng thành giọt. Tôi thì ngược lại, bất cứ hắn chạm vào chỗ nào trên người tôi thì tôi càng đau đớn, hắn lại lợi dụng lúc tôi phát bệnh để chọc, hừ...

Tôi đưa tay lên hất mạnh hắn ra, hắn không chuẩn bị trước liền bị tôi đẩy ngã, trên khuôn mặt kia là nụ cười nham nhở: "Không ngờ cô bị bệnh mà cũng khỏe thật đấy, nào để tôi xem nào"

Tổng Hàn Vũ lại gần néo má tôi làm một cái bánh bao, cơ thể tôi đã đau rồi lại bị hắn làm cho đau hơn. Hắn bị tôi đánh một cái vào tay, hét lên một tiếng tránh né, đôi mắt cười cười làm tôi càng bức mình.

Tôi hít sâu một hơi dùng hết sức lực cuối cùng đánh vào người hắn. Cái này là do anh làm, anh tự chịu. Dùng chân chỏ vào bụng hắn thật mạnh, tay tôi nắm tóc hắn ra phía sau đâm một phát vào mắt trái của hắn. Không đợi hắn kịp hoàn hồn tôi nhanh chân hơn xoay người lại nhào lên người hắn chỏ sau ót. Tôi cảm thấy sức lực mình càng ngày cạn dần, tôi nhẹ nhàng trợn mắt với hắn, dùng móng bầu chặt tay hắn rồi dần chìm trong màn đêm.

Trước khi ngất đi, còn nghe thấy tiếng chữ rửa cùng hình dạng chặt vật của hắn, điều này làm tôi hạnh phúc. Ngất đi trên môi còn giữ nụ cười.

Không biết tôi hôn mê bao lâu, tay tôi khẽ động đậy, đôi mắt mở ra. Như tôi đoán chính xác đầu tiên là thấy khuôn mặt đầm lệ của Bảo Bảo. Bàn tay nhỏ nhắn đầy mồ hôi nắm chặt tay tôi. Kí ức dần ùa về, tôi nhớ là tôi phát bệnh liền đi ra ngoài, gặp Tổng Hàn Vũ và đánh hắn một trận sau đó....

"Chị hôn mê bao lâu rồi?" Giọng nói khe khẽ làm nước mắt Bảo Bảo rơi lãnh nhã.

"Chị hôn mê một ngày rồi, em cứ nghĩ chị sẽ không tỉnh dậy nữa cơ chứ"

Nghe giọng nỉ non của cô tôi liền biết cô đã rất lo lắng cho mình. Bản thân muốn ngồi dậy nhưng thất lực lại truyền đến cơn đau khiến tôi hít hà. Trần Bảo Bảo liền biết đỡ tôi dậy rất nhẹ nhàng.

"Làm em lo lắng rồi" Tôi nói khách sáo muốn cô nói "không sao" để làm tôi vui đi mấy phần có lỗi ai ngờ cô lại khẳng định.

"Đúng là em rất lo lắng, nửa đêm không thấy chị em liền chạy đi tìm, ai ngờ chị bị ngã xỉu ngoài vườn, còn thấy hắn áo quần tả tơi liền biết hắn ức hiếp chị làm chị ngất đi. Lúc ấy em lo lắng muốn chết, nếu chị không tỉnh dậy em sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn"

Tôi biết "hắn" trong miệng Bảo Bảo là ai, tôi cũng thật bất đắc dĩ, tôi ngất đi, hắn áo quần xộc xệch lại còn như bị người khác đánh. Điều đó tất nhiên làm mọi người hiểu lầm, người bị hại không phải là hắn mà là tôi mới đúng.

Nhìn qua người đang nằm tựa đầu trên gối, vì tôi đánh mạnh nên mặt hắn có vết bầm lớn được che dấu sau cuộn băng màu trắng, cả người nằm thả lỏng, đầu quay về phía ngược lại không thèm nhìn về phía tôi.

"Chị không sao đâu"

"Hừ, lần đầu tiên thấy hắn em biết hắn không phải là dạng người tốt gì mà"

Tôi hiền từ như thánh mẫu, nụ cười dịu dàng làm trời đất nở hoa: "Chị biết hắn không phải người tốt nên chị mới tránh hắn, ai ngờ lúc ấy phát bệnh...."

Bảo Bảo nổi đóa lên: "Hắn thừa lúc chị phát bệnh mà ức hiếp chị, chị bình thường đã yếu đuối rồi lúc phát bệnh thì như thế nào. Đúng là quá đáng mà"

Tôi cười cười, nghe tiếng hừ lớn một bên tôi cười càng lớn hơn. Tôi đúng là yếu đuối, nhưng đánh người tôi lại không yếu đuối chút nào. Vì tôi biết nhân nhượng với đối thủ là tự làm đau chính mình.

Bảo Bảo nắm chặt tay tôi, lo lắng nói: "Em đã gọi cho bố, chị chỉ cần đợi hai ngày nữa thôi. Hai ngày nữa sẽ tiến hành phẫu thuật, rồi chị sẽ không có việc gì"

Tôi thở dài nhìn cô, hai ngày hai đêm phát bệnh, không biết bản thân mình còn trụ nổi đến ngày đó không? Nhưng tôi cũng không dám nói cho cô biết bệnh tình mình lúc này, càng nói cô càng lo lắng, tôi sống cũng không được yên. Nhắm mắt nằm ngủ, không biết lại mê man bao lâu, chỉ biết tôi chỉ nghe được âm thanh bên ngoài, còn bản thân mình lại không thể mở mắt. Tôi nghe thấy tiếng hét lớn của Tổng Hàn Vũ khi họ vào thay băng ở chỗ vết thương cho hắn. Tôi muốn ngồi dậy chọc hắn vài câu nhưng không được. Tôi cảm nhận được bàn tay ướt đầm mồ hôi của Bảo Bảo, bàn tay run run nhưng lại không rời bỏ tôi lần này, tôi bây giờ muốn tỉnh dậy vuốt tóc cho cô nhưng lại không được. Con đau từ bụng lan truyền ra khắp thân làm tôi vô thức phát ra tiếng rên rỉ, con người vô lực không thể không chế được cơn đau.

Tôi nghe thấy tiếng xe cấp cứu, cũng không biết dành cho tôi hay ông cụ già nằm cùng phòng, tôi nghe thấy tiếng khóc nỉ non. Người tôi lại lâm vào giấc mơ dài đằng đẵng. Có cô bé lạnh nhạt ngồi trên ghế nhìn ra ngoài cửa sổ đợi mưa rơi, cô thích nghe tiếng mưa, thích nhìn mưa lại thích nghịch mưa, từng hạt mưa rơi xuống mặt ướt át nhưng tôi không thể lau được. Tôi nghe thấy tiếng khóc ngoài kia, tôi thấy cả Tổng Hàn Vũ đang ăn hiếp Bảo Bảo, trên chọc Bảo Bảo là đồ xấu xí, Bảo Bảo chỉ biết khóc và khóc, tôi nhảy xuống ghế chạy ra kéo Bảo Bảo lại và đánh tên kia một trận. Nhưng tôi càng đi tới,

bóng dáng họ lại càng xa, Bảo Bảo khóc càng lớn, nhìn khuôn mặt hân cười nham nhở, tôi vất đi cái hình tượng dịu dàng thánh mẫu kia chạy càng nhanh. Vừa chạy vừa hét lớn "Tống Hàn Vũ, tôi giết anh"

Chạy gần đến, bỗng dừng hân ngáng chân tôi làm tôi không để ý ngã xuống, con người như vô thức bị rơi xuống vực choàng tỉnh dậy. Ôm ngực thở hồng hộc. Anh mất như mờ mờ ảo ảo nhìn xung quanh rồi để ý con người trước mắt mình. Tôi ôm chăm lấy cô, thở dốc: "Bảo Bào, em không sao chứ?"

Bảo Bảo mở to đôi mắt đầm nước, rất cảm động, mở mắt liên lo lắng cho cô, cô càng khóc lớn hơn: "Oa oa, chị làm em sợ chết đi được"

"Không sao, không sao rồi"

"Sau khi tỉnh dậy liền hôn mê, phải vào cấp cứu trước một ngày, chị bệnh nặng như vậy còn nói không sao" Bảo Bảo sụt sùi nhìn tôi. Tôi mở to mắt ngạc nhiên hỏi.

"Chị hôn mê??"

"Chị không biết sao, em gọi mãi chị không dậy, em khóc sưng cả mắt luôn rồi này"

Tôi liền hiểu ra, thì ra nước ướt trên mặt không phải là nước mưa mà đó là nước mắt của cô. Tôi thật bất đắc dĩ không biết mắng cô là đồ ngốc hay là gì nữa. Thấy tôi im lặng không nói, cảm thấy ôi im lặng không nói, cứ nghĩ tôi bị đau chỗ nào, xoay vòng vòng quanh người, dò hỏi: "Lại phát bệnh sao"

Tôi cười bất đắc dĩ chặn tay cô lại, bây giờ tôi rất khỏe, đau chỗ nào đâu. Chỉ đáng thương nhất là TRân Bảo Bảo, cảm giác mất đi người yêu thương còn đau gấp mấy trăm lần những cơn đau mà tôi đang chịu.

"Ai nha, mấy cô thấy rõ chưa, cô ta nằm mơ cũng muốn giết tôi kìa, nhẹ nhẹ, từ từ thôi"

Tống Hàn Vũ dùng khuôn mặt yêu nghiệt mê hoặc chứng sinh. Bất mãn nhìn tôi chăm chăm, lâu lâu lại hét lớn vì vết thương tôi gây ra.

Bỗng nhớ lại tôi nằm mơ có nói muốn giết hân xong choàng tỉnh dậy, chắc tất cả mọi người đều nghe hết rồi. Bảo Bảo bất bình thay tôi liền hét lớn: "Anh nói dối, chị là người như thế nào tất cả mọi người ở đây đều biết"

Hân bữu môi không thềm chấp nhặt: "Là ai đánh tôi ra nông nổi này"

"Anh chỉ bị một vết thương cũng hô to gọi nhỏ, chị bị đau toàn thân cũng không nói câu gì đâu" Bảo Bảo tự hào nhìn tôi, mọi người dùng ánh mắt đồng tình nhìn về Bảo Bảo. Bỗng dưng chỉ có hân cô đơn giữa thế giới này, hân bực mình, trợn mắt nhìn tôi hừ một tiếng không thềm quay đầu lại.

Tôi cũng chẳng để ý hân đang suy nghĩ cái gì, chỉ cảm thấy bản thân mình nhẹ hẫng, thoải mái hơn hân. Cử động cái tay một chút, thấy không còn đau đón như trước. Nghĩ đến cái gì đó, nhìn hân nói:

"Tống Hàn Vũ, cảm ơn anh"

"Hả?" Hân thắc mắc nhìn tôi, như muốn tôi nói cảm ơn vì cái gì.

"Tôi nằm mơ thấy anh nên đã tỉnh lại. Không có anh chắc tôi cũng không được như bây giờ" Tôi thành thật nói.

Hân lại cười nham nhở: "Cô nặng tình với tôi vậy sao?"

"Tôi mơ thấy anh làm chuyện đồi bại, muốn tỉnh dậy để đánh anh trừ hại cho dân"

Tống Hàn Vũ: "....."

Mọi người: "...."

Có phải vì ca phẫu thuật thành công hay không, tôi cảm thấy bản thân mình khỏe lại rất nhanh. Cũng chính là lúc tôi chuyển qua phòng khác, nhưng ở đây đều là đồ của Bảo Bảo, chuyển đi cũng tiếc, tôi tiếc nhất là cái điều hòa mát rượi trong mùa hè nóng bức. Tôi liền bảo cô không muốn đi, nằm tĩnh dưỡng ở đây vài ngày.

Bệnh tình tôi tiến triển rất nhanh, có nhiều lúc chữa mãi cả một đời vẫn không hết lại có những khi chỉ dựa vào một ca phẫu thuật lại hooig phục nhanh chóng. Đó là điều kì tích và tôi nằm trong danh sách những người đem lại kì tích đó. Bác sĩ bảo tôi nằm nghỉ ngơi hai ngày sau có thể xuất viện, tôi muốn về lại cô nhi viện nhưng Bảo Bảo cố gắng kéo tôi qua nhà cô ở.

Tôi không muốn làm phiền cô, cũng không muốn bản thân mình lại mang tiếng lợi dụng người khác nên kiên quyết ở lại cô nhi viện. Nhà Bảo Bảo rất giàu, liền mua mảnh đất gần đó xây nhà cho cô sống thuận tiện qua chỗ tôi chơi.

Tôi là sinh viên đại học, việc học tập làm tôi chinh đốn lại tinh thần tập trung vào việc học. Sắp xếp lịch để chuẩn bị đi học lại.

Tôi lại nhìn qua Tống Hàn Vũ, khuôn mặt vẫn có vết băng bó cứ lượn qua lượn lại trước mặt tôi làm tôi phải hồi lỗi khi nhìn thấy nó. Tôi liền buồn cười, vết thương đã lành cứ cố gắng dán băng, cứ nghĩ tôi không biết chắc.

Ngày tôi rời khỏi viện hán vẫn nằm trên giường bệnh, rất muốn chào hán một tiếng nhưng giữa tôi và hán có thù oán chỉ sợ sẽ không nói được với nhau một câu tốt đẹp liền ngoảnh mặt bỏ đi. Đi đến trước cửa liền có giọng nói vang vọng vào:

"Minh Tâm, hẹn ngày gặp lại"

Tôi khẽ cười rồi đáp lại một tiếng:"Được" Rồi đi ra ngoài. Có duyên sẽ lại tương phùng.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Là Sói, Hán Là Nai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Cầu Mong Anh Sớm Siêu Thoát.

Tôi ngồi ngán ngẫm thờ dài cầm lịch học vừa mới được phát đến, đối với tôi lại phải học muộn một năm, vì suốt một năm qua tôi nằm trong bệnh viện đến mốc meo, muốn học theo chương trình cơ bản cũng khó. Bàn tay vô thức gõ gõ trên mặt bàn phát ra tiếng động rất êm tai, bây giờ là thời gian rảnh rồi, tôi nhớ đến Tổng Hán Vũ, không biết anh ra sao. Lại nhìn qua Bảo Bảo đang ngủ bên cạnh nhìn, khuôn mặt trầm xuống, cả ngày chỉ biết ăn với ngủ bảo sao lại không béo.

"Bảo Bảo, dậy"

Trần Bảo Bảo lật người qua, khó chịu rúc đầu vào gối thiếp đi. Tôi thờ dài kéo cô dậy tiếp.

"Dậy đi, không thôi chị về đây"

Bảo Bảo đưa tay níu chặt lấy tôi, gác đầu lên tay tôi an ổn ngủ tiếp.

Tôi thật sự hết cách, đành dùng chiêu cuối cùng, đưa tay捏 má cô một cái thật mạnh. Cô bị đau liền mở lớn mắt nhìn, tay cũng nói lỏng, tôi thuận tiện thoát khỏi tay cô đứng dậy chỉnh chu áo quần.

"Ra rửa mặt đi, chị với em đi chơi một chuyến"

"Đi chơi??" Ánh mắt nhỏ bé mơ hồ nhìn tôi, bất đắc dĩ ngồi xuống vuốt tóc cô:"Sao hả?"

"KHông có gì, chỉ sợ ngoại hình em như thế này lại bị trêu chọc" Đây chính là vấn đề lớn nhất mà cô luôn tự ti với chính mình. Tôi đành thờ dài, lại cố nặn ra nụ cười lương thiện nói:

"Dậy chuẩn bị đồ đi, nhớ cầm cho chị hai cái gậy?"

"Để làm gì vậy?"

"Ai dám nói em béo, chị liền đánh cho người ta sưng vù"

Bảo Bảo cảm động suýt rớt nước mắt chạy đi thay áo quần, tôi đi xuống nhà đợi cô.

Hai chúng tôi đi giữa phố đông người, vì tôi bị bệnh nên người rất gầy, hầu như có thể thấy được xương, còn Bảo Bảo thì lại rất béo, đi gần bên tôi lại khác xa một trời một vực khiến người ta không khỏi chú ý. Cô vận bộ đồ hồng nhạt có nút thắt trước ngực rất dễ thương, khuôn mặt trắng nõn múp máp nên rất dễ phối với đầu tóc. Đối với người khác tôi không biết nhưng với tôi thì rất dễ thương nha.

Tôi nhớ lại ngày đó trong bệnh viện bố của Bảo Bảo nói"Cuối cùng cũng có người nhận ra nét đẹp của con" Lúc ấy tôi ngây thơ không hiểu, bây giờ tôi đã biết vì sao ông lại nói như vậy.

Tôi dẫn Bảo Bảo đến quán của người chị quen thuộc, tìm một góc ít người ngồi xuống. Tôi chủ động gọi cho cô một góc trà chanh để hạn chế sự tăng mỡ.

Đồ uống ở đây không ngon cho lắm nhưng kết cấu quán rất đẹp thu hút nhiều khách, tôi ngồi với cô một lát, hề ai cứ nhìn chăm chú bảo bảo tôi lại trừng mắt của họ, như thể muốn nói, nhìn nữa tôi liền móc mắt ra.. Khi thấy ít người để ý, tôi bảo cô ngồi yên đây rồi đến bên chị chủ quán nói chuyện. Dù sao không gặp nhau một năm, cái này làm tôi rất nhớ.

Chị xinh đẹp chạy đi chạy lại phục vụ khác, tôi ngồi nơi góc pha chế nhìn chị rồi buông lời trêu chọc:

"Đã lâu không gặp mà vẫn tận tình như xưa nhỉ"

Phong Lan để ý xem người nào đang nói, ánh mắt dừng ở tôi một lát, ngăn người xong liền chạy đến mở to mắt ngạc nhiên nhìn tôi:

"Chi Lang, bây giờ mới chịu về đây hả? Em đi đâu mất tích một năm? Còn có sao người gầy thế này? Gầy đến nỗi chị không nhận ra luôn"

Tôi nhìn khuôn mặt dịu dàng của chị liền bật người, chị là người đối với tôi rất tốt, luôn quan tâm tôi tận tình, khi tôi bị bệnh không muốn chị ấy phiền lòng liền giấu đi và biệt tích một năm. Cúi đầu xuống nheo nheo tay mình một cái, đôi mắt cong hình lưỡi liềm cười hi hi như chưa có việc gì nói:"Em thấy em còn một tí thịt mà, không phải chị đã nhận ra em rồi đó sao"

"Cốp" Một tiếng gõ đau tiếng, Phong Lan lấy tay gõ lên trán tôi một cái rồi hừ hừ:"Nói nhanh, thời gian qua em đã đi đâu?"

Tôi biết chị đang lo lắng cho mình, dù trán đau nhưng vẫn thấy cảm giác ngọt ngào. Chị đã dịu dàng trong mắt tôi thì hành động gì của chị cũng rất dịu dàng. Giống như Bảo Bảo biết tôi hung dữ cái nhau với Tổng Hàn Vũ nhưng trong mắt cô ấy tôi luôn luôn là thánh mẫu.

Lấy tay xoa xoa trên trán, bĩu môi đáp lại:"Không phải lúc trước chị luôn nói hai mươi tuổi vẫn chưa có người yêu là ế đến già. Em sợ hãi liền đi tìm tiếng sét ái tình à" Đôi mắt tôi long lanh, nhìn rất thành thật. Phong Lan nhìn tôi liền có phần nửa ngờ nửa nghi.

"Vậy người yêu em đâu, đem hân đến đây chị nhìn một chút"

Tôi đưa ngón trỏ lên lắc lắc:"No no, khi em đi tìm, em liền phát hiện mình là người đồng tính, chỉ có hứng thú với nữ giới"

Phong Lan nhíu mày gõ trên đầu tôi một cái nữa, đôi mắt rực lửa : "Nói bậy bạ gì đó, không phải lúc trước em thích nam nhân sao, bây giờ lại qua thích nữ nhân, tính lừa chị hả?"

Nhìn bộ dạng phát hỏa của chị ấy tôi liền muốn cười, vẫn rất thành thật kéo tay chị xuống.

"Hiện nay người đồng giới yêu nhau là chuyện bình thường. Chỉ có nữ nhân mới làm tim của em đập liên hồi, rồi xa cô ấy làm tim em đau đớn như có hàng vạn mũi tên đâm vào vậy" Nói ngang đấy rồi giả bộ học thực vuốt vuốt cằm:"Còn có, cô ấy ở bên cạnh mới làm em thay đổi tính cách. Chị nhìn xem, chị gõ đầu em hai cái, em cũng có nổi bão với chị như lúc trước đâu"

Nhìn thấy khuôn mặt tôi thành thật Phong Lan liền nhớ lại tình cảnh lúc trước. Mỗi lần chị gõ đầu tôi, tôi lại hất mạnh tay chị uất ức hỏi rõ nguyên nhân, có khi còn dây dưa cãi nhau đến mười hai giờ đêm mới về.

Tôi thấy chị gần tin tưởng mình, không chất vấn nữa liền cười thâm trong lòng. Một năm cảm tiểu thuyết đọc, nằm trong bệnh viện ngửi mùi thuốc khử trùng thêm cả những cơn đau khi phát bệnh làm tôi trở thành con người khác. Tôi đoán là vậy.

"Lời em nói có thật không?" Câu hỏi có vài phần do dự, tôi chớp chớp đôi mắt ngây thơ nhìn chị chăm chú rồi gật đầu:

"Thật chứ,, không tin em gọi người yêu đến đây cho chị xem"

Câu nói vừa cất xong, tôi liền huyết sáo một tiếng thật to làm Bảo Bảo ngẩng đầu lên. Tôi lại nở nụ cười thánh mẫu đưa tay vẫy vẫy, ý bảo cô đến đây.

Rất nhanh thân hình mập mạp chạy đến ôm chặt cánh tay tôi cười rất tươi:"Có chuyện gì vậy?"

Tôi dịu dàng vuốt tóc cô, chỉ vào Phong Lan nói:"Gọi chị dâu"

"Phụt" Phong Lan đang uống ngụm nước liền phụt ra rất nhanh, mở to mắt nhìn chúng tôi, thật lâu không nói nên lời.

Bảo Bảo rất nghe lời, ngoan ngoãn quay đầu theo hướng tôi chỉ vui vẻ gọi hai tiếng:"Chị dâu"

Tùng lớp mỡ trên má cô dâng lên, đôi mắt nhỏ nhỏ híp lại khiến người ta không thấy luôn cả đôi mắt, đôi môi mỏng giờ lên một nụ cười khiến...Phong Lan nổi da gà.

Điều này chị không thể chấp nhận nổi,, bình tĩnh lại quay sang nhìn tôi nói:"Từ khi nào mà nét thẩm mỹ của em kém vậy hả"

Tôi cười cười trả lời lại:"Từ khi gặp cô ấy"

Tôi với Bảo Bảo ra về, Phong Lan cũng không để ý đến tôi nữa chỉ dặn dò vài câu rồi trùng mắt mấy lần với Bảo Bảo. Chỉ có cô vô tội vẫn không biết chuyện gì, tay vẫn nắm chặt tôi. Đang dẫn cô ra ngoài thì có tiếng điện thoại reo, vội bắt máy thì ra đây là số điện thoại của bệnh viện. Họ bảo Tổng Hàn Vũ đã chết trong cơn phẫu thuật ngày hôm qua, tâm nguyện cuối cùng của anh là mời tất cả các bệnh nhân trong bệnh viện đi dự lễ tang của anh ấy. Và đặc biệt nhấn mạnh tên tôi'Minh Tâm'.

Lúc đầu họ không biết Minh Tâm là ai, tìm mãi trong danh sách không có. Liền có một ông cụ vô tình nghe được cuộc đối thoại của tôi lúc trước nên báo lại với bác sĩ.

Tôi thở dài kéo Bảo Bảo đi, hân hân, lòng tôi cũng có chút mất mát. Đó là người đầu tiên làm tôi cảm thấy hứng thú khi nằm trong bệnh viện rỗng rã. Nhìn qua Bảo Bảo, tôi được cứu là nhờ cô, nhưng tôi gặp được cô lại nhờ Tổng Hàn Vũ đi trêu chọc gái. Nghĩ lại bản thân tôi thấy hơi buồn buồn.

Khi tôi và Bảo Bảo đi xe, cô gọi xe nhà cô đến. Chiếc xe hơi làm khoe miệng tôi giật giật, xe hơi thì đây không phải là lần đầu nhìn thấy, nhưng thấy chiếc xe màu sắc"đặc biệt" làm tôi không muốn đi. Đi sự lễ tang đâu cần sắc sỡ, nhất là chiếc xe màu hồng xen kẽ màu đen làm nổi bật trước đám đông tôi sợ Tổng Hàn Vũ chết rồi vaanx còn oán hận tôi. Tôi và cô quyết định đi taxi.

Trước cổng bệnh viện từng đoàn người đi ra đi vào, tôi để ý nhất là một dãy người mang áo dài màu trắng, trên tay cầm ba thanh nhang đi theo hàng. Nhiều người xung quanh tụ tập lại nhìn, tôi dẫn Bảo Bảo chen vào đoàn người, hai chúng tôi mang áo quần khác biệt nên rất được để ý. Đến mua nguyên một bó nhang rồi cắt ngang đến trước ảnh thờ. Nơi đây không khí u ám, lại không có nhạc đám ma tôi vẫn hay nghe nên liền hiểu hẳn muốn ra đi yên tĩnh.

Những y tá ở đây mang vẻ mặt tiếc nuối còn lại nguyên một mảng lạnh tanh. Vì ở đây đâu có ai có quan hệ với hẳn đâu mà thương xót. Và lại, mình chết chỉ mình biết thôi, đây còn đồn ầm ỹ cả bệnh viện đến thăm. Tôi nghĩ hẳn vốn không nhìn mặt người khác mà sống. Chỉ tự do tự tại theo ý mình.

Hơn một nửa người thấp nhang xong đứng một bên, đến phiên tôi, khi nhìn thấy ảnh thờ liền chấn động nhủ mày nhìn bức ảnh.

Vẫn là khuôn mặt yêu nghiệt, đôi môi mím chặt, đôi mắt tròn lên tức tối, đặc biệt thấy rõ nhất là vết thâm trên khóe mắt. Đó không phải là do tôi đánh thi là ai.

Chết rồi còn để bức ảnh này liền muốn làm tôi cảm thấy áy náy với những hành động của mình đối xử khi hẳn còn sống sao?

Tôi tự nhận rằng tôi và hẳn tâm linh tương thông, liền quay lại nói Bảo Bảo: "Em thấy vết thâm trên mắt hẳn không?"

"Có"

"Chắc là hẳn muốn nói vì đang có thù oán với chị nên không thể siêu thoát đó"

Bảo Bảo rất tin vào chuyện ma quỷ, lo lắng nhìn tôi, đứng một chỗ lâu liền nghĩ ra cách: "Vậy mời thầy cúng về, cầu mong anh sớm siêu thoát, đỡ phải ám ảnh chị"

Tôi vỗ vai Bảo Bảo, khuôn mặt rất đồng tình: "Hiếm khi thấy em thông minh như vậy. Chúng ta liền mời thầy cúng, tránh để hẳn ám ảnh chị suốt đời"

Thu lại nén nhang đang định cắm xuống, quay đầu lại nói với dãy người phía sau: "Thật xin lỗi, nhưng khi Tống Hàn Vũ đang còn ở dương thế, tôi và hẳn phối hợp rất ăn ý với nhau. Nên khi nhìn vào bức ảnh này tôi liền biết hẳn không phải là muốn mở đám ma mà chính là mở lễ siêu thoát. Xin quý vị hãy thu lại nén nhang đang cầm trên tay của mình chuẩn bị cho lễ siêu thoát sắp bắt đầu"

Nói xong quay sang nói Bảo Bảo: "Em có biết thầy cúng nào gần đây không?"

"Để em gọi cho bố"

Tôi mỉm cười nhìn toàn bộ khác ở nơi đây đều nghe theo lời tôi không thắc mắc một lời. Tôi liền thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng mình cũng có thể làm một việc tốt cho hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Là Sói, Hẳn Là Nai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chết Cũng Làm Ma Keo Kiệt!

Hôm nay là một ngày đặc biệt, ở bệnh viện không khí cũng rất khác thường. Những ngọn gió bình thường thổi hiu hắt bây giờ lại ngưng đọng, hàng cây xanh mơn mơn lo lớn che đi ánh nắng bây giờ cũng đã tàn đi để ánh nắng chiếu thẳng xuống đây. Bệnh nhân, bác sĩ, y tá, hay thậm chí là những người đi đường cũng dừng lại để ghé xem lễ siêu thoát có một không hai ngày.

Tôi không tự nhận bản thân mình là người tốt nhưng tôi không thể làm chuyện trái với lương tâm. Thẩm Hàn Vũ là một tên sở khanh thích đi trêu chọc gái, mà thậm chí già trẻ gái trai, từ xấu đến đẹp, từ người bị bệnh thần kinh đến người bình thường hẳn cũng trêu ghẹo người ta đến khi sức càn lực kiệt mới buông bỏ. Đó chính là ấn tượng của tôi đối với hẳn. Dù vậy, hẳn có một ý chí kiên cường làm tôi khâm phục, vậy nên lễ cầu siêu thoát của hẳn ngày hôm nay tôi quyết định lấy màu đỏ làm màu chủ đạo.

Mặc dù màu này có phần giống màu đám cưới nhưng mà nghe nhạc đám ma chắc mọi người cũng hiểu, hẳn ở trên trời linh thiêng chắc sẽ phù hộ cho tôi ngày tháng sau này.

Ở đây được người Bảo Bảo sắp thành tốp lều theo sự sắp xếp của tôi. Không biết bố Bảo Bảo tìm thế nào mà từ một người thầy cúng già nua thành một thầy cúng có thân hình cường tráng đi vào. Mặc dù tôi không nhìn rõ mặt vì bị che đi, nhưng dáng người thầy cúng này nhìn rất quen thuộc. Tôi nghĩ trẻ thế này mà đã làm thầy cúng, không biết đạo hạnh cao đến cỡ nào.

Tôi tiến lên trước cung kính nói: "Con chào thầy"

Thầy hừ một tiếng, phẩy cánh tay áo đằng sau. Vì người thầy mang chiếc áo màu trắng như váy phù kính cả con người, tôi còn để ý rõ cơ bắp ẩn ẩn hiện hiện phía trong liền lên tiếng nhắc nhở: "Thầy, thầy quên mặc áo lót kìa"

Tất cả mọi người đều che mặt lại, người thì run run không dám cười. Trong đám tang của người ta, cười lên là rất không phải.

Chỉ có Bảo Bảo ngây thơ chạy đến lắc lắc ống tay áo tôi, tò mò hỏi: "Không phải chỉ có phụ nữ mới mặc áo lót thôi hả"

"Phụ nữ mặc áo là vì ngực to, muốn che lại để người khác giới có cảm giác thèm muốn. Còn thầy, ngực không to nhưng lại làm người khác có cảm giác muốn sờ vào nó. Tất nhiên là phải mang rồi"

Vâng! Tôi tự nhận mình là người rất thành thật, rất thành thật, rất thành thật... Có lẽ tôi cũng có sở thích đi trêu chọc người khác, nhưng sở thích này là tôi không cố ý muốn có. Mà là trong quá trình sinh sống nó tự nhiên hình thành nên mà thôi, chứ lúc trước tôi đâu có như vậy.

Bảo Bảo ngây thơ lại bị tôi làm cho nhiễm bùn thật sự không nổi. Nhưng sống trong thời đại này, ngây thơ chính là con chó nhỏ.

Tay trái của thầy nắm chặt lại, run run như muốn phản bác. Chấp lâu cuối cùng cũng thở ra: "Đúng vậy ra đường tôi quên mang, hay cô đưa áo lót của cô cho tôi"

Khóe miệng tôi thoáng chốc run rẩy, mọi người cũng run rẩy, biết mình phản bác không lại liền đánh lạc hướng: "Thầy vào cúng nhanh kéo hết giờ lành, Tổng Hàn Vũ ở dưới suối vàng có chết cũng không tha cho tôi đâu"

Thầy hừ thật mạnh rồi phát tay bước vào, trước khi đi còn gằn từng chữ: "Tất nhân là làm ma hán cũng không tha cho cô"

Tôi sững sờ nhìn... sao cách nói chuyện này giống như... Không phải, không phải là hán được, cách ăn nói giống thì sao. Dù sao hán cũng đã chết, chẳng lẽ bật nắp quan tài lên mà giả mạo làm thầy cúng? (Đúng thật đấy chị ạ, haha =]]])

Tiếng hét thất thanh vang lên trong lễu, tôi vội vàng chạy vào thấy đôi mắt thầy toát lên vẻ khiếp sợ, tay run run chỉ bậy khắp nơi, tôi bỏ Bảo Bảo ngoài rồi tự mình đi vào.

"Sao... sao... nơi đây toàn bộ đều là màu đỏ?"

"Sao hả thầy?" Tôi nuốt nước bọt nhìn thầy một cách chăm chú.

"Cô giả vờ hay không biết? Đây là đám ma, không phải đám cưới, cô trang trí màu đỏ không khác gì mời người khác đến chúc mừng tôi chết"

Tôi nhú mày nhắc lại: "Tôi chết?"

Khuôn mặt thầy bình tĩnh lại, phát tay đứng yên lại như chưa có chuyện gì: "Trong lúc tôi làm phép, hồn hán có nhập vào người tôi nên có nói gì thì mong cô bỏ qua cho"

Đôi mắt tôi thâm thúy nhìn, đúng là có khác biệt thật liền gật đầu giải thích: "Thật ra màu trắng rất âm đạm, tôi thấy không thích hợp với hán liền đổi thành màu đỏ."

"Nhưng cũng không phải là hoa cũng màu đỏ chứ?"

"Thì người chết bỏ hoa màu trắng, tôi chỉ nhuộm thành màu đỏ thôi"

Thầy bỗng dung ngồi xuống đất, đưa tay lên vãi hay lạy rồi lẩm bầm: "Tội lỗi tội lỗi"

Bảo BẢO đứng ngoài đã mất hết kiên nhẫn, nghe thầy nói như vậy liền hoảng sợ chạy đến ôm chầm tôi. Tôi chỉ vuốt tóc trấn an rồi nghe thầy nói, tất cả mọi người đều đang đợi lệnh đề nghị lễ được thực hiện.

"Thầy tên là gì nhỉ?"

"Xâm thọc lai bà li kạp long liu" Thầy nói một tua tôi nghe chữ được chữ mất. Cái tên đặc biệt làm tôi cố nặn ra nụ cười rồi cung kính hỏi:

"Thầy họ Kạp Long Liu, thầy nói tội lỗi là có ý gì ạ?"

Kạp Long Liu cười rất tươi, tôi có thể thấy rõ nụ cười của thầy như thế nào. Tôi có tội mà thầy lại cười là sao?

"Tội lỗi, lỗi của cô không bao giờ đếm xuể, tội của cô không bao giờ kể hết cho vừa"

Tôi vừa nghe liền hoảng hồn, vội nắm lấy tay thầy: "Con có lỗi gì ạ, từ trước đến nay con chưa bao giờ làm điều ác đâu"

Bảo Bảo nhìn vậy cũng rất hoảng sợ, liền nói: "Đúng vậy, chị ấy chưa bao giờ làm điều ác"

Hai miệng một lời. Thầy Kạp Long Liu mỉm cười nhẹ nhàng, nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi như phật phổ độ chúng sinh:

"Con chưa làm điều ác, nhưng người khác oán con, làm con phải mang điều ác"

"Có chuyện này nữa sao?" Tôi nghi ngờ hỏi

"Đúng vậy, oán khí vậy, oán khí vậy quang người con quá nặng, phải bị giải trừ"

"Vậy oán khí này là ai vậy?"

Thầy chỉ nói nặng nề ba câu:"Tống Hàn Vũ"

Tôi liền phi nhỏ, không sợ hãi nữa ngược lại nắm chặt tay Bảo Bảo:"Ai chứ tên đó con không sợ, hấn chết cũng làm ma keo kiệt, đám tang của chính mình làm cũng sơ sài như vậy chưa kể hấn còn nợ con hai mươi triệu. Con chưa bắt hồn hấn mà đòi lại là may lắm rồi"

Bảo Bảo ngồi một bên gật đầu:"Đúng vậy, may mắn lắm rồi"

Thầy có vẻ như rất khó chịu, trừng mắt nhìn tôi một lúc lâu không nói nên lời. Tôi lấy tay chọc chọc vào người thầy lo lắng thay.

"Thầy, người đang cầu siêu hả?"

Thầy hất tay tôi ra quay lại ngồi đúng tư thế, nghiêm giọng nói:"Lễ cầu siêu bây giờ mới chính thức bắt đầu, tất cả về vị trí, khi nào tôi bảo đi lên rồi mới đi lên"

"Bọn con cũng có vị trí hả thầy"

"Vậy thì tìm đại chỗ nào có phong thủy tốt để ngồi"

Bảo Bảo tìm hộ tôi chỗ để ngồi. Rất lâu sau tôi mới biết từ "phong thủy tốt" trong miệng của cô là chỗ rất nhiều ánh nắng. Hậu quả là tôi bị Bảo Bảo kéo đến ngoài cửa tôi, tôi cũng dờ khóc dờ cười.

"Thiên linh linh, địa linh linh, trời đất linh linh, con người linh linh, Hàn Vũ, Hàn Vũ ở đâu mau đến đây" Một câu nói thầy mãi lẩm bẩm trong miệng rồi nói:"Minh Tuệ, oán khí của cô quá nặng, mau đến bái tôi một lạy để voi đi.... thiên linh linh, địa linh linh, trời đất linh linh, con người linh linh"

Tôi rất nghi ngờ, nghi ngờ đây là thầy cúng dỏm, nhưng mà vẫn làm theo, tôi rất nghiêm túc ngồi xuống quỳ lạy sau lưng thầy. Liền cảm thấy không đúng, nhủ mày nói:"Thầy ơi, người chết là hấn không phải thầy, bảo con lạy thầy không phải cố ý nói thầy đoán mệnh sao?"

"Khụ khụ" Thầy bỗng ho sặc sụa, cổ nén hơi nói:"Đúng đúng, con nói đúng, thầy già rồi nhầm lẫn. Con nhanh qua bên này"

Tôi nghe lời qua ngồi gần bên thầy, đôi chân vô ý đáp vào áo thầy, cũng giả vờ như không có. Cười hiền từ tự thấp mình ba quỳ nhang đợi lệnh để vái lạy.

Đợi một lúc không nghe thấy hiệu lệnh gì,đầu gối cũng tê rần, nhang cháy cũng sắp hết, quay đầu tò mò ý muốn hỏi.Thầy thờ dài vẻ mặt tiếc nuối:"Hấn bạn đi chơi gái chưa về, con chịu khó đợi lát nữa"

"Hay thầy ngồi đợi hấn rồi vái hộ con, con về trước" Tôi rất thông minh nói.

"Con về là không thành tâm, hấn rất khó chịu, sẽ đeo bám con cả đời"

"Con biết hấn sẽ bám con nên con mới mời thầy về làm lễ. Không lẽ chuyện còn con này đối với một người có đạo hạnh cao như thầy lại làm không được"

"Ta tất nhiên sẽ làm được"

Tôi vỗ vỗ vai thầy hai cái, nở nụ cười thật tươi:"Vậy thầy cố gắng làm đi, con về đây"

Nói xong kéo Bảo Bảo đi lỡ xảy ra chuyện gì. Thầy đứng sừng sững trong túp lều, rồi nhận ra có điều gì đó sai sai lền lền tiếng chửi. Tôi con có thể nghe vang vang tiếng hét lớn của thầy, Đi qua bao nhiêu ánh nhìn tò mò của mọi người, Bảo Bảo chỉ rúc vào người tôi cười khúc khích,như biết rõ âm mưu của tôi.Khi lên xe, chỉ có tôi và Bảo Bảo. Tôi cũng chỉ bĩu môi lại nói:"Bố em kiếm người kém quá, chỉ biết phán đoán lung tung"

"Nhưng chúng ta làm lễ sơ sài như vậy có tốt không chị"

"Sao lại không tốt, được một người xa lạ làm lễ là phúc của hấn?"

"Chị không sợ hấn ám ảnh chị cả đời sao?"

Tôi cười trừ:"Ám ảnh cũng tốt, dù sao hấn cũng đang nợ chị hai mươi triệu"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Là Sói, Hấn Là Nai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Giải Thích

Vừa về đến nhà tôi liền nhận được giấy thông báo nhập học. Gọi là nhà nhưng cũng không phải là nhà, mà thực chất là nhà ở nhờ. Ở nhờ nhà Bảo Bảo.

Nếu như tôi nghĩ, khi từ bệnh viện trở về, tôi sẽ sống bình yên trong cô nhi viện qua ngày như sự thật chẳng giống như vậy chút nào. Ngày nào Bảo Bảo cũng chạy qua chơi rất phổ trương. Như thế nào gọi là phổ trương?

Ví dụ như từ cô nhi viện của tôi chỉ cách nhà cô ấy chưa đầy một kilomet. Cô ấy liền đi xe ô tô sặc sỡ kia để mà đi qua. Ngày nào cũng đi vài trăm lần như vậy, hết bất tôi xuống đón cũng bắt Bảo Bảo lên dẫn tôi đi. Cái này không một chết cô ấy cũng một chết tôi.

Chưa kể đến. Mấy tên xã hội đen ngày ngày xếp thành hàng dài đứng trên đường từ nhà đến cô nhi viện khiến tôi không có lỗi nào để chui xuống đất. Cái này có thể nói là "thụ sủng nhục kinh", vậy nên món quà lớn như vậy tôi không thể chấp nhận được. Đành phải mặt dày mày dạn don chỗ ở qua nhà Bảo Bảo.

Hôm nay trời nắng rất đẹp, những tia nắng vô định chiếu những tia nắng ấm áp lên căn phòng, ngọn gió mát thoang thoang mang theo mùi hương cây cỏ chen lẫn luôn qua ô cửa sổ rồi phảng phất qua người làm người ta có cảm giác thật thoải mái.

Tôi hôm nay dậy sớm để đi học. Cổng trường đại học mở ra để chào đón một người như tôi quả thật không dễ dàng chút nào. Tôi nhìn qua thấy Bảo Bảo đang ôm gấu bông ngủ rất ngon, không nỡ đánh thức cô ấy đành nhẹ nhàng đi xuống phòng. Trước khi đi ra cửa gấp phải tên áo đen đứng trước cổng. Đôi mắt tôi xụ xuống, chỉnh lại áo quần rồi ngẩng cao đầu đi ra;

"E hèm, lát nữa tiểu thư dậy nhớ cho tiểu thư ăn sáng rồi chở đến trường của tôi"

Thấy khí thế người tôi rất lớn. Hắn đành cung kính cúi đầu nói"vâng"

Tôi mỉm cười gật đầu rồi đi ra ngoài. Đợi khuất bóng xa liền thở phào nhẹ nhõm. Đối diện với mấy tên du côn này như đứng trên lửa. Mình là lạnh là chúng nó nhẹ nhàng với mình, mình mà bông bột như trẻ tron chúng liền dùng ánh mắt xem thường.

Trường đại học luật là một đại học khá lớn với những hàng rào bao quanh, những câu còi to lớn sắp thành hàng dọc theo đường đi. Tòa nhà rất cao, có tận hai hồ cá lớn và ba thác nước. Có sân bóng chuyên và sân thể dục làm từ cỏ nhân tạo riêng. Thậm chí còn có cả bể bơi lớn trong trường.

Tôi đi vòng qua sau khu hành lang đại học rồi đến lớp. Lớp này đa số đều là những người thua tôi một tuổi. Vì trong danh sách chỉ có tôi sinh năm khác nên mới vào liền bị người chú ý. Tôi xem những ánh mắt này chỉ là những ánh mắt tò mò của trẻ con nhìn mình nên cũng không cảm thấy bất tiện ngược lại còn cảm thấy thoải mái vì mình lớn nhất ở đây. Tìm chỗ góc khuất để nhồi xuống, mở sách vở lấy bút viết ra để chào thầy giáo bộ môn.

Có một cậu bé, không hẳn là cậu bé mà là chàng trai, hẳn thua tôi một tuổi, dáng tầm to lớn, có khuôn mặt có thể gọi là được, mũi cao môi không mỏng không dày đủ sắc hồng quyến rũ. Hắn chỉ cười mỉm nên tôi không thể nhận xét rằng hắn như thế nào, Cậu ta đi đến trước mặt tôi cười rất lễ phép:

"Chị là người mới đến hả, cho em làm quen nhé"

Tôi phất phất tay, cúi đầu đọc sách:"Trước sau gì cũng quen thôi"

"Em tên Minh, còn chị?" Cậu Minh rất tự nhiên kéo ghế đến ngồi đối diện.

"Trước sau gì cũng biết thôi" Đôi mắt vẫn nhắm cúi đọc sách. Đơn giản vì trường hợp làm quen này tôi không hề thấy hứng thú. Mấy câu chào hỏi kinh điển này trải qua hai mươi năm tôi biết quá rõ rồi.

Nụ cười cậu cứng ngắt:"Vậy chị có thể ngẩng đầu lên nói chuyện được không, như thế này không lịch sự cho lắm"

Nghe xong tôi mới gấp sách lại, nhưng không ngẩng đầu lên. Đợi một lát nữa tôi mới nói:"Cậu mới là người bất lịch sự đấy, thâm vào lớp rồi còn không chịu về chỗ"

"Chị...em sẽ ngồi đây luôn" Cậu như ghen hòng, đứng ở đây. Tôi cũng không chấp nhận mấy đứa con nít, ngăn người nhìn bóng dáng thầy giáo bước vào. Khuôn mặt tôi cứng đờ...

Đây...đây không phải là Tổng Hàn Vũ sao? Không phải hắn chết rồi? Hay là hắn có anh em sinh đôi. Chắc chắn là vậy rồi, chứ tên mấc dịch đó đâu rảnh rồi đến nổi mang bộ áo quần vest lịch thiệp như thế này để che đi bản bản tính của hắn. Đùng rồi, chỉ có khuôn mặt xinh đẹp giống, còn lại tất cả mọi thứ đều không giống. Cậu Minh thấy tôi đứng sững sờ nhìn thầy, con người khó chịu nói:

"Thì ra chị cũng ham mê sắc đẹp"

Tôi gật đầu đồng ý:"Ừ, đúng rồi, tôi là sắc nữ mà"

Tôi nghe thấy tiếng hét thất thanh của người nữ sinh mạnh dạn nào đó khi nhìn thấy thầy vào, tôi khác, khuôn mặt thầy đẹp nhưng chắc gì bên trong không chứa cặn bã. Tổng Hàn Vũ là một điển hình tiêu biểu cho sắc đẹp thanh niên của đất nước.

Minh nghe tôi nói, khuôn mặt càng khó chịu hơn: "Em cứ nghĩ chị khác người vì có phần lớn tuổi hơn, ai ngờ..."

Tôi cười thầm, thì ra muốn chơi trò lái máy bay bà già: "Em biết là tốt rồi, chị không những mê trai mà còn mê gái nữa" Tôi không ngại thanh danh của mình bị thổi rửa, tôi chỉ ngại người khác nghĩ tốt về tôi thôi.

Trăm người ngàn miệng, cố gắng sống cho tốt rồi cuối cùng lọt vào mắt người khác là muôn màu muôn vẻ thôi, tôi cũng chẳng lạ gì miệng lưỡi người đời. Dù sao sống như thế nào mà bản thân mình thấy vui là được.

Minh hoảng sợ nhìn tôi rồi không dám nói chuyện nữa, như gặp một kẻ biến thái kinh điển nên cậu về đúng chỗ của mình, thậm chí còn có ý cách xa tôi. Cảm thấy chỗ ngồi của mình trống, tôi liền vui mừng ngồi xuống. Thầy giáo đi vòng qua một lượt, dừng lại trên người tôi, nhìn một cách thâm thúy nhất rồi cười nhếch mép trở về bàn.

"Hôm nay chúng ta có học sinh mới hả?" Thầy như có ý hỏi, ngồi nghiêm chỉnh trên bàn giáo viên nhìn một lượt.

Cả bầy con gái đồng thanh "Dạ vâng"

Tôi rất nghi ngờ tên thầy giáo này, liền đứng dậy: "em là người mới"

Thầy nhìn tôi thật sâu, như muốn khoét lỗ nào trên người tôi vậy: "Vậy mời em người mới lên bảng kiểm tra bài cũ"

Nghe xong tôi suýt phun máu, cái gì mà bài cũ? Ngày đầu tiên tôi đi học còn có bài cũ sao? Rõ là muốn gây sự.

"Thật ời, thầy bảo người mới em cũng không biết người mới là ai. Thầy gọi tên đi ạ" Lần này tôi giả vờ thành thật.

"Minh Tâm lên bảng" Lông mày hần hơi nhíu rồi nói.

Tôi nghe từ Minh Tâm liền biết đây là đồ giả. Đám ma là giả, chế cũng là giả, mẹ nó, chỉ có hần mới dám lấy tính mạng của mình ra chơi đùa. Được lắm, lần này tôi bị hần lừa, lừa một vố rất nặng. Báo hại tôi còn thành tâm mời thầy cùng về cho hần tốn bao nhiêu là tiền và công sức, chắc hần cười hả hê lắm.

Bản thân tôi cứ nghĩ hần chết rồi, còn thương tiếc cho hần một phen, nghiền răng nghiền lợi trừng mắt nhìn hần.

Trong lớp này có một người tên Minh Tâm, Minh Tâm vui vẻ đứng lên để thầy kiểm tra bài. Tổng Hàn Vũ nhíu mày nói với cô: "Tôi gọi Minh tâm, không phải là gọi cô"

"Dạ vâng, em là Minh Tâm"

"Lớp mình có bao nhiêu Minh Tâm"

"Dạ một"

"Vậy cô ta tên là gì?" Hần đưa tay chỉ vào tôi. Minh Tâm nhìn thoáng qua rất thành thật trả lời: "Bạn ấy tên Chi Lang"

Đúng vậy, cái tên này lúc trong viện hần đã đoán trúng, người cũng như tên, tên cũng như người. Vậy mà lúc trước hần cứ nghĩ cô tên Minh Tâm, lần này thì tốt rồi. Tôi đủ làm bề mặt hần với cái tên giả này, đi đâu cũng gọi tôi là Minh Tâm, mọi người dùng ánh mắt khác lạ nhìn mà cũng không để ý. Đáng đời...

"Thầy, còn kiểm tra bài em nữa không ạ"

Hần nhìn qua cô: "Đại học còn có kiểm tra bài cũ sao, tôi sẽ trừ điểm em vì tội ngây thơ quá mức, về chỗ. Tuần này em không đậu" Không biết hần tức tôi hay là tức cái cô Minh Tâm đó mà nói rất gắt gỏng. Tôi cũng đang bực không kém đâu.

Minh Tâm uất ức nhìn: "Nhưng rõ ràng là thầy gọi em lên kiểm tra mà"

"Tôi gọi là kiểm tra độ thông minh và nhạy bén của em. Bài kiểm tra này em bị loại" Tổng Hàn Vũ vẫn dùng ánh mắt sát thủ nhìn tôi, còn miệng thì mắng cô Minh tâm đứng một bên.

Tôi cảm thán, người này thật vô sỉ, có thể đổi trắng thay đen thật nhanh. Không phải là thích trêu chọc gái sao? Bà giờ lại thành uy hiếp gái rồi. Chỉ tội nghiệp cho cô Minh Tâm, lại trở thành trò cười cho cả lớp.

Minh Tâm cúi đầu, nghẹn ngào như khóc nức lên: "Thầy.."

Tôi để ý khuôn mặt hần lạnh tanh không chút thương cảm. Hần trừng mắt nhìn tôi nói nặng nề: "Đi ra ngoài"

Không khí lớp im bất hần, bao nhiêu người nhìn tôi có vẻ đồng tình. Tôi nhún người, đi đâu cũng gặp cái vong, chắc ngày mai phải chuyển lớp thôi. Nghĩ đến đây liền đi ra ngoài, sách vở cũng không cần lại.

"Chi Lang, tôi không cho phép em đi, đứng lại đó. Minh Tâm đi ra ngoài"

"Thầy...."

"Đi"

Nói câu cuối Minh Tâm khóc lóc chạy đi, tôi nhìn theo bóng dáng ấy lòng nảy sinh cảm giác thương cảm. Bây giờ mới để ý chủ mưu mọi chuyện, liền quay đầu sang mình. Hắn trừng mắt nhìn tôi, tôi cũng trừng mắt nhìn hắn. Đương nhiên sức lực hắn khỏe hơn, mắt tôi chớp trước, có thêm một hạt nước chạy ra.

"Rốt cuộc là anh muốn cái gì đây?"

Hắn ngồi trên ghế, rất uy nghiêm với nụ cười nửa miệng

"Chi Lang"

"Anh muốn tôi giải thích?"

Hắn gật đầu, tôi sẽ giải thích. Tôi cũng không thể vì chuyện của mình mà làm không khí nơi đây bất ổn thêm. Mất một tiết học, không bao lâu tôi sẽ gây thù với mấy đứa trong này.

"Chi Lang là một từ trong Tiếng Việt, Gồm hai từ, từ đầu tiên có ba chữ, từ ở sau có bốn chữ, được cấu tạo từ bảy chữ cái khác nhau trong bảng chữ cái có tên là C,H,I,L,A,N,G. Đặc biệt, hai từ này không có dấu."

Tôi thấy rõ được khuôn mặt xanh mét của Tống Hàn Vũ, khuôn mặt hắn sụp xuống, cũng không phát hỏa với tôi như Minh Tâm. Mà ngược lại chỉ cười nụ cười khó coi, mắt tròn to, nghiêng răng nói:"Em nói rất đúng, đã vượt qua bài kiểm tra. Về chỗ"

Tôi lại nở nụ cười thánh mẫu, nhưng trong lòng lại khác, rốt cuộc tên này có lai lịch như thế nào mà được bệnh viện cho phép làm đám tang giả còn có, đang còn trẻ mà được làm giảng viên đại học. Nhớ lại lúc trước tôi thường xuyên gây chuyện với hắn lại nhớ đến cuộc sống sau này. Mình bắt đầu thăm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Là Sói, Hắn Là Nai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Gặp Một Là Trùng Hợp, Gặp Hai Là Duyên, Gặp Ba Là Có Phận

Tôi không giống như những người khác. Những tiết học với tôi như một gánh nặng. Người ta có thể vui vẻ nhìn ngắm người thầy giáo đẹp trai trên bục giảng, lâu lâu lại làm đẹp để gây sự chú ý. Thỉnh thoảng lại lấy điện thoại ra để chơi như chưa có chuyện gì... Tôi nhìn toàn bộ, nam lẫn nữ người ta học rất vui vẻ. Còn tôi mang bộ mặt xám xịt nhìn chằm chằm quyền vở như muốn đốt cháy nó.

Tôi là người vô tâm, có lẽ gần giống như vậy. Nhưng không hiểu sao lần này thấy hắn tôi lại lo lắng, vô cùng lo lắng. Mà sau một hồi suy luận nát óc tôi cũng chẳng biết tôi đang lo lắng về vấn đề gì.

Có lẽ bản thân tôi xem hắn như một tên sắc lang chuyên quây phá rồi dờ dờ nghịch ngợm. Có lẽ tôi xem hắn như một đứa nhóc chỉ biết dờ dờ sau lưng để trả thù tôi. Nhưng lần này có lẽ tôi xem hắn như một người thầy có thể lực hùng mạnh đằng sau mà sợ hãi. Bỗng chốc tôi lại thấy mình ngu ngốc đến buồn cười. Đang rảnh rồi tự nhiên lại đi chọc ỏ kiến lửa. Nhất là ánh mắt của hắn lạnh lùng khi đuổi Minh Tâm ra khỏi phòng học, chính lúc ấy, tôi liền biết bản thân mình không hiểu hắn. Một chút cũng không hiểu.

Tôi cũng chẳng còn tâm trạng mà học, nhìn đồng hồ cứ chỉ điểm từng giây mà như trải qua hàng vạn thế kỷ. Tôi công nhận, tôi hôm nay có khác ngày thường.

"Reng reng" Tiếng điểm báo giờ học hết thúc. Nhìn mặt trời cũng nhô lên cao, ánh nắng chói chang tỏa xuống khắp sân trường. Tôi đoán chắc Bảo Bảo đã dậy và đang đi tìm tôi. Trách sao được, thường ngày tôi với cô bám nhau như đĩa. Lần này không thấy tôi, cô cũng sốt ruột.

Cất sách vở với tốc độ thật nhanh rồi rời khỏi chỗ này, những người còn lại cứ tùy ý cố gắng về muộn để nhìn hắn lâu hơn một chút, tôi lại muốn về nhanh hơn một chút tránh vác lấy phiền hà.

Ánh mắt Tống Hàn Vũ cứ nhìn theo tôi, nhìn một cách rất công khai khiến nhiều người chú ý. Tôi lần này như tiểu bạch thỏ, cũng không dám trừng mắt với hắn, chỉ cười nhạt rồi đi thật nhanh đến cổng.

Như tôi dự đoán, đi đến cổng liền thấy một dãy xe ô tô rất "sặc sỡ" liền biết đó là của ai. Bảo Bảo thân yêu không ngại nắng gió chói chang nhảy xuống

xe chạy đến bên tôi, nắm tay tôi thật chặt rồi kéo vào trong xe. Vừa đi vừa lầm bầm:"Chị cũng thật quá đáng, đi học sao không nói em một tiếng, bắt em chờ cả buổi ở đây. Ông bảo vệ cũng thật đáng ghét, nhất quyết không cho em đi vào"

Tôi nghe xong mọi lo lắng đều tan biến, cười khẽ nói:"Em ngủ dậy lâu chưa?"

"Lâu rồi a, từ khi chị đi được mấy phút em liền ngủ không được" Bảo Bảo bắt mắt nói. Tôi nghĩ lại cũng đúng, dù sao cô sống với tôi đã quen, thiếu tôi một lúc cô khó ngủ vậy cũng đúng. Cái này giống bản năng của trẻ sơ sinh ấy.

"Em cũng thật là, chỉ đi học thôi, cũng đâu có phải đi đâu xa không trở về đâu"

"Chị đã từng dạy em, trường hợp nào cũng phải phòng bất trước" Bảo Bảo thao thao bất tuyệt nói làm tôi nổi ba vạch hắc tuyến trên đầu. Cái này gọi là gây ông đập lưng ông sao?

Nhớ đến chuyện lúc sáng, tôi đang suy nghĩ có nên nói cho bảo bảo biết không. Dù sao chuyện này cũng không quan trọng cho lắm.

"Chị, tối nay có bữa tiệc kỉ niệm mười năm thành lập khách sạn của bố em" Bảo Bảo ngồi bên nói ngập ngừng, tôi nhìn về mặt rối rắm của cô liền hiểu.

"Nhà em có khách sạn hả?"

"Có chứ, khách sạn lớn nhất thành phố đấy, chị không biết hả?" Bảo Bảo ngạc nhiên nhìn tôi, sống với nhau gần một tháng, nhà cô nổi tiếng như vậy mà chị cũng không để ý. Đúng như cô nghĩ, chỉ không phải là vì tiền bạc nhà cô mà là vì cô nha. Nghĩ đến đây lại càng cảm động.

Tôi nghiêng đầu, thành thật hỏi cô:"Vậy em có muốn đi không?"

Đây mới chính là phần trọng tâm Bảo Bảo rất rối rắm, cô cúi đầu nói rất nhỏ:"Có nhiều bữa tiệc bố em bảo em đi, nhiều khi ông năn nỉ em rất nhiều, nhưng vì ngoại hình như thế này, bản thân em tự ti không muốn đến những nơi đó. Lần này là bữa tiệc lớn, lại có chị nên em muốn hỏi xem, nếu chị đi em sẽ đi"

Tôi nắm tay cô, tôi biết là bản thân cô rất khó chịu. Nhà giàu thì sao cơ chứ, càng bị người khác kì thị.

"Nếu em đi, chị sẽ đi"

Cô ngẩng đầu tôi, đôi mắt sáng lấp lánh:"Em tất nhiên là muốn đi, nghe nói ở đây có rất nhiều ca sĩ nổi tiếng với đồ ăn rất ngon nha"

"Vậy thì đi đi, dù sao em cũng là con gái của chủ khách sạn, không có em là không vui"

"Nhưng em..."

Tôi biết cô rất tự ti, nhưng lấy cái tự ti trở thành điểm nổi bật mà nhiều người muốn thì không phải không thể. với lại da cô rất trắng, người lại múp múp, nếu biết cách trang điểm hơn một chút chắc giống người anime. Theo khuôn hình dễ thương nha.

"Cứ đi đi, còn lại chị lo cho"

Bảo Bảo rất tin tưởng tôi nên gật đầu rất nhanh. Tôi xem cô như một đứa con nít đành bắt đắc dĩ cười cho có lệ. Và ngay chiều hôm ấy, chúng tôi bắt tay vào làm đẹp.

Tôi cũng chẳng ngại gì cái đánh tiếng lợi dụng người khác, đặc biệt là lợi dụng Bảo Bảo. Nhưng chỉ có tôi biết, Bảo Bảo biết. Tôi dạy cô rất nhiều cái, an ủi mỗi khi cô buồn và làm cho cô vui vẻ. Đây cũng coi như là làm công trả nợ đi. Bản thân tôi cũng không thấy vướng mắc gì.

Tôi và cô đến tiệm salon lớn nhất, tôi dạy cô trang điểm, hướng dẫn họ chuẩn bị quần áo và làm tóc. Rất nhiều người nhìn chằm chằm Bảo Bảo, cũng xem như cô là sinh vật lạ, tôi thấy cô run sợ nắm chặt tay tôi. Tôi cũng chỉ mỉm cười với cô rồi trừng mắt nhìn họ như thể nói rằng"Nhìn đi, nhìn nữa tôi móc mắt mấy người ra"

Không biết tôi có đáng sợ hay không. Chỉ cần trừng mắt đã có người sợ hãi mà chú tâm công việc của mình. Không nhìn Bảo Bảo nữa, tôi còn thấy cô len lén cho tôi nụ cười ngọt ngào.

Thời gian trôi rất nhanh, vậy mà cũng gần đến tối. Tôi cũng làm cho Bảo Bảo xong, cô trang điểm nhẹ, thêm một tầng lông mi để nhìn rõ đôi mắt, môi phủ một lớp son đỏ nhẹ, vì môi cô nhỏ nhắn nên thêm son vào nhìn rất đáng yêu. Cô vận một bộ váy màu hồng thụng thính cộng thêm mái tóc vừa nhuộm nâu, uốn xoắn buộc gọn gàng ra sau. Tay quần thêm một băng len hồng. Dù béo, nhưng rất giống công chúa. Bảo Bảo sau một hồi nhìn vào gương, vui mừng đến phát điên, nhìn đi nhìn lại cũng không giống cô thường ngày chút nào. Giống như lột xác thành một người khác. Tôi biết đây là party dành cho hội quý tộc. Bản thân tôi chỉ là sống ở cô nhi viện. Nên chỉ trang điểm nhẹ, mang thêm bộ đồ bó sát, vì người gầy nên mang cái nào cung hợp. Tóc nhẹ xoắn đến ngang lưng, không mang trang sức gì thêm. Cũng tùy tiện đeo một cái mặt nạ che đi đôi mắt. Bảo Bảo cũng vậy. Một người hồng dễ thương thuần khiết, một người màu lam sang trọng quyền rũ. Hai người đều đeo mặt nạ bước lên xe.

Rất nhiều ánh mắt chăm chú nhìn tôi rồi tò mò nhìn Bảo Bảo, lần này Bảo Bảo không sợ hãi, ngược lại kiêu ngạo nắm tay tôi đi giữa chốn đông người. Không biết nhan sắc tôi thế nào mà Bảo Bảo cứ nhìn tôi mãi, lâu lâu lại cảm thán"Thật đẹp"

Là con gái mà, được người khác khen đẹp là một niềm vui mừng. Tôi cũng tặng cho cô mấy lời khen:"Em cũng dễ thương không kém"

Hai chúng tôi nhìn nhau cười hì hì.

Đến trước mặt khách sạn River Blue, tôi lại ngỡ ngàng. Tôi biết nhà Bảo Bảo giàu, nhưng không ngờ lại giàu đến thế. Khách sạn này thiết kế không khác gì một tòa cung điện nằm giữa lòng thành phố. Tôi thấy Bảo Bảo xem đây như những vật tầm thường. Tôi không biết, tôi và cô gặp nhau là do cái duyên hay là do ông trời đã sắp đặt trước a.

Có bảo vệ đứng trước, tôi nhẹ nhàng đưa thiệp mời ra rồi dẫn Bảo Bảo đi vào. Chúng tôi là người đến muộn nhất lại gây sự chú ý nhiều nhất. Mà sự chú ý này dành cho Bảo Bảo là đa số, bữa tiệc này là bữa tiệc kín nên không có phóng viên hay nhà báo. Song những người nơi đây rất đẹp, ngay cả nhân viên phục vụ cũng vậy.

Trừ Bảo Bảo có khác biệt về ngoại hình. Còn tôi đi với Bảo Bảo nên "Được" Chú ý.

Bố Bảo Bảo, Trần Da Long phát hiện ra hai người chúng tôi. Mắt ông như tỏa sáng đến nỗi không có chỗ nào sáng hơn. Liền cầm micarô lên và nói rất tự hào:

"Bữa tiệc ngày hôm nay rất đặc biệt, vì có sự tham dự của con gái tôi. Trần Bảo Bảo."

Ánh đèn chiếu xuống trên người cô, Bảo Bảo run lên nắm chặt tay tôi. Đôi mắt ẩn sâu trong chiếc mặt nạ tỏ vẻ sợ hãi, nhưng cũng không muốn cô bị mất mặt, dẫn cô lên phía trên.

Trần Da Long, ông quả thật quá phấn khích nên không để ý đến tâm tình của con gái mình rồi!

Đến ngay bậc, Trần Da Long đi đến nắm tay Bảo Bảo, vịn cô đi lên để ra mắt mọi người. Tôi là người lạ, không thể đi lên cùng cô liền thì thầm trong tai nói: "Em còn nhớ những gì mà chị nói với em chứ?"

"Nhắm mắt lại và nghĩ đến đồ ăn" Cô thì thầm nói lại.

"Đúng vậy, em cứ việc lên trên đó, nhắm mắt lại và nghĩ đến đồ ăn, còn lại bỏ em lo."

Bảo Bảo rất tin tưởng tôi, nhưng lại chần chừ rồi thả ra. Bước lên sân khấu, dù sao cô cũng trở nên xinh đẹp cần gì nhìn ánh mắt người khác. Nghe lời chị, nhắm mắt lại nghĩ đến đồ ăn.

Tôi thấy bố cô dẫn cô đi lên, tôi cũng công việc của mình, ẩn mình trong đám người rồi đến sau bậc sân khấu chờ Bảo Bảo đi xuống. Trên đường đi, có cảm giác ai đang giẫm vào váy của mình liền bất ngờ ngã xuống. Chuẩn bị nhắm chặt mắt để ngã xuống một cách thản nhiên nhất. Ai ngờ có một bóng người nào đó nhanh đến đỡ tôi, thuận tiện như trong phim Hàn Quốc, xoay một vòng khiến người người để ý.

Tôi vừa hoảng hồn, vừa chóng mặt, mở mắt ra nhìn. Khuôn mặt yêu nghiệt đập vào mắt tôi khiến tôi choáng váng.

Hắn cười nhếch môi, đôi tay ôm lấy tôi vẫn không hề buông lỏng, giọng nói trầm thấp đầy ái muội: "Tình cờ gặp nhau một lần là tương phùng, gặp nhau hai lần là có duyên, gặp nhau ba lần là có phận."

Tôi cảm thấy choáng váng đến không nói nên lời, cũng chỉ thuận miệng đáp trả: "Đúng vậy, chúng ta thật có duyên."

Lần thứ nhất gặp trong bệnh viện, hai con người sắp chết cái nhau đèn trời long đất lở. Lần thứ hai phát hiện đối phương là thầy giáo của mình. Lần thứ ba lại gặp trong một tình trạng éo le là tôi sắp ngã xuống đất. Dù tôi đeo mặt nạ, hắn vẫn nhận ra tôi, mà tôi dưới ánh đèn lung linh phản chiếu, tôi cũng đồng thời nhận ra hắn.

Tổng Hàn Vũ bỗng dung đưa tôi dậy, rất nhẹ nhàng lại lịch lãm đưa tay ra, cúi đầu xuống nói: "Người yêu của tôi, em có muốn cùng tôi khiêu vũ một bài hay không?"

Giọng hắn rất lớn, như cố ý nói cho nhiều người nghe. Tôi trừng mắt nhìn hắn. Người yêu cái con khỉ, từ chối cũng không được đồng ý cũng không xong. đành cắn răng mỉm cười đầy đau đớn, đặt tay của mình lên bàn tay lạnh lạnh của hắn, nói rất "ngọt ngào": "được."

Nhạc giao hưởng vang lên, tôi đi giày cao gót, rất nhẹ nhàng mà dẫm lên chân hắn, dẫm thật mạnh. Hắn bị đau mà trừng mắt nhìn tôi. Hòa âm thanh của mình vào âm thanh bản nhạc, tôi cũng không quan tâm vì sao hắn có mặt ở đây. Chỉ nói: "Rốt cuộc là anh muốn cái gì?"

Hắn vừa trừng mắt nhìn tôi xong lại cười khê, cúi đầu xuống nói: "Gặp lần thứ ba là có phận, tôi ít nhất phải cho cô một cái danh phận thích hợp."

Tôi thấy bàn mặt vô sỉ của hắn, không thể ư nổi mà dẫm lên chân hắn lần nữa khiến hắn đau đến hít hà. Đây thì danh phận, hắn muốn cho, tôi cũng chẳng cần. Ngồi đấy mà nói nhảm với tôi, thật bức mình.

Chúng tôi đấu đá nhau, nhưng bề ngoài khiêu vũ rất hòa hợp. Bỗng dung hắn cúi thấp xuống, cố để nói nhỏ trong tai tôi: "Cô có người yêu chưa?"

Tôi nghe hắn nói rất thật, nhưng cũng chỉ đáp lại: "Tôi chỉ có hứng thú với nữ nhân."

Tổng Hàn Vũ cao hơn tôi cái đầu, với lại hôm nay ăn mặc rất lịch lãm. Hắn cũng nhẹ nhàng phối hợp đáp trả, giọng nói đều đều: "Tôi sẽ cố gắng trở thành nữ nhân."

(Hoàn Phần Một)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Là Sói, Hồn Là Nai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Mẹ, Không Phải Cô Ấy, Con Quyết Không Lấy Vợ

Nếu tôi nghe không lầm thì hẳn nói hẳn muốn trở thành nữ nhân. Là trở thành nữ nhân, một người đẹp trai như hẳn muốn trở thành nữ nhân chỉ vì một câu nói đùa của tôi. Nếu như tôi không biết đây là một lời tỏ tình thì tôi đúng là đồ ngốc.

Nhìn hẳn đẹp trai, lịch lãm, lại có gia thế hùng hậu cũng thuộc con cái dòng dõi nhà quý tộc. Tôi đoán là thế, nhưng mà. Tôi biết rõ đây là bộ mặt giả tạo của hẳn. Cái gì mà soái ca trong truyền thuyết. Tôi phì nhổ.

Tôi còn nhớ rõ người nào cười nham nhở đi chọc gãi. Dù hẳn có thay đổi đến thế nào tôi cũng ngửi thấy mùi bỉ ổi trên người hẳn.

Tò tình sao? Tôi sẽ không thẹn thùng mà đồng ý, tôi là ai cơ chứ. Là An Chi Lang, tôi dễ dàng để người khác dấn mũi mình vậy sao?

Ngẩng đầu nhìn gương mặt nghiêm túc của hẳn. Tôi cười nhẹ: "Tôi có thể xem đây là một lời tỏ tình không?"

Hắn nghĩ là tôi đã đồng ý còn thẹn thùng với hẳn, nụ cười hẳn cứng lại. Lạnh nhạt như nước, nhẹ nhàng gật đầu.

Tôi hòa mình vào âm thanh của bản nhạc nhưng cũng không bỏ sót bất cứ chi tiết nào trên khuôn mặt của hẳn. Bỗng dưng tôi mỉm cười, nhón chân lên, khẽ sát bên tai hẳn nói: "Tôi từ chối lời đề nghị của anh"

Hai chúng tôi rất ái muội. Có nhiều cặp mắt nhìn qua chúng tôi. Một người đẹp trai lịch lãm, một người yếu điệu như nước. Kết hợp lại tạo thành một đôi nổi bật nhất trong đêm. Chưa kể dàn âm thanh ánh sáng như có sự chuẩn bị trước cứ chiếu vào người chúng tôi khiến nhiều người nhìn chằm chằm.

Hắn bỗng chốc đỡ người ra, bước chân cũng dừng lại. Chớp chớp mắt như không tin vào tai mình: "Cô nói cái gì?"

"Tôi chính là từ chối lời tỏ tình của anh" Tôi tốt bụng nói thêm lần nữa, Cái tên này có vấn đề. Tôi bực mình dẫm lên chân hẳn cái cuối cùng. Nay thì gặp nhau lần thứ ba là có phận, dẫm chân lần thứ ba là đường ai nấy đi.

Không đợi hẳn đau đớn hét lên, rồi rất thuận lợi thoát ra khỏi người hẳn. Bây giờ, người tôi cần gặp là Bảo Bảo, cô rối rắm trên ấy khá lâu. Không chừng nhắm mắt nghĩ đến thức ăn mà ngủ luôn trên đây.

Xoay người bỏ đi không nói lời nào, bỗng nghe tiếng gọi từ phía sau. Tôi dừng lại nhưng không hề quay đầu lại.

"Cô đứng lại"

Tổng Hàn Vũ bỗng dưng nổi giận dùng dùng đi đến, nắm tay tôi thật mạnh rồi kéo tôi vào lòng. Ôm rất chặt, căn bản sức lực tôi yếu, không thể thoát khỏi hẳn. Lần này tôi bỗng thấy nghi ngờ, rốt cuộc hẳn muốn làm cái gì?

"Cô bỏ hẳn ra ngay cho tôi. Giữa ban ngày ban mặt, ôm chầm đàn ông còn ra thể thống gì nữa"

Một giọng nói vang lên trong đám người làm tôi chú ý. Một quý phu nhân rất cao sang đi ra từ đám đông. Lạnh lùng nhìn tôi.

Bỗng dưng tôi lại thấy buồn cười. Bà này nhà giàu quá đến nỗi môn ngữ văn học cũng không nên hèn. Đây là ban đêm, kiếm đâu ra chữ "ban ngày ban mặt". Còn có, với tình trạng hiện giờ, chắc chỉ bà ấy thấy tôi ôm hẳn. Còn lại tất cả mọi người đều thấy rõ người ôm tôi chính là hẳn.

Khuôn mặt Tổng Hàn Vũ bỗng chốc trở nên khổ sở: "Mẹ, đừng nói cô ấy như vậy, cô ấy chính là người yêu con"

Tôi liền hiểu ra đó là mẹ của hẳn. Quý bà cao sang ấy là mẹ của hẳn. Biết ngay hẳn chạy đến ôm tôi là có mục đích. Tất cả đều có bấy sẵn, còn lại chỉ chờ tôi nhảy vào mà thôi.

Bà bỗng tức giận, khuôn mặt xinh đẹp nhăn lại: "Người yêu sao? Con có người yêu từ khi nào? Con đã đáp ứng với ta là đi xem mắt vào tối nay, bây giờ xuất hiện đâu ra một cô người yêu như thế này? Há?"

Giọng nói bà ấy rất gắt gỏng, hẳn không sợ trời, không sợ đất, vẫn cười nham nhở: "Mẹ à, có một số người tìm trăm năm cũng không có bạn đời. Con chỉ cần liếc mắt một cái, liền tìm ra một nửa của đời mình. Đáng lẽ mẹ phải nên khen ngợi con chứ"

"Cái tên đáng chết này, ta đã già, nhưng chưa đến mức lắm cẩm. Đừng lấy người khác ra để trốn tránh trách nhiệm của mình. Nói gì thì nói, tối nay con nhất định phải đi xem mắt. Tuổi cũng đã lớn mà chưa có đứa con nào, làm sao ta có thể yên ổn đây"

Bà trừng lớn mắt nhìn đứa con mình rồi nhìn qua tôi nói: "Cô, buông con trai tôi ra"

Tôi lần này là dở khóc dở cười. Bà chính là lắm cảm a. Con trai bà đang ôm tôi đó, câu này bà nên nói với con bà thì đúng hơn.

Nhưng bản tính của tôi trời sinh là không thích cãi nhau với người lớn, đành nói nhẹ với hân: "Anh thả tôi ra, tôi sẽ giúp anh"

Hân nghi ngờ nhìn sâu vào mắt tôi: "Thật"

Tôi nửa gật nửa lắc đầu. Không hiểu sao hân tin tôi thật, buông tôi ra. Tôi đứng vững trên mặt đất, rất nghiêm chỉnh nói với bà: "Cháu chào bác"

Bây giờ mới nhìn kĩ, một thân trang phục vàng sáng lấp lánh, thêm một cái khăn lông chồn quấn quanh người. Dù dáng người bà thấp, khuôn mặt đã có vài nét già nhưng vẫn rất cao quý. Khác hẳn một trời một vực với ai kia. Ai, sao mẹ cao quý lại đẻ ra con lưu manh vậy chứ!

Bà nhìn tôi, nói đầy khó chịu: "Không dám"

Tổng Hàn Vũ như không sợ chết, tiếp lời: "Sao mẹ có thể khó chịu với cô ấy như vậy, đó là người yêu của con nha"

Hân nhấn mạnh từ người yêu của con rồi quay qua nháy mắt với tôi ý bảo tôi nói. Nhưng trong mắt bà, rõ ràng xuất hiện bốn chữ "liếc mắt đưa tình".

Bà tức giận với hân không được đành nói qua tôi: "Ai cho cô nhìn con tôi chằm chằm vậy hả?"

Tôi nhay nhay huyết thái dương. Đúng rồi, bà này lắm cảm rồi. Tôi nhìn Tổng Hàn Vũ, ném cho hân ánh mắt đồng tình rồi mỉm cười, nụ cười thánh mẫu. Bây giờ tôi mới để ý, khi tôi mở nụ cười này kiểu gì cũng sẽ có vấn đề xảy ra.

"Bác à, thật ra những gì bác nhìn thấy nghe thấy đều là đúng cả"

Bà nghe thấy. Càng tức giận hơn nhìn tôi và hân. Hân cười càng thêm sáng lạn. Nhưng câu nói tiếp theo của tôi lại làm cho người hân cứng ngắt.

"Nhưng, cháu chỉ có hứng thú với nữ nhân. Ngoài nữ nhân ra, cháu quyết không yêu người khác giới"

Tôi không ngại việc mình bị ế cả đời. Tôi cũng không ngại việc mình bị người đời chỉ trích. Dù sao cũng chỉ là câu nói, ảnh hưởng đến ai đâu.

Bà mở to mắt nhìn tôi, ngạc nhiên có, ngỡ ngàng có, lại đồng tình có nhưng lại không có tức giận: "Vậy ta thấy hai đứa ôm ấp nhau. Là giả sao?"

Tôi rất tủi thân, cúi đầu, thân người run run. Vì tôi đeo mặt nạ nên không có ai biết tôi đang khóc hay cười.

"Chỉ là muốn che dấu mà thôi!"

Câu nói đi sâu vào lòng người. Dành hết bao nhiêu là ánh mắt thương cảm về phía tôi. Bảo Bảo không biết từ đâu chạy đến. Khuôn mặt đỏ ửng, thẹn thùng kêu lên một tiếng: "Chị..."

Len lén lúc không có người đành nói nhỏ với cô: "không phải nói em, thẹn thùng làm cái gì"

Bảo Bảo như bị điểm danh, đồng thời cứng ngắt, không hiểu chuyện gì!

Ai ôi, chuyện này phải về giải thích một phen.

Tổng Hàn Vũ mở lớn mắt nhìn tôi nói dối, gằn một tiếng: "Mẹ, không phải như vậy"

Bà như không nghe thấy hân nói, đặt tay lên vai tôi an ủi: "Ta hiểu rồi. Thật xin lỗi vì đã hiểu lầm con, cũng chỉ tại nó nói không phải là tiểu thư thì không lấy vợ, cho nên ta tưởng con...". Bà nói ngập ngừng, tôi nhận ra, vì thoát khỏi vụ lấy vợ hân luôn dùng đủ mọi cách nói ngược nói xuôi lừa người mẹ của mình. Cái gì mà nhà tiểu thư quý tộc, tôi thì thấy hân loại người nào cũng gặp được. Kiểu như động vật ăn tạp ấy!

Tôi nắm tay an ủi bà: "Tiểu thư danh giá ấy không có gì là tốt. Ngày ngày làm đẹp không chú trọng việc nhà, lâu lâu lại tùy hứng không chăm lo cho chồng con. Người như vậy, dù hân có muốn bác cũng đừng cho hân lấy. Tránh phải hối hận sau này"

Như có người nói trúng tâm đen. Bà vui mừng nói: "thật đúng, ta cũng nghĩ đến chuyện này. Giàu có thì sao? Bản chất bên trong thối nát như nhau, con thì khác. Nếu con có thể mở lòng với đàn ông mà yêu con trai ta thì tốt quá"

Khóe miệng tôi gật gật. Bảo Bảo cũng ngỡ ngàng không kém. Tổng Hàn Vũ bị kích động không nói được lời. Mọi người con cái dòng dõi, nhất là nữ nhân đều rất thẹn thùng mà che mặt.

Mới vừa nãy có người nào đó bảo tôi tránh xa con bà. Tôi chỉ nói vài câu liền bảo yêu hân thì tốt quá. Đây là đỉnh cao của việc lật mặt trong truyền thuyết sao?

Tôi lại sợ bà hiểu lầm, cũng muốn cho hân một bài học nhớ đời liền giải thích: "Thật ra vạn sự tùy duyên, bác có muốn cháu cũng không thể làm khác được. Ngay lúc này hân ôm ấp cháu, một chút cảm giác cháu cũng không có, lại còn cảm thấy chán ghét nữa. Nếu bác không chê, cháu có vài người

quen rất hợp ý với bác, cháu sẽ sắp xếp thời gian để cho hai người xem mắt"

Tổng Hàn Vũ không ngờ tôi lật mặt nhanh như vậy. Mới vừa nãy nói giúp hắn, bây giờ lại giúp mẹ hắn tìm vợ. Cái này là nên tức hay nên cười đây.

Mắt Bà mở sáng, nắm tay tôi thân mật, vui mừng nói: "Thật sao? Như vậy được thì tốt quá, ta không tun không trị được thằng con này"

"Đúng vậy nha, hắn không lấy được vợ, đương nhiên cháu sẽ cố gắng giúp bác, " tôi một câu, bà một câu, như ăn ý với nhau từ trước.

Cứ nghĩ đây là một vụ đánh ghen, hoặc cứ nghĩ đây là một vụ bắt quả tang ngoại tình. Hoặc cứ nghĩ đây là một bộ phim mẹ chồng nàng dâu như trên phim truyền hình. Nhưng tất cả đều không phải, mở màn là đấu tranh gay gắt đến cuối là hòa thuận với nhau như chưa có chuyện gì.

Bà bỗng dừng đi đến, rất thẳng thắn xách tai hắn lên. Không phải về hiền từ như với tôi ban nãy mà là giống như một bà mẹ hung ác. Không thương tiếc mắng hắn: "Con thấy rõ chưa, ngay cả người ta cũng nói con không lấy được vợ, vậy mà cứ khẳng khái nhất định bảo là sẽ có."

Hắn bị đau, hét lên, giọng nói có mấy phần làm nũng.

"Ai ô, mẹ buông con ra trước. Làm con bẽ mặt bây giờ"

"Buông cái gì mà buông, con có bao giờ nhìn mặt mũi người khác đâu. Đi về, chuẩn bị đi xem mắt"

Hắn lại dùng ánh mắt ai oán nhìn tôi. Rồi quyết tâm nói: "Mẹ, không phải cô ấy, con quyết không lấy vợ"

Tôi nghe thấy liền cười khẽ: "Bác à, nếu không phải nữ nhân, cháu quyết không lấy chồng"

Chuyện của chúng tôi gây chú ý rất lớn ở đây. Trần Gia Long, Trần Bảo Bảo như hiểu ý nhau đến xem kịch. Nghe bảo cũng có ca sĩ, cũng có trai đẹp hay tiểu thư nhà giàu. Họ đều vắt hết mặt mũi của mình để xem bộ phim truyền hình trực tiếp này.

Mà diễn viên không ai khác chính là tôi và hắn.

Nhưng, tôi rất thất vọng, từ khi gặp hắn. Tôi từ một người trầm tính, không ai để ý đến thành một người làm tâm điểm chú ý của mọi người. Sau lần này, thanh danh của tôi vang rất xa nha...

Bà cảm thấy thật đau đầu. Một bên con mình chứ nhất quyết chung tình. Một bên là người không thích nam giới. Nếu cô thích nam nhân có lẽ mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn rồi. Bà cũng không biết giải quyết thế nào, cũng đành néo tai con mình mạnh hơn.

"Không nghe thấy người ta nói không thích sao"

"Người ta không thích nhưng con thích người ta"

Bà không thương tiếc kéo tai hắn đi ra ngoài, cũng không ngại vấn đề mặt mũi bị người ta nhìn ra làm sao.

"Đừng nhiều lời, về đi xem mắt ngay cho mẹ. Ngày mai mẹ còn phải nhờ cô ấy giới thiệu cho vài người "

"Mẹ, mẹ, buông tay con a" Hắn dù ăn mạng rất lịch lãm, nhưng lại giống đứa con nít bị mẹ mắng. Vừa đi vừa hét lớn. Ánh mắt hắn nhìn tôi rất....

Thôi, chuyện này là tôi có lỗi với hắn nên tôi không dám nhìn thẳng. Tổng Hàn Vũ, tôi cũng muốn tốt cho anh nha. Sau này lấy vợ rồi nhớ tránh xa tôi một chút.

Mọi người dần giải tán, Bảo Bảo liền kéo tay tôi lại nói: "Chị, ban nãy chị nói thích nữ nhân là sao?"

Tôi nhay nhay trán, gõ đầu cô một cái cốp.

"Nói vậy mà cũng tin sao? Xấu hổ cái gì, trong đầu toàn nghĩ linh tinh"

"Ui nha, chị, đợi em với, chúng ta chưa ăn xong mà"

Tôi và Bảo Bảo tìm một chỗ trong góc tối ăn. Nhưng lại nghe lén được nhiều thứ. Và chuyện của tôi, là chủ đề chính để mọi người đem ra bàn luận. Tôi bỗng dừng nghĩ nếu sau này mình lấy hắn thì mọi người sẽ nghĩ sao nhỉ?

Bỗng dừng tự đánh đầu mình một cái. Đang ăn liền nghĩ đầu đầu. Tôi

và hắn lấy nhau sao? Không bao giờ có chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Là Sói, Hắn Là Nai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Vậy Tôi Cho Cô Một Tỷ, Cô Làm Vợ Tôi Đi

Sáng sớm hôm sau tôi dậy rất sớm, ánh mặt trời chưa mọc nhưng cũng đã làm tôi tỉnh ngủ. Mơ màng màng mở mắt liền thấy khuôn mặt Bảo Bảo đập ngay mắt tôi làm tôi giật mình.

"Mới sáng sớm em lại đây làm gì?"

Bảo Bảo bĩu môi, tỏ vẻ rất bất mãn: "Chị còn ngủ ngon lành như vậy được nữa hả? Người ta chuẩn bị đến mất chị đi kia"

"Hả?" Tôi trở mắt ngạc nhiên, không hiểu Bảo Bảo đang nói cái gì. Cô đành uất ức nhìn tôi: "Chị còn không biết, hôm qua chị hứa với phu nhân Tống cái gì đó mà hôm nay bà bỗng đi tìm chị khắp nơi, sáng sớm tìm em để hỏi về danh tính của chị kia"

Tôi như chó ngáp phải ruồi, ho khan ài tiếng rồi vội vàng hỏi: "Vậy em có nói cho bà ta biết hay không?"

"Tất nhiên là không, em nói để bà đến bắt chị đi à" Dù Bảo Bảo đã nói vậy nhưng tôi biết rằng trong lòng Bảo Bảo rất khó chịu, cực kì khó chịu. Tôi ngồi bình tĩnh lại, nghe lời Bảo Bảo nói cũng thờ phào nhẹ nhõm.

"Đúng vậy, vạn nhất đừng nói cho người ta biết"

"Nếu như phu nhân đến bảo chị đi, liệu chị có đi hay không?"

Đôi mắt của cô đỏ au nhìn chăm chăm tôi. Tôi liền biết sáng sớm ra cô lo lắng chính là vì việc này, chỉ là sự tin tưởng về việc đi hay ở của tôi trong lòng cô quá kém. Cô chỉ sợ rằng ngày nào đó tôi sẽ tìm được một nhà tốt hơn cô mà rời đi, ví dụ điển hình như nhà của mẹ hần, Tống Hàn Vũ.

Tôi cười khẽ rồi lắc đầu, ánh mắt của tôi lúc này có biết bao nhiêu là dịu dàng: "Chị đi theo bà ta làm cái gì? Chị với bà có quen thân gì nhau đâu"

Cô hiểu, tôi và cô quen thân nhau cô mới mới được tôi qua nhà cô. Bằng không bây giờ, tôi đang ôm gối ôm trong cô nhi viện mà ngủ. Bảo Bảo đã an tâm một phần nhum nhớ đến cái gì đó liền hốt hoảng nói: "Không phải chị đã hứa sẽ tìm vợ cho hần sao? Vì chuyện này phu nhân sẽ đến tìm chị mãi đấy"

"Chuyện này không cần em lo, dù sao chị cũng đã công bố là chị thích nữ nhân, nếu chị có tìm giúp thì cũng chỉ để làm tròn lời hứa của mình thôi" Nói xong một hơi dài liền liếc qua Bảo Bảo: "Không phải nói em đâu, thẹn thùng cái gì, nhanh đi rửa mặt để chị còn đi học"

Bảo Bảo đưa thân hình mập mạp của mình chạy đi thật nhanh vào nhà tắm. Tôi chỉ còn nước bắt đắc dĩ nhìn theo, bỗng dưng tôi lại thấy hối hận khi lấy lí do là mình thích nữ nhân.

Bây giờ tôi mới biết được một chuyện lớn lao đó là, Bảo Bảo thua tôi một tuổi và đang học đại học y dược. Bây giờ cô lại nổi hứng đăng kí qua trường tôi học để có thể đi cùng đường với tôi. Tôi giải thích cho cô đến khản cả cổ rồi cuối cùng nhận lại một câu "em muốn học cùng trường với chị".

Tôi đâu phải loại người dễ dãi hòng đồ đến thế. Ngành y là ngành Bảo Bảo thích, đâu phải vì tôi mà nói chuyện liên chuyển, tương lai cả một đời của cô nằm ở đây. Chẳng lẽ vì tôi mà hủy hoại nó sao? Với lại, Bảo Bảo bây giờ bám tôi nhiều hơn trước, đa số thời gian đều là dành cho cô ấy, ngay cả việc đi học cũng có mặt cô ở bên tôi sẽ không thể chịu được. Với lại, tôi là An Chi Lang, một người luôn nắm mọi thứ trong lòng bàn tay, bỗng dưng một ngày Bảo Bảo đổi tính không nghe lời tôi nữa. Điều này làm tôi thật sự....rất khó chịu.

Trên đường từ nhà đến trường, tôi mãi ngẩn ngơ suy nghĩ làm sao để dạy dỗ Bảo Bảo một cách hiệu quả nhất. Không để ý đến ánh mắt của nhiều người xung quanh, đến khi đi vào lớp học. Tôi mới cảm thấy có điều gì đó không ổn đành ngừng đầu lên quan sát.

Hiện tại vì tôi mới đi vào nên đang đứng trên bục giảng, tất cả mọi người đều đứng dậy rất thẳng hàng mà chào tôi, mỗi người mỗi vẻ mặt khác nhau nhưng đa số đều là vẻ mặt nghiêm nghị chào đón. Tôi giật mình, khó hiểu nheo mắt lại, tôi nhớ là chưa nghe tiếng chuông reo vào học, cũng chưa ngân người đến mức mà không phát hiện điều gì kì quái.

Nhanh chân đi về chỗ bỗng một cánh tay cản lại, một cậu nam sinh chắn đường đi không cho tôi vào. Tôi nhìn cậu chờ đợi câu trả lời.

Cậu ho nhẹ vài tiếng rồi chỉ tay lên bảng, tỏ vẻ muốn tôi nhìn. Tôi thần người ngoai lại, thấy một dòng chữ to đùng đập vào trong mắt mình với nội dung.

"Thầy hôm nay bận việc, không thể đến lớp dạy, vợ thầy - An Chi Lang sẽ thay mặt thầy điều hành lớp."

Kí tên: Vũ"

Tôi nhìn đến trông mắt cũng muốn rớt ra ngoài. Thật không thể tin nổi những gì đang xảy ra trước mắt mình. Tôi còn thấy rất rõ, chữ "Vợ thầy" đặc biệt vẽ rất đẹp, còn gắn vài bông hoa thật vào đó. Còn tên "Vũ" thì nửa thật nửa ảo như một khuôn mặt đang nháy mắt. Liên tưởng đến khuôn mặt yêu nghiệt của hần, tôi nghiêng răng ken két. Đây là hần muốn người ta kết thù với tôi đây mà. Mới hôm qua hỏi tôi là ai, hôm nay lại một mực hết sức khẳng định tôi là vợ hần. Cái hần muốn chính là người khác chú ý đến sự có mặt của tôi với cái danh hiệu là một người "vợ". Vợ của một tên đẹp trai làm đồn tin bao nhiêu cô gái trong trường. Hoa đã có chủ, kiểu gì người ta cũng đến đập chủ cướp hoa.

Nghĩ đến cuộc sống sau mà mà tôi bỗng thấy mình thật thảm hại, nhanh chân lên xóa những dòng chữ kia rồi hái hoa xuống dầm dẫm dưới chân, tức giận

nói:"Ai là người viết mấy cái này"

"Em không biết, sáng sớm có người đến, bảo là dùng phương thức đặc biệt để gửi thư đến vợ tương lai" Khuôn mặt cậu nam sinh ngày càng cúi xuống thấp, giọng nói lí nhí như đang sợ sự tức giận của tôi. Đúng vậy, tôi tức giận, thật sự rất tức giận. Cái tên Tống Hàn Vũ năm lần bảy lượt dây dưa với tôi làm tôi cảm thấy rất khó chịu. Cực kì khó chịu, lần đầu tiên có nhiều sự việc xảy ra ngoài dự đoán của tôi như vậy làm tôi cảm thấy bức mình.

Bây giờ thì tôi không thể đưa bản mặt dịu dàng ra để nói chuyện được nữa, gắt gỏng hỏi, âm thanh rất lớn:"Bây giờ hấn đang ở đâu?"

Có người không sợ chết tiến lên nói:"Ồ phòng hội đồng"Bỏ mặt tất cả, tôi hùng hổ đi lên phòng hội đồng. Khuôn mặt tôi đỏ bừng, bước chân đi rất nhanh lại nặng nề làm người ta chú ý. Sinh viên trong lớp thì kéo nhau đi theo sau lưng tôi để xem trò hay, nhưng vẫn giữ vững khoảng cách nhất định kéo sợ vạ lây.

Đi đến gần thấy hấn đang nhón nhờ đứng đọc sách rất thoải mái, tôi tức giận hét lên:"Tống Hàn Vũ"

Hấn nghe thấy âm thanh liền quay đầu lại, ngạc nhiên một lát rồi cười:"Ồ, mới sáng sớm đã tìm tôi rồi, cô nhớ tôi đến mức ấy cơ à"

"Bốp" Một cú đập vào mặt của hấn, tôi đi đến thật nhanh, trừng to mắt nhìn hấn khỗ sở:"Này thì nhớ, đúng là tôi nhớ anh đấy, nhớ cái bản mặt đáng ghét này của anh, tôi cũng nhớ phải đánh anh một trận"

Hấn như con thỏ nhỏ, vô tội nhìn tôi, ánh mắt rung rung tỏ vẻ uất ức:"Rõ ràng là cô nhớ tôi, cô chịu thừa nhận rồi nhé. Mọi người đều nghe thấy hết rồi"

Tôi lúc này càng tức giận hơn, đầu tôi như muốn bốc hỏa. Bề những ngón tay mình cho có tiếng kêu"Rắc rắc". Rồi xắn tay áo lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói:"Nhớ nhớ cái con khi" Bỗng lại nhớ ra cái gì đó, lại nói:"Tôi chính là nhớ cái mặt như đích khi của anh nên mới tới anh. Anh không nhắc chắc tôi cũng quên mất cách thể hiện nỗi nhớ của tôi rất khác người, tôi nhớ từng nào lại muốn đánh người đó từng ấy"

Hấn nhìn tôi khoe miệng giật giật, tất cả mọi người đều ngả ngửa. Nếu như mặt của hấn như đất thì trên thế giới này làm gì có ai giống con người. Khuôn mặt tuấn lãng như vậy mà ví với con khi, chắc nhiều nam sinh ở đây ghen ghét hấn từ lâu cũng đã nhận ra. Khuôn mặt hấn còn hơn cả đất khi.

Hấn nghe tôi nói vậy, biết là tôi đã tức giận thật sự vội giảng hòa:"Hay và về nhà rồi có gì nói sau, ở đây là trường học, nếu thể hiện nỗi nhớ công khai như vậy làm người ta hiểu lầm"

Tôi nghi ngờ, hiểu lầm? Chuyện hấn gây ra cho tôi chưa đủ làm người khác hiểu lầm sau, tức giận lấy cái dép mình đang đeo ném thẳng vào mặt hấn. Hấn lại thuận lợi tránh né, biết được tôi chạy đến đánh hấn, hấn liền chạy đi. Tôi chạy từng nào hấn càng chạy nhanh từng đấy, vì không rượt kịp nên trên đường đi va phải cái gì tôi liền lấy cái đó ném hấn.

Người ta nói thà chọc nhầm tiểu nhân chứ đừng bao giờ chọc vào nữ nhân. Hấn đã chọc vào tôi, dù phá nát cái trường này tôi cũng phải đánh hấn một trận ra trò.

Cái gì mà con của nhà quý tộc? Cái gì mà thấy giáo lịch lam? Cái gì mà đẹp trai hơn người? Tôi chính là đánh hấn, cho người ta thấy được khuôn mặt giả tạo của hấn ngay lúc này.

Tôi như một nữ tướng, phi đến tóm gọn cổ của hấn, đánh tiếp cho hấn một mắt bên trái. Hấn khỗ sở van xin:"Cô bình tĩnh, có gì từ từ nói a"

"Này thì bình tĩnh, bảo tôi bình tĩnh sao? Được rồi, tôi đánh anh tôi mới thể bình tĩnh" nói xong rất nhanh chân đá cho hấn một cú vào bụng.

Vì thuờ nhỏ tôi đã tập làm quen mấy cái thể loại đánh nhau như vậy rồi. Người ở cô nhi viện rất dễ bị đám du côn ức hiếp vì không có người chống đỡ say lưng, bọn tôi phải tự lực gánh sinh, một ngày đánh nhau năm sáu lần là chuyện bình thường. Vì lâu rồi không có gây sự với ai nên không cặn động nhiều, hôm nay bỗng có hấn làm cho tôi thư giãn gân cốt rồi!

Tôi đấm hấn từng nào, hấn càng kêu lên như bị heo chọc tiết. Hấn vô sỉ, tôi liền mặt dày cho hấn xem. Đừng có nghĩ trên đời này chỉ có hấn độ nhất vô nhị.

Đánh xong một trận đã đòi tôi liền ngồi xuống thở phì phào nhìn thân thể tàn tạ của hấn. Nhưng hấn lại làm tôi cảm thán, kể cả hấn bị đấm sưng hai mắt, áo quần xộc xệch, còn thấy vết bị đánh trên người. Miệng thì sưng vù lên nhưng vẫn không che đi được vẻ tuấn lãng của hấn.

Hấn ngồi xuống dưới, che đầu lại như sợ bị đánh tiếp. Rất nhiều người vây quanh xem, tôi trừng mắt nhìn họ:"Nhìn gì mà nhìn, chưa thấy người ta đánh nhau bao giờ sao?"

Từ đó về sau, trong mắt mọi người tôi không phải là một người trầm tính lại dịu dàng nữa, mà là một nữ mãnh tướng. Hấn chỉ có thể biết tỏ khuôn mặt uất ức bị người khác bắt nạt, thấy giáo nghiêm khắc ngày nào bị tôi đánh đến mức như vậy ai dám lại gần tôi nữa. Hừ, như vậy cũng tốt, tôi cô đơn cũng quen rồi.

Định đi ra ngoài lại có một tiếng kêu rên:"Cô đánh tôi như thế này rồi còn muốn bỏ đi à"

Tôi neho mắt lại nhìn hấn:"Anh muốn gì?"

"Cô chịu trách nhiệm đi, toàn bộ thân thể của tôi đều bị cô chạm vào rồi"

Tôi suốt nửa đêm không ngủ, trước mắt bao nhiêu người, hẳn bị đánh đến mức ấy còn phát ngôn được như thế. Không biết trên thế giới này còn có ai có thể vô sỉ hơn hẳn. Tôi cũng phối hợp nói theo: "Không phải anh còn nợ tôi hai mươi triệu sao? Tôi cho anh, coi như đó là tiền bo" hừ, đánh người rồi còn phải trả tiền.

Tất cả mọi người không ngờ tôi sẽ trả lời lại như thế. Nhưng điều không ngờ nhất đó chính là hẳn lại ngẩng đầu lên. Mắt rung rung nhìn tôi vô tội, nhưng ẩn sâu trong đó là nụ cười nham hiểm.

"Vậy tôi cho cô một tỷ, cô làm vợ tôi đi"

Đầu tôi nổi lên ba vạch hắc tuyến, biết là mình không thể cãi lại hẳn liền bỏ đi. Cái tên trời đánh này, không phải có nhiều người mê hẳn hẳn sao? Ra ngoài kiếm đại một người về mà làm vợ, sao nhất quyết phải là tôi? Còn nếu muốn mua vợ thì ra ngoài chợ mà mua. Tôi đây không có nhu cầu!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Là Sói, Hẳn Là Nai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Người đã đi nhưng tàn dư thì vẫn còn, chuyện của chúng tôi lan nhanh khắp trường, thậm chí cả ngoài trường. Ngay cả cô bán bún chả bên vỉa hè vẫn biết rất tỉ mỉ chuyện đánh nhau của tôi và hẳn.

Bởi vì làm xáo trộn tất cả mọi thứ, tôi được đưa vào danh sách học sinh đặc biệt bị nhà trường kỉ luật. Chưa về đến lớp là có người gọi tôi lên phòng giám thị, tôi cũng chỉ biết đi theo mà thôi. Lúc tôi đánh hẳn, rất hùng hổ. Còn bây giờ chỉ biết cúi đầu, ngoài hối lỗi cũng chỉ là hối lỗi.

Đi vào phòng giám thị, tôi không sợ hãi mà ngẩng cao đầu đi vào. Người tôi nhìn thấy đầu tiên là một người đang đàn ông đeo kính mang áo sơ mi sọc trắng đang ngồi trên ghế sofa, khuôn mặt rất nghiêm nghị nhìn tôi. Tôi cũng rất lễ phép đi vào đóng cửa lại rồi cúi đầu nói nhỏ: "Em chào thầy"

Người đàn ông kia ngó ngay ngăn lại, lạnh nhạt nói: "Em nhồi xuống đây"

"Vâng" khẽ đáp một tiếng, tôi nhồi xuống ghét đối diện. Ông vẫn như thường lệ, đưa trà cho những ai đi vào phòng này. Tôi vừa đặt mông ngồi xuống ông liền lên tiếng: "Tôi không ngờ một người như em có thể đánh thầy giáo"

Ông nhìn tôi, xem xét từ trên xuống dưới. Trời sinh ra cho tôi có một khuôn mặt rất hiền từ, thân người gầy gầy nhỏ nhỏ, lại có một giọng nói đầy "tội lỗi". Nếu như sự việc đó không xảy ra. Chắc tôi vẫn cứ mang

trên mình cái danh hiệu "tiểu bạch thỏ".

Thấy tôi im lặng không nói, không phản bác cũng không có biểu hiện gì khác. Ông nheo mắt lại nói tiếp: "Em có thể nói cho tôi lý do vì sao em lại làm thế?"

Tôi đang suy nghĩ để tìm được lý do nào thích đáng một chút. Chẳng lẽ lại nói tôi tức giận vì chuyện hẳn viết trên bảng nói tôi là vợ hẳn. Chuyện này thầy sẽ không tin. Nhưng đó là sự thật, tôi nói ra sự thật này, tất nhiên ông sẽ tìm ra ngọn nguồn sự việc và mọi chuyện lại trở nên rắc rối.

Chuyện này là tôi gây ra, tôi không thể lỗi người khác vào. Trong hoàn cảnh rối rắm như vậy, đầu óc tôi trống rỗng. Không thể nghĩ ra lý do nào thích hợp.

"Em không thể nói cho tôi biết sao?"

Nghe thấy giọng trầm thấp lại không có chút cảm xúc gì của người đối diện. Tôi nhẹ nhàng lắc đầu.

"Nếu như em nói ra lý do, tôi có thể phân tích cho em một chút cái nào đúng cái nào sai. Bằng không, em sẽ bị kỷ luật càng nặng"

Tôi vẫn ngồi im như vậy. Vẫn là cô gái hiền lành rất dễ dàng vì người ta ức hiếp. Tôi không sợ bị kỷ luật, linh lúc đánh hẳn, lí trí sót lại của tôi bảo rằng. Tôi sẽ được xả stress với điều kiện là mình bị phạt, và đương nhiên là tôi đồng ý điều ấy. Đối với một cô gái quật cường như tôi, mà nói mình đánh thầy giáo vì một lý do hết sức ngu ngốc như vậy quả là điều không thể.

Ông thầy thấy tôi ngồi yên lặng không nói một lời, khuôn mặt lạnh đi, hơi thở nặng nề có mấy phần tức giận: "Nếu em nói cho tôi, tôi có thể đề xuất lên nhà trường hạ mức kỷ luật xuống, còn không em sẽ phải nghỉ học hai tuần"

Tôi biết là ông đang uy hiếp tôi, đối với một sinh viên năm hai như tôi chuyện nghỉ học ở trường là một chuyện rất quan trọng. Một ngày có biết bao nhiêu là kiến thức được thu nạp vào đầu, nếu tôi bỏ lỡ bảy ngày như vậy chẳng khác gì phải học lại từ đầu. Dù vậy, tôi vẫn cứ nhất quyết cúi đầu không trả lời. Từ đầu đến cuối vẫn im lặng.

Không khí trầm xuống, chỉ có tiếng hít thở đều đều vang lên. Ly trà cũng đã nguội lạnh dần. Đến một lúc sau tôi nghe thấy tiếng thở hẳn của người đối

diện. Ông đứng dậy, gất gông nói: " Em đến cuối cùng vẫn không muốn nói"

Mắt tôi rung rung, lác đác rất khẽ. Ông đi đến cửa, mở cửa ra rồi tính đi ra ngoài. Tôi rất thức thời, ngồi dậy thật nhanh rồi đi đến, khe khẽ nói: "Thầy..."

Ông nhìn tôi nói: "Bây giờ em chịu nói lý do rồi à?"

Tôi vẫn như cũ, lác đác. Giọng có mấy phần nghẹn ngào: "Thầy giảm hình phạt cho em được không ạ?"

Thân người ông run run, có vẻ như rất tức giận. Đôi mắt ẩn sau cặp kính nheo đến cực độ: " Cái tôi cần là lý do, nếu em không nói, tôi cũng không thể giảm được "

Ông xem tôi là con nít hay sao? Nếu nói lý do không thích đáng, hình phạt càng nặng hơn. Mà nếu nói thỏa đáng thì mọi tội lỗi đều là tôi gánh vác, tôi không ngu ngốc đến mức này.

"Thầy..."

"Mời em đi ra ngoài, việc kỷ luật bắt đầu sẽ tiến hành vào ngày mai" có lẽ ông không muốn dây dưa thêm nữa. Liên đuổi thẳng. Tôi đi từng bước từng bước một ra ngoài, tôi cúi đầu nên không có ai biết tôi đang khóc hay đang cười, chỉ biết bờ vai tôi run rẩy rất đáng thương.

Tôi đứng trước cửa vẫn còn níu kéo một chút, hạ giọng gọi: " Thầy ơi...tha cho em đi mà thầy"

Ông lần này thật sự bức mình, đi vào trong đóng cửa lại rất mạnh. Chắc đây là lần đầu có người dám cãi lời ông, tôi vẫn tiếp tục gọi lần nữa. Xác định bên trong không có động tĩnh. Bây giờ tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Ngẩng đầu lên nhìn trời, mỗi đưa lên một đường cong nhẹ, như là rất thỏa mãn với việc kỷ luật này. Hí hửng quay lại đường cũ đi về lớp thu dọn đồ chuẩn bị đi về. Cuối cùng mình cũng được nghỉ ở nhà một tuần.

"Tôi chưa thấy một ai đứng trước phòng giám thị mà cười tươi khi đi ra như cô đâu" giọng nói nửa đùa nửa trêu vang lên. Chất giọng nam tính ồm ồm không chê vào đâu được. Tôi đành quay đầu lại nhìn.

Chàng trai ngồi trên lan can nhảy xuống, tiến sát đến gần tôi. Cười nhẹ một cái, cúi đầu xuống nhìn. Hấn...hấn...hấn...cứ nhiên dám nhìn thẳng vào ngực của tôi. Không biết vì thẹn hay là vì bản năng con gái mà tôi đưa tay lên tát hấn một cái bốp rỏ to.

Hấn bị đánh, lùi về phía xa. Trên má truyền đến một ít đau đau làm hấn nhúu mày, hai tay đang xỏ vào túi quần bỗng dưng đưa lên che má. Nơi chỗ mà bị tôi đánh, tôi thì tròn to mắt lên mà che ngực lại, ánh mắt cảnh giác nhìn hấn.

Không biết là hấn có sở thích bị đánh hay không mà đưa ta chạm vào má mình rồi cười khê. Ánh mắt thâm thúy nhìn tôi, kiểu giống như mấy gã đào hoa trên tivi ấy. Cái này gọi là "hái hoa tặc".

"An Chi Lang, sinh viên năm hai sao? Đáng tiếc là tôi đã năm bốn rồi, chỉ có thể ở đây với em một năm thôi"

Đầu tôi nổi lên dấu chấm hỏi ta dùng? Tôi và hấn quen thân nhau sao? Còn có, hấn không phải nhìn vào ngực mà là nhìn vào thẻ sinh viên tôi đang đeo trên người. Nhận ra được điều khác thường, tôi cup mắt xuống. Và tất nhiên sẽ không đồ ừng như những người khác, vì da mặt tôi rất dày.

Thả tay xuống, quay ngoắt người bỏ đi. Xem hấn như là không khí trực tiếp bỏ qua. Hấn lại cất giọng ồm ồm, giọng nói này tôi không thích. Thà nghe giọng điệu bốn cọt của Tống Hàn Vũ còn hơn nghe hấn nói.

"Em không thắc mắc vì sao tôi chỉ nói còn một năm hả?"

Đầu tôi bây giờ mới hoạt động, tôi năm hai. Hấn năm bốn, năm sau ra trường, còn tôi vẫn học ở đây thêm hai năm nữa. Còn một năm, có nghĩa là tôi học chung trường với hấn một năm nữa. "Đừng nói anh thích tôi rồi nhé!"

Cái này mang tên là vừa gặp đã yêu trong truyền thuyết đó hay sao? Tôi hứng thú nghe câu trả lời của hấn.

"Thích, chắc vậy"

Tôi lại cười khê, lần gặp gặp phải trên hái hoa tặc rồi. Tôi cười tươi, diễn rất thật: "Xin lỗi nhé, tôi có người yêu rồi"

"Không lẽ là người cô đánh lúc sáng?" Đôi mắt hấn dầy vẻ âm trầm nhìn tôi. Tôi nhún vai trả lời rất tự nhiên

"Anh biết vì sao tôi đánh hấn không?"

"Vì?"

"Hấn dám cướp vợ của tôi"

Tôi thấy rõ khoe miệng hấn run rẩy không nói thành lời. Tôi rất sáng khoái đến vỗ vỗ vào vai hấn: "Anh biết đấy, đàn ông chúng ta rất mạnh mẽ. Phải cố gắng dành lại người mình yêu từ tay người khác chứ, đúng không?"

Cái chữ "Đàn ông chúng ta" tôi cần rất nặng. Hấn như đứng hình, ánh mắt trần trối nhìn tôi. Tôi rất chuyên nghiệp thờ dài bất đắc dĩ rồi lại lác đác thành

công đi lướt qua người hấn. Bây giờ trên môi của tôi mới thấp thoáng nụ cười...thỏa mãn.

Chắc hấn cũng đã hiểu ngụ ý mà tôi nói là gì. Máy người ở trường này, thật sự rất dễ bị tôi lừa, trừ người nào đó ra.

Tôi đi về lớp, rất tự nhiên mà lấy xách vở rồi đi ra ngoài. Tự nhiên thấy Bảo Bảo đứng núp ở cổng, tôi liền tò mò đi đến. Bỏ qua ánh mắt và sự chỉ trích ngầm của bao nhiêu người, tôi đến bên cô, thấy cô đứng một mình không có chiếc xe ô tô nào đến: "Bảo Bảo, em đến đây bằng cách nào thế, bảo vệ đâu"

Mắt Bảo Bảo đoe hoe, tủi thân nói: "Em bảo họ về trước, lát rồi đến đây cũng được"

Tôi thấy cô khác lạ, nhũn nhũn nghi ngờ. Song nhìn cô từ trên xuống dưới, quần áo vẫn thơm mát nhưng lại có dính chút bụi. Bây giờ mới để ý đến khuôn mặt của cô, má mọ bên đồ ửng. Có thể thấy rõ năm ngón tay.

Hơi thở tôi nặng nề, kiềm chế nói: "là ai đánh?"

Bảo Bảo hốt hoảng nói: "Không phải đâu, chỉ là em lỡ tay đập con muỗi trên mặt thôi"

Lỡ tay đập con muỗi mà để in vết như thế này, cô công chúa được nuông chiều ngày sao lại trở nên nông nổi này. Ánh mắt tôi lạnh lùng nhìn thẳng vào cô: "Là em muốn nói cho chị, hay là báo cho bố em để bố em cử người điều tra"

Chuyện này mình tôi biết thì không sao, nhưng đối với bố Bảo Bảo, đây là một vấn đề lớn. Quả trứng ông nâng niu trong lòng bàn tay bây giờ bị sút mẻ một chút, ông không làm lớn chuyện mới là lạ.

Bảo Bảo uất ức nói, đôi tay bấu chặt nhau rất đáng thương: "Em đi va phải người ta, người ta liền đánh em một cái. Còn nói tên là Minh Tâm hay gì ấy!"

Tôi mặt tôi đanh lại. Đưa tay lên có nhẹ vết thương cho cô. Minh Tâm, cô gái bị hấn đuổi ra khỏi lớp lần trước, rõ ràng là cô ta muốn tìm cơ gây sự. Va phải một chút xin lỗi là có thể xong, nhưng đằng này lại đánh cô một cái rồi nói tên cho cô biết. Chúng tôi cô ta muốn khiêu khích đến tôi, cũng tại tôi gây sự với nhiều người quá hại Bảo Bảo liên lụy theo. Nếu lúc trước chỉ có một mình tôi thôi thì tốt rồi.

Cô ta không hề biết, gây sự với Bảo Bảo là có hậu quả lớn đến thế nào. Tôi chẳng đợi vệ sỹ của Bảo Bảo đến hay là bố Bảo Bảo tìm xử lý cô ta. Chính tay tôi là người đi đánh cô ta trước.

"Em đứng đây, lát chị sẽ quay lại"

Nói xong thả sách vở trên người cô rồi chạy lại vào lớp. Nhiều người thấy tôi quay lại cũng có phần hốt hoảng. Gọi đi thẳng vào lớp, nhìn xung quanh một lượt không thấy Minh Tâm đây, tiện kéo cổ áo của một cậu nam sinh mập mập lại hùng hồn hỏi: "Minh Tâm đâu?"

"Em..em không biết"

Mắt cậu tròn to lên, nhìn tôi đầy vẻ lo sợ. Tôi trừng mắt nhìn hấn ra lệnh: "Cậu đi tìm Minh Tâm, nói cho cô ta biết, cô ta có gan thì quay lại lớp, tôi sẽ đánh cô ta một trận ra trò. Biết chưa?"

Cậu run rẩy gật đầu, khi tôi thả cổ áo liền chạy thật nhanh đi ra ngoài. Vì thân người béo ú, vừa chạy vừa bị áp lực nên thở hồng hộc, tôi lạnh lùng nhìn theo.

Đầu xa kia, cậu chạy rất nhanh nên đâm trúng một người. Hấn đỡ cậu dậy rồi tiếp tục đi, ai nhờ cậu thở hồng hộc nín ồng tay áo của hấn, thở hổn hển: "Thầy..thầy...cứu..."

"Hả"

"Chi Lang...Chi Lang" cậu nói không nên hơi. Nghe đến tên tôi hấn như giật mình đỡ cậu dậy, lo lắng hỏi. "Chi Lang làm sao?"

"Chi Lang tìm...Minh....bị đánh"

Không hiểu sao hấn lại nghe ra thành"Chi Lang bị đánh". Đôi mắt trừng lớn, gất gao ôm lấy bả vai cậu hỏi rõ ràng: "Ài"

Cậu nghĩ là thầy hỏi tên người chuẩn bị bị đánh liền không nghĩ ngợi nói: "Minh Tâm"

"Mẹ nó, dám đánh người của ông, xem ông xử lý thế nào" vừa mắng một câu liền xoay người rồi đi. Bỏ xấu học sinh đứng như trời trồng, mở to mắt không hiểu chuyện gì.

Thế là người nào đó hùng hổ xắn tay áo chuẩn bị đi tìm Minh Tâm chuẩn bị đánh người. Vì trong đầu hấn mãi vang vang một câu"Chi Lang bị Minh Tâm đánh".

Bạn đang đọc truyện *Tôi Là Sói, Hấn Là Nai!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tôi Và Em Thật Sự Rất Có Duyên

Trong những người có mặt tại hiện trường chỉ có cậu nam sinh vừa mập vừa béo là cảm thấy hạnh phúc bởi vì nghĩ rằng mình đã làm được một việc tốt, tránh được vụ đánh nhau trong trường. Nhưng ai ngờ rằng, vì sự hấp tấp của cậu đã gây nên một họa lớn.

Tổng Hàn Vũ không nói cũng biết, hắn đi khắp trường tìm Minh Tâm, hắn không bao giờ đánh phụ nữ nhưng cũng không có nghĩa là hắn sẽ không nhờ người ngoài đánh. Khi tìm được Minh Tâm đang ở nhà ăn của trường, hắn hùng hổ kéo theo một bầy con gái đến, không nói một hai lời đã gây náo loạn hiện trường. Tin tức này nhanh chóng lọt vào tai tôi làm tôi cười cũng cười không nổi, nhanh chân chạy đến đấy.

Tổng Hàn Vũ mang khuôn mặt bầm tím đứng một bên, thân hình lười nhác dựa vào lan can, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào trong. Người xem tụ tập lại rất đông. Nhưng khi tôi đi đến mọi người như có sự chuẩn bị trước, nhanh chóng tản ra thành hai hàng. Tôi đến trước cửa, lười nhác nhìn vào phía trong. Đập vào mắt tôi chính là bàn ghế bừa bộn, Minh Tâm xinh đẹp ngồi giữa đám đồ, tóc tai bù xù, áo quần xộc xệch, tôi còn chưa nhìn kĩ được khuôn mặt thống khổ của cô ấy thì có người chắn ngang mắt tôi. Hai tay to lớn đặt lên bả vai, rồi cúi đầu xuống nhìn tôi thật kĩ, thờ phỉ phò hỏi: "Em không bị thương ở đâu chứ?"

Quả thật, tôi cũng không hiểu là hắn đang nói cái gì? Nhưng nhìn ánh mắt đầy lo lắng của hắn dành cho tôi, mọi nỗi bức bối của tôi dành cho hắn đều bị tiêu tan. Nhẹ nhàng lắc đầu, cố nhìn vào phía trong nhưng lại bị người ôm vào lòng làm tôi bở ngỡ.

Có giọng nói khàn khàn từ trên truyền xuống, tay hắn đưa lên đặt sau gáy tôi, cũng bởi vì tôi thấp hơn hắn cái đầu nên chỉ có thể mặc định là úp mặt vào bả vai hắn: "May quá, nếu Minh Tâm kia làm em bị thương ở đâu, tôi liền cho cô ta chịu gấp mười lần"

Nheo lông mày lại hỏi: "Khoan đã, ai nói với anh là cô ta làm tôi bị thương?"

Nếu tôi nhớ không lầm thì chính cô ta làm Bảo Bảo thân yêu của tôi bị thương, dù chỉ là một bạt tai nhưng tôi nhất quyết tìm cô ta tính sổ, chưa kể chuyện này sẽ lọt vào tai bố Bảo Bảo, ông cũng sẽ cử người đi đánh cô ta. Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến anh đâu chứ?

Hắn vẫn cố chấp trả lời rằng: "Chính là cậu nam sinh kia, cậu ta tìm tôi nói là em bị đánh, tôi liền tìm người đến đây đánh cô ta một trận ra trò"

Vừa dứt câu, tôi ngửi thấy mùi vị tự hào của hắn khi làm việc tốt trong đó. Tôi lại nặn ra một nụ cười khó coi, tôi nhớ không lầm là tôi nhờ cậu ta tìm Minh Tâm, tôi và cô sẽ đánh nhau một trận ra trò, chứ không phải bảo cậu ta đi tìm hắn rồi nói là tôi bị đánh.

Nhìn con người đang dùng đôi mắt đỏ au trong kia cảm hận tôi, tôi liền hiểu ra tất cả. Lần này lại thấy sự bông bột của hắn làm tôi cảm thấy rất ngọt ngào. Nếu đáng thương, cũng chỉ đáng thương cho cô Minh Tâm kia, nếu tính là tôi ra tay, cô ta sẽ bị ba người đánh trong vòng một ngày. Cấp độ nhẹ nhất là tôi, cấp độ nặng thứ hai là hắn và đương nhiên cấp độ bùng nổ thứ ba là bố Bảo Bảo.

Nhưng chuyện cô ta làm cô ta tự chịu, trên thế giới này nào có ai đi thương hại cho người cố ý gây nên tội đâu. Nếu phạm tội mà chỉ nói dăm ba câu xin lỗi thì công an xuất hiện để làm gì? Đáng tiếc là, cô ta đã chọc nhầm người. Một phần cũng tại cậu nam sinh kia, không biết là nào cậu ta nằm bên phải hay bên trái, tôi nói một đường cậu ta lại nói một nẻo. Dù Bảo Bảo có béo đi chăng nữa, cô vẫn cứ phân biệt được phải trái, đủ thông minh để suy nghĩ mọi chuyện theo một hướng tích cực nhất. Còn cậu ta...hối ôi, chắc mờ chiếm phần nào rồi.

Quay lại với vấn đề chính, tôi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Tổng Hàn Vũ gần trong gang tấc, nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp có vết bầm tím do tôi làm ra, cũng thấy cảm động. Không biết trời xui đất khiến thế nào, lại đưa tay chạm vào nó, hỏi nhẹ nhàng: "Đau không?"

Rất nhiều người nghĩ hắn là nam nhân đại trượng phu. Bị như vậy chắc chắn sẽ trả lời "không" để thể hiện bản lĩnh của mình, ai ngờ khoe miệng hắn nhếch lên một đường cong, nói rất rõ ràng: "Đau"

Chỉ có mọi người nơi đây ngã ngửa, tôi cũng không lạ gì cái tính cách của hắn. Chi lăng lẹ giải thích: "Tôi bảo cậu ta tìm Minh Tâm, tôi tính đánh co ta một trận vì dám làm Bảo Bảo bị thương"

"Hả?" Hắn nghe xong không nén nổi ngạc nhiên. Tôi cũng nói tiếp.

"Tôi chưa kịp tìm cô ta để đánh, mà anh đã tìm trước rồi"

Hắn chớp chớp đôi mắt vô tội nhìn vào trong. Cũng không cảm thấy có lỗi vì việc mình vừa làm, liếc nhìn xung quanh một lát rồi trả lời lại: "Nếu không đánh trước thì cũng đánh sau, nếu như tôi không tìm cô ta trước chắc em đã bị thương vì đánh nhau với cô ta rồi"

Tôi nghi ngờ hỏi hắn: "Anh có biết thương hoa tiếc ngọc là gì không hả?"

"Cũng chỉ là bông hoa nhài cắm bãi phân trâu mà thôi"

"Vậy tôi không phải là hoa sao?" Tôi cũng được sắp xếp vào danh sách nữ nhân để nhìn đó.

Hắn liếc tôi một cách khinh bỉ: "Em mà được tính là hoa sao?"

" ơ, không phải là hoa thì vậy là cái gì?"

"Chính là cây cỏ thụ"

"..."

Tôi cảm nín không nói được nên lời. Người ta ví nữ nhân như những loài hoa xinh đẹp, hẳn lại ví tôi như cây cỏ thụ vừa già vừa xấu. Hẳn nghĩ tôi không hiểu liền lên tiếng giải thích:"Hoa có đẹp rồi cũng sẽ tàn, như em là tốt nhất, mãi mai mạnh khỏe vươn cao, đánh bại mấy loài hoa kia. Tránh ô nhiễm không khí"

"..."

Từ nay về sau, hễ ai được ví xinh đẹp như hoa đều bị gạch bỏ mà thay vào đó xinh đẹp như vậy cỏ thụ. Đơn giản vì điều hắn nói rất có lý, với lại mạng chức danh thầy giáo lên người, tất cả mọi người đều in lời hắn nói là thật và nhìn hắn bằng ánh mắt sùng bái. Kể cả những nữ nhân xinh đẹp, đi đâu cũng trăm miệng một lời"Tôi xinh đẹp như cây cỏ thụ". Say này, mỗi lần tôi nhớ lại chuyện này, tôi đều cười không khép được mồm rồi chạy đi hỏi hắn:"Anh đi hỏi mẹ xem khi đẻ anh, đầu ra trước hay chân ra trước"

Hắn cũng rất phối hợp đáp trả:"Mông ra trước".

Khụ, đó là chuyện sau này, còn chuyện bây giờ là tôi đang ngồi xử lý vết thương cho hắn. Cũng chẳng quan tâm đến ai là người thu dọn tàn cục. Hắn đánh nhau là vì tôi, nếu phần việc này tôi không làm nhất định tôi sẽ rất áy náy.

Đây cũng là lần đầu tiên tôi ngồi với hắn mà yên tĩnh như vậy, không đấu đá nhau hay là gây sự với nhau nữa. Không biết điều gì đó mà làm chúng tôi hòa hợp một cách lạ thường. Chắc cũng tại đây là lần đầu tiên có người làm chuyện này vì tôi, từ nhỏ tôi thường hay đi đánh nhau. Nói là hùng hổ vậy nhưng cũng chỉ là vẻ bề ngoài để làm đôi thủ sợ hãi trước, tôi có thể đánh thắng một cách dễ dàng. Nhưng mỗi lần như vậy nào có ai biết tôi lo sợ đến mức nào. Tôi sợ làm bản thân mình sẽ đánh không thắng, sợ rằng mình sẽ bị đánh tã toí rồi về nhà, nhiều lần như vậy tôi chỉ cầu mong có người ra mặt thay. Chỉ một hi vọng nhỏ nhoi thôi cũng được, nhưng mong ước của tôi chưa bao giờ thành hiện thực.

Có nhiều thứ mình cầu mong thì sẽ không xuất hiện, nhưng không cầu mong thì lại có thứ trên trời rơi xuống làm mình thật ngạc nhiên, Nghe tin hắn ra mặt vì tôi, cảm xúc đầu tiên của tôi là cảm động. Dù hắn độc mồm độc miệng nhưng chưa bao giờ làm hại tôi. Một nam tử hán như hắn chịu để tôi đánh một trận tã toí chứ không phản kháng lại, còn chỉ mới nghe tin có người động đến tôi thôi hắn lại rất nhanh chóng tìm người kia tính sổ. Ai nói hắn không phải là người tốt nào?

Tổng Hàn Vũ cũng để mặc tôi sơ cứu vết thương, ánh mắt hắn nhìn tôi nhưng không biết trong đầu nghĩ cái gì. Khi tôi làm gần xong tất cả hắn mới lên tiếng:"Chúng ta, đừng gây sự với nhau nữa, có được hay không?"

Tôi mỉm cười gật đầu một cái:"Được"

"Vậy cô làm người yêu tôi đi"

Khuôn mặt tôi sụp xuống nói:"Anh vẫn chưa từ bỏ ý định đó sao?"

"Chưa" Hắn trả lời rất tỉnh bơ. Tôi cũng chẳng buồn tức giận, ngồi xuống đối diện với hắn nói:"Vậy anh năm lần bảy lượt muốn tôi làm người yêu anh là có mục đích gì?"

Hắn nhìn tôi, trong đôi mắt sâu không thấy đáy ấy lại hiện lên vẻ nghiêm túc:"Thật ra lúc đầu tôi nói vậy cũng chỉ để mẹ tôi yên lòng, một phần cũng thoát khỏi cái cảnh ngày nào cũng đi xem mắt"

"Vậy còn bây giờ?" Thấy hắn nghiêm túc, tôi cũng không đùa nữa.

"Bây giờ thì tôi không biết, nhưng trực giác mách bảo rằng không thể để cô rơi vào tay người khác"

Tôi bất chợt cười khê:"Anh nói bản lĩnh tôi kém đến vậy sao?"

"Không hề, nhưng mà để cô bơ vơ như vậy, có người cướp cô đi lúc nào tôi không biết thì sao?"

Hắn nói rất ngây thơ, tôi lại ngồi suy nghĩ và phân tích cặn kẽ những câu nói của hắn. Nhưng để xác định được một điều quả thật là rất khó. đành hỏi hắn:"Anh có biết người yêu có nghĩa là gì không?"

"Chính là người để yêu"

"Vậy anh có yêu tôi không?" Tôi nghiêng đầu nhìn hắn.

"Cái này để tôi về tính toán xem coi mình có yêu cô không đã" Hắn nheo lông mày lại, như suy nghĩ một vấn đề khó khăn nào đó nhưng suy nghĩ mãi vẫn không ra,

Tôi cười bất đắc dĩ, nhưng trong lòng lại hơi chua xót một ít."Vậy tính toán xong nhớ trả lời tôi nhé"

"Được" Hấn như chú thỏ non gật đầu đồng ý, có vẻ như đã hiểu rất rõ những gì tôi nói.

Vấn đề giữa tôi và hấn đã được giải quyết xong. Lại có một sự trùng hợp là, hấn cũng bị kỉ luật một tuần giống như tôi. Từ văn phòng giám thị đi ra, tôi thấy hấn nở nụ cười rất tươi. Đưa hai tay lên hình chữ V nói: "Tôi và em thật sự rất có duyên"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Là Sói, Hấn Là Nai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Phát Tiền Cho Người Âm Phủ

Trong những ngày tôi bị kỉ luật, bầu trời bỗng trở nên xinh đẹp đến lạ thường. Ánh mặt trời dịu nhẹ chiếu ánh nắng xuống khắp mặt đất, không nắng gay gắt cũng không quá ít ỏi âm ỉ. Những làn mây trong xanh trôi lơ lửng giữa bầu trời với nhiều hình dáng khác nhau, lâu lâu lại có ngọn gió thoang thoảng bay qua làm trôi đi những mối bận tâm trong lòng. Làn nước xanh gọn sóng đưa nhau xô đẩy vào bờ, tôi ngồi ngắm người trong quán chè Phong Lan để nhìn ngắm khung cảnh thiên nhiên đẹp hài hòa này.

Tôi không cảm thán, cũng không mắng trời vì sao người bầu trời đẹp thế này lại xuất hiện trùng ngày tôi được nghỉ học. Những ngày đi học bình thường trời lại nắng gay gắt, như muốn chiếu hàng ngàn hàng vạn tia UV nóng hổi vào người tôi.

Từ cái vụ đó trở đi, Bảo Bảo không nói một hai lời mà trở nên ngoan ngoãn đến lạ thường. Không đòi đến chỗ của tôi học, cũng không đòi hỏi tôi phải đến gần cô nữa. Hình như cái ngày đó, bố Bảo Bảo xử lý xong mọi chuyện rồi nói gì với cô, cô lại vác cái mặt ỉu xiu về thờ dài rồi nằm trên giường. Tôi chỉ nhìn, có thắc mắc chứ không hề hỏi một câu. Dù sao tôi cũng đoán được hai ba phần trong đó.

Bố cô lại cấm cô ở gần tôi tránh có rắc rối xảy ra, cô lại bướng bỉnh không chịu nên đồng ý trở nên ngoan ngoãn như thế. Trần Gia Long này cũng không phải người bình thường, biết lấy tôi ra để uy hiếp cô, cũng là một người thông minh!

Tôi không an ủi hay cho cô biện pháp để tránh khỏi việc này, dù sao cô ngoan ngoãn như vậy tôi mới được yên ổn.

"Cậu tìm Chi Lang hả? Nó ngồi đâu kia"

Chị Phong Lan rất hòa nhã hướng dẫn cho một cậu thanh niên biết chỗ tôi. Tôi thoát ra khỏi những suy nghĩ kia rồi đưa mắt nhìn về bàn tiếp tân. Nếu như tôi đang uống nước chắc phụ ra hết cả rồi. Đó..không phải là cậu thanh niên bảo là sinh viên năm cuối đó sao?

Cậu ta theo tôi đến tận đây làm cái gì? Không phải ngày đó tôi và hấn đã nói rõ ràng tất cả rồi hay sao? Còn nhấn mạnh chữ "Đàn ông chúng ta" mà hấn vẫn không hiểu hả?

Vẫn có tôi đứng nguyên hình nhìn hấn, còn hấn lại thể hiện bản lĩnh bằng nụ cười nửa miệng, rất phóng túng. Đi thẳng đến chỗ tôi. Bảo Bảo tròn xoe mắt hết nhìn tôi rồi nhìn hấn, trên khuôn mặt mang dấu chấm hỏi to đùng. Tôi nhanh tay hơn một chút, nắm chặt tay Bảo Bảo, nói khá to như để ai đó nghe thấy:

"Vợ yêu à, hình như có người đến thăm vợ kia"

Bảo Bảo suyt chút nữa ngã ngửa, cổ rút tay ra nhưng tôi lại giữ chặt không buông. Cô chớp chớp đôi mắt, thả lỏng người rồi giật thật mạnh, tôi không để ý lên suyt bị ngã xuống. Lén trừng mắt với cô một cái liền có người đỡ tay tôi lên. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, đập vào mắt tôi là cậu thanh niên kia, giật bản mình rồi ngồi thối lui vào trong. Cô ý đưa tay lên phủi sạch chỗ cậu ta vừa đỡ.

"Thật xin lỗi, tôi bị dị ứng với nam nhân"

Hấn không khách khí mà ngồi kế bên tôi. Cười khẽ một tiếng rồi tự nhiên lấy ly nước của tôi uống.

"Tôi đã suy nghĩ rất kĩ, chỉ có em mới làm tôi cảm thấy hứng thú cho nên tôi quyết định dù em có thích nữ giới hay nam giới, tôi cũng không thể để mất em được "

Tôi tròn tròn mắt nhìn hấn: "Tôi thật sự đã có người trong lòng"

Có lẽ như hấn cao tay hơn tôi một bước, bỏ qua lời trăn trối của tôi mà hỏi thẳng: "Nguyên nhân nào dẫn đến việc em thích nữ nhân. Theo tôi biết cái này là theo bẩm sinh hoặc là theo môi trường?"

Tôi thấy ánh mắt hấn nhìn tôi như dò xét. Đôi mắt sâu không thấy đáy kia tôi nghĩ hấn là người không bình thường, chắc tôi sống bình thường quá nên toàn gặp người không bình thường đây mà.

Nheo mắt lại một chút, ánh mắt hơi liếc nhìn xung quanh rồi suy nghĩ về vấn đề trả lời. Tôi không nghĩ là hấn sẽ tìm hiểu kĩ càng về vấn đề giới tính đến như thế, nếu tôi trả lời là bẩm sinh, từ khi sinh ra đã như thế tất nhiên hấn sẽ tìm hiểu được quá khứ của tôi và biết là tôi nói dối. Mọi chuyện sẽ phức tạp hơn nhiều. Hấn có thể tìm đến đây tất nhiên quá khứ hấn cũng sẽ tìm ra được.

Còn nếu như nói là do môi trường, thì hẳn sẽ tin. Nhất định sẽ tin, nhưng chắc hẳn tìm luôn giáo sư tiến sĩ về chữa bệnh cho tôi quá. Tôi biết ngay mà, chỉ tại lấy cái lí do ngớ ngẩn, đã rút kinh nghiệm là không lấy lí do đó nữa mà vẫn cứ lòi ra dùng. Bây giờ là mình tự hại mình rồi.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào hắn quyết định nói: "Là do môi trường tạo thành"

Tay hắn gõ gõ lên bàn, hỏi tiếp: "Vì sao em lại tìm đến nữ nhân?"

"Bởi vì lúc trước tôi không xinh đẹp, thường bị lũ nam nhân cười chê. May có Bảo Bảo ở bên an ủi, một thời gian tôi liền phát hiện tôi yêu cô ấy"

Tôi không suy nghĩ liền trả lời, hẳn nhìn tôi xác định là tôi nói thật, nhìn qua Bảo Bảo ngồi một bên. Hẳn thật sự không biết là ai xấu hơn ai. Bỗng có một đứa bé đi ngang qua, đứa bé ấy cũng tầm một hai tuổi, hẳn liền đi xuống. Lấy cây kẹo trong túi ra đưa cho bé rồi chỉ tay vào tôi hỏi: "Bé thấy chị gái này có xinh đẹp không?"

Đứa bé nhận được kẹo, vui mừng nhìn theo hướng tay của hắn, nói ngập ngừng: "Đẹp, Đẹp"

Hắn nhìn tôi nhếch méo cười: "Rõ ràng là em xinh đẹp, ai nói là em xấu"

Tôi biết hắn nói như vậy, một phần cũng là thăm nói ngầm, tôi đang nói dối. Cũng một phần là khen tôi xinh đẹp. Tôi công nhận từ khi tôi gầy đi con người trở nên khác hẳn, nhưng không vì vậy mà tôi để lộ sơ hở. Tôi cũng mỉm cười, dịu dàng hỏi: "Vậy em thấy cô ấy có đẹp không?"

Cô ấy trong miệng tôi chính là Bảo Bảo. Đứa bé cũng nhìn qua, lại nói ngập ngừng: "Đẹp, đẹp"

Bây giờ tôi mới cười lên thành tiếng: "Ai nói là nó khen tôi đẹp, căn bản vì nó không biết nói từ xấu đi"

Hắn ngược ngừng ho nhẹ hai tiếng đứng lên rồi ngồi xuống, nói biện hộ cho mình: "Dù sao tôi thấy em rất xinh đẹp"

Có các di ở trong cô nhi viện có nói, những người "dẻo mồm dẻo miệng" lòi ra lòi vào ngon ngọt hơn mía chắc chắn là những tên không ra gì. Còn mang thêm bản chất sắc lang ở trong người nữa thì thôi rồi. Tôi không tính hắn là loại người như vậy, nhưng mới gặp một lần là đã xác định được hắn thích tôi sao?

Có chuyện gì buồn cười hơn không? Tổng Hàn Vũ hẳn phải đi tính toán mới biết có phải thích tôi hay là không đấy? Còn người này luôn làm những điều vô lý.

Thấy tôi không nói gì, hắn lại nhìn qua Bảo Bảo, giọng nói thay đổi, không phải như dịu dàng với tôi mà ngược lại hỏi theo kiểu tra khảo: "Cô quen biết cô ấy lâu chưa?"

Bảo Bảo không hiểu chuyện gì xảy ra, cô nhìn tôi, thấy tôi không trả lời cô liền nhìn qua Phong Lan cầu cứu. Phong Lan cũng rất phối hợp mà đi đến đây, cô vì sợ hãi nên cúi đầu, núp sau người Phong Lan, giọng nói lí nhí: "Chị dâu, giúp em với"

Khóe môi tôi thấp thoáng nụ cười không thấy được. Từ ngày đó, Bảo Bảo ngày thơ nghĩ rằng đó là chị dâu của mình, đi đâu cũng gọi chị như vậy thành một thói quen. Không ngờ lại giúp ích được cho tôi.

Hắn nheo mắt lại, khó chịu nói: "Tôi đang hỏi cô đấy!"

Tôi đặt ly nước xuống, đôi mắt lạnh nhạt nhìn hắn: "Quen hơn một năm rồi, mà hình như tôi chưa biết tên cậu"

Hắn liền quên chuyện ban nãy, hất mái tóc qua một bên đồng dục nói: "Mạnh Hậu Thiên"

Tôi gật đầu: "Vậy anh Mạnh Hậu Thiên về được rồi đấy, ở đây chúng tôi đang bận việc "

"Tôi là khách mà"

"Khách cũng qua bên kia ngồi, ở đây nhiều chỗ trống như thế anh lại cứ khăng khăng ngồi ở đây"

Tôi không thương tiếc mà đuổi thẳng. Mạnh Hậu Thiên không tức giận nhưng hơi thờ có nặng nề một chút, nheo mắt lại hỏi: "Em không biết tôi là ai sao?"

Tôi thành thật gật đầu: "Có, anh là Mạnh Hậu Thiên, sinh viên năm bốn"

Mặt hắn càng ngày càng khó coi: "Không, ý tôi bảo là em biết tôi là người có gia thế như thế nào không?"

"Không"

"Vậy thì tôi nói cho em biết" Hắn tự hào ngồi, tất cả mọi người đều đồng tai lên nghe hắn nói tiếp.

"Tôi là con trai độc nhất của công ty nhà họ Mạnh đấy"

"Rồi sao?" trực tiếp gạt thẳng cho hắn một gáo nước lạnh. Tôi cũng chẳng biết công ty nhà họ Mạnh là công ty nào, tôi là người bình dân, những thứ cao

sang tôi không biết cũng chẳng quan tâm.

Sắc mặt hắn cứng đờ, cổ nặn ra thêm một lời nữa: "Thì có rất nhiều tiền"

"Nhiều tiền lắm hả? Tôi cũng có nhiều tiền"

Hắn nhìn tôi thật kĩ, chỉ nhìn thấy áo quần thô sơ không có gì là đắt tiền, thờ hất hơi: "Nhìn người em như vậy, tôi không thấy tiền ở đâu cả?"

"Cậu không thấy không có nghĩa là mọi người không thấy, tôi ngày nào cũng đi phát tiền đấy" tôi cười nhếch mép, cũng cười vì sự ấu trĩ của cậu. Nhưng cũng không thể bị lép vế, cậu có tiền tôi cũng có tiền.

"Phát cho trẻ em mồ côi hả?" hắn ngạc nhiên nhìn tôi.

Bảo Bảo và Phong Lan như người xem kịch, ngồi nhìn tôi và hắn và chờ đợi câu trả lời.

Tôi đưa ngón trỏ lên ý bảo hắn nói đúng, cười rất tươi, nói rất rõ ràng: "Phát tiền cho người âm phủ"

Phong Lan kinh ngạc nhìn tôi, hình như chị đã hiểu những gì tôi làm. Hí hửng ngồi bên cạnh Bảo Bảo xem chuyện vui. Tôi cảm thấy có chịu khi không có ai bênh vực mình. Nhìn qua người đang ngạc nhiên đến nỗi không khéo được mồm kia nói: "Cậu biết hết rồi còn chưa về?"

Nhớ đến chuyện này, hắn lại nói câu ban nãy: "Tôi là khách mà"

Tôi nhay nhau huyết thái dương. Tôi chưa bao giờ thấy người mặt dày vô sỉ mà đáng ghét như hắn. Cũng rất phối hợp trả lời lại: "Vậy cậu ngồi đây, tôi đi về"

Hắn cũng đứng dậy: "Tôi bỗng thấy mình không có hứng uống cafe nữa"

Tôi bực mình nhìn xung quanh. Bây giờ không ai giúp mình thoát khỏi hắn được, Bảo Bảo không, Phong Lan không. Cả tôi cũng không. Phải nhờ ai bây giờ?

Bỗng dung trong đầu tôi lóe lên, đứng rồi. Có một người có thể giúp tôi!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Là Sói, Hắn Là Nai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Thỏa Thuận

Chương 14: Thỏa thuận

Nói thật là tôi chưa bao giờ đến bước đường cùng như thế này, chẳng biết có phải là số mệnh đào hoa đến không đúng lúc hay không mà bản thân tôi thật sự không muốn có chuyện yêu đương gì xuất hiện ở đây.

Tôi từng mơ sẽ có bạch mã hoàng tử xuất hiện, cũng sẽ từng mơ cuộc sống hạnh phúc của mình sau này. Nhưng, khi giấc mơ đã thành hiện thực thì bản thân tôi lại không cảm thấy vui vẻ chút nào, thậm chí là còn có một chút chán ghét.

Bạn hỏi vì sao ư? Thật ra tôi cũng không biết là vì sao, tôi chỉ biết rằng mình muốn sống độc thân, âm thầm lại nhẹ nhàng. Không cần vướng mắc những rắc rối trong đời. Đôi khi con người ta cô đơn quá, mệt mỏi quá mới mong rằng sẽ có một người đến bên cạnh để mình dựa vào. Những ngày tôi nằm trong viện, đó là khoảng thời gian mệt mỏi nhất, ngày nào cũng mong rằng sẽ có một soái ca trong truyền thuyết xuất hiện kéo tôi khỏi bể khổ. Nhưng cuối cùng, chẳng có một ai cả. Khi tôi khỏi bệnh, có Bảo Bảo một bên làm bạn, có tiền tài, có niềm vui thì bỗng dung tôi lại không nhớ đến cái gọi là "mong chờ tình yêu" nữa. Bởi qua chuyện này tôi biết, khi nào đến duyên tự khắc sẽ có người xuất hiện.

Tôi đứng dậy xin phép đi vệ sinh một chút, thật ra tôi có thể thuận tiện trốn thoát nhưng tôi lại không thể để Mộc Lan và Bảo Bảo dính vào rắc rối. Có tên công tử này kiểu gì cũng dính tôi như đĩa, ai nói đám công tử nhà giàu có da mặt mỏng, theo tôi thấy nó rất dày thì đúng hơn.

Thuận lời núp ở phía sau nhà vệ sinh rồi chuồn ra ngoài, vừa đi trên đường vừa nghĩ cách làm thế nào để gặp được người thầy giáo đáng quý. Tôi thật hối hận khi không xin số điện thoại hay địa chỉ của hắn. Chẳng lẽ lại đi một vòng thành phố để tìm.

Vừa cúi đầu vừa đi qua các ngõ hẻm, bỗng dung ngang một ngõ cụt bước chân tôi khựng lại, neho mắt nhìn kĩ vào xung quanh nơi đó. Không hiểu sao tôi có cảm giác nơi đây có tiếng thở của con người. Cái ngõ cụt vừa tối vừa đen như thế này làm gì có ai dám can đảm mà chui vào đó. Nhưng tôi cam đảm, tò mò tiến đến gần đầu ngõ, chớp chớp đôi mắt nhìn xung quanh một chút.

"A"

Có bàn tay to lớn thò ra kéo tôi vào trong, chưa kịp hét lên một tiếng lớn để kêu cứu thì một bàn tay khác bịt miệng tôi. Cả thân người nằm gọn trong lòng người kia. Trong bóng tối tôi không thể thấy rõ gương mặt nhưng nhìn góc cạnh thật sự rất quen.

"um" Cử động miệng một chút, ý bảo hấn bỏ tay ra rồi có gì chúng ta cùng thỏa thuận.

Hắn rũ mắt xuống, cúi đầu nhìn tôi thật rõ. Bàn tay vẫn không buông lỏng dù chỉ một chút. Gương mặt hấn cách khuôn mặt tôi chỉ một bàn tay. Tôi thấy rõ đôi mắt nheo lại một chút rồi bật cười. Tôi không hiểu hấn cười vì cái gì nhưng tôi biết tên này không hề có ý định gì tốt đẹp.

"Đúng là nghịch tử, để ta tìm được xem ta sẽ xử lý con thế nào" Một giọng nói gắt gòn vang lên phía đầu đường. Tên kia quay người lại ép sát tôi vào tường, kìm chặt tay và chân không cho tôi cử động. Đầu cúi xuống dựa vào vai tôi làm tôi cảm thấy ngứa ngứa. Từ trong bàn tay hấn tôi có phát ra tiếng

"Suýt" Tên này rất lịch sự bảo tôi im lặng. Roi vào hang cạp đánh phải nghe theo lời cạp thôi. Tôi rất ngoan ngoãn im lặng, đưa ánh mắt tò mò nhìn ra ngoài. Quý bà đáng kính nặng nề từng bước chân đi ngang qua đây. Lâu lâu lại mắng lên một tiếng.

Điều đó không quan trọng bằng điều tôi đang suy nghĩ trong đầu. Đó không phải mẹ của Tống Hàn Vũ hay sao? Tên này đang lẩn trốn bà ta chẳng lẽ...

Liếc mắt qua nhìn hấn, ngửi thấy mùi hương quen thuộc tôi liền hiểu ra. Tôi đoán hấn được ở nhà chắc cũng chẳng vui vẻ gì khi có một người mẹ ngày nào bắt con đi lấy vợ. Đây cũng là lần đầu tiên tôi thấy hấn khổ sở như thế này. Một người như hấn lại phải rúc trong ngõ cụt tối tăm này, lại bị toai phát hiện nên kéo tôi vào trốn cùng với hấn. Bỗng tôi lại nhớ đến lời hấn nói lúc trước. Chúng tôi thật sự rất có duyên.

Tôi bị một bên biển thái theo đuôi, đang trên đường đi tìm hấn giải vây. Hấn cũng rối rắm không kém, bị mẹ đuổi bắt như tội phạm, hấn lại trốn trong này không có đường ra. Nếu hai chúng tôi phối hợp giúp nhau có lẽ mọi chuyện sẽ ổn thỏa.

"um um" Lần này tôi vùng vẫy mạnh hơn. Không phải trừng mắt mà là mở to mắt có ý muốn nói. Hấn nhìn tôi, rất hiểu ý mà tay hơi thả lỏng. Tôi thờ phỉ phò một hơi, rồi nói liền.

"Đi ra"

"Không được" Hấn hạ giọng thấp xuống kể sợ người ngoài kia sẽ nghe thấy.

Tôi kéo tay hấn xuống nói rất nghiêm túc:"Đi ra, tôi sẽ giúp anh thoát khỏi vụ này"

Hấn nửa tin nửa không, bởi lúc trước trong bữa tiệc tôi đã kéo hấn vào rắc rối. Nhưng những gì tôi làm cũng đều có nguyên nhân, tại lúc trước hấn cứ cố ý gây sự tôi mới phải trả thù như thế. Còn lần này thì khác, ân oán đã xóa bỏ.

Tống Hàn Vũ cũng biết điều này, nhưng hấn không tin tôi là người tốt đến thế. Nheo mắt lại hỏi:"Đổi lại cái gì?"

"Tôi giúp anh vụ này, anh giúp tôi xử lý tên này"

Hấn suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý, bổ sung thêm một câu:"Xử lý ai cũng được ngoài trừ mấy người tôi không có khả năng"

Tôi cười trừ, lo cho bản thân chưa xong đã lo cho người khác. Cầm tay hấn kéo đi, ban nãy trong bóng tối tôi không thể nhìn rõ bộ dạng của hấn. Bây giờ mới thấy lại làm tôi cảm thán. Trai đã đẹp mang áo quần rách cũng đẹp.

Đi một nửa liền kéo tay hấn hăm hực đi về phía trước, vừa đi vừa mắng thật lớn cố ý cho người nào đó nghe thấy:"Tôi đã bảo anh rồi, yêu đương mấy cô tiểu hủ chánh chọe ấy làm gì. Tôi giới thiệu giúp anh một người, đảm bảo người này anh thấy liền thích"

Theo như tôi đoán, quý bà quay đầu lại nhìn thấy bóng dáng hai người vội chạy đến bên cạnh chúng tôi. Hăm hực mắng:

"Cô bỏ tay con tôi ra, ai cho cô nắm tay con trai tôi hả ả"

ánh mắt bà cứ dò xét tôi như vậy như ngày đầu tiên gặp. Vì lần đầu gặp tôi mang mặt nạ che hết một nửa, bây giờ tôi không mang mặt nạ, bà không nhận ra tôi cũng đúng. Nhưng tôi buồn cười nhất là bà cứ đổ oan cho người ta là động chạm vào con của bà. Dù bà có quá đáng đến mấy cũng chỉ dung túng cho đứa con trai của mình. Ngoài mặt thì cứ mắng mỏ hấn trong bên trong lại lo lắng đi tìm. Hấn có một người mẹ tốt như vậy mà không biết cách trân trọng bà làm bà vui từng ngày thật là đáng tiếc.

Tôi không chấp nhất gì bà, thả tay hấn ra rồi rất cung kính cúi đầu nói một tiếng : "Chào Bàc"

Bà nghe giọng quen quen. Lại liếc qua hấn một cái, hai hàng lông mày nheo lại một lúc rồi nhìn tôi đầy nghi ngờ:"Là cô?"

Tôi biết bà đã nhận ra tôi là cô gái đêm hôm đó. Với một người giàu có như bà mà những chi tiết nhỏ nhặt nhất như giọng nói hay dáng vóc mà bà cũng không nhận ra thì bà không phải là "Phu nhân Tống rồi".

"Thật xin lỗi, con đang đi tìm người yêu cho con trai của bác, may sao lại gặp hấn ở đây, thật tốt quá"

Dứt lời xong đưa tay nhéo hông hấn ý bảo hấn phối hợp để diễn. Tống Hàn Vũ bị đau, lại có người dám chạm vào hông khiến vừa giận vừa ngại mà vừa không thể nói được gì. Chỉ tỏ ra bất mãn rồi hừ hừ quay mặt đi. Tôi cười hòa ái quay lại nói với bà:

"Đấy, bác thấy chưa, anh ấy vẫn chứng nào tật nấy. Kiểu như thế này làm sao có thể sinh quý tử cho bác đây"

"Cô là con trai tôi thuê đến? Tôi tìm cô thì lại không có, trùng lúc này cô lại xuất hiện"

"Bác à, cháu là người có thể dễ dàng thuê người khác thuê như vậy sao? Với lại cháu là người nói lời giữ lấy lời, cháu đã hứa với bác tất nhiên cháu phải thực hiện rồi"

Không ngờ tôi nói những lời vậy mà bà lại không tin, liếc mắt nhìn tôi một cái thật sắc rồi hừ lạnh." Cô đừng tưởng tôi không biết, nó thuê người về nhiều rồi, ai cũng nói câu này tôi nghe đến thuộc lòng"

"Mẹ, lần này là thật đấy"

Hình như hần không biết nói dối, thấy bà nói như vậy bỗng hần lại nhảy lên như con khi để cướp lời chứng minh cho điều này là đúng. Tôi xụ mặt xuống. Đưa chân đạp vào ngón chân lớn của hần làm hần đau đến mức nhảy lên ôm chân nhảy vòng vòng. Ánh mắt hung dữ nhìn tôi.

Tôi cười cười quay sang bà rồi nói: "Bây giờ bác có thể tin rồi chứ?"

Ngay lập tức bà phi như bay đến đỡ con trai yêu dấu của mình, không cần nghe lời giải thích của tôi ngược lại rất tức giận nói: "Ai cho cô dám đạp lên người con tôi hả, tôi nói cho cô biết, ngoài tôi ra không ai được đụng vào nó hết"

Tôi nghe xong muốn nhin cười cũng nhin không nổi. Bà chắc rất dốt môn ngữ văn, không biết bà có hiểu nghĩa của từ "dẫm đạp" là gì không nhưng lọt vào tai chúng tôi lại là một nghĩa khác.

Mặt hần lúc xanh lúc trắng, người đi đường nghe xong lại che mặt lại đi thật nhanh. Chỉ có mình tôi da mặt dày vẫn nở nụ cười thân thiết hòa ái.

"Con xin lỗi, chỉ là con muốn cho bác tin tưởng mà thôi. Tuần này con có thời gian rảnh để phục vụ bác đi tìm con dâu, mọi thứ bác để cho con lo liệu bác nhé"

Có lẽ khi tôi nói phục vụ bác tìm con dâu đã làm nguôi đi vài phần tức giận của bà. Sắc mặt hơi dịu đi một chút, nhìn tôi xong nhìn hần rồi cuối cùng bỏ tay hần ra đồng thời đẩy hần về phía tôi: "Vậy tôi giao nó cho cô, nó mà mất đi sợi lông nào là cô biết tay"

Tổng Hàn Vũ ngờ ngác bị chúng tôi đặt lên bàn thí nghiệm như chuột bạch. Từ đầu đến cuối hần chỉ đứng như trời trồng, bỗng dưng bị mẹ mình đẩy về phía tôi hần liền hiểu ra. Khuôn mặt đầy đau thương quay lại hỏi bà: "Mẹ à, sao mẹ có thể bán con dễ dàng như vậy?"

Lời nói hần vừa thốt ra cũng chính là lời mà tôi muốn hỏi. Vì muốn tìm con dâu mà bà giao đứa con mà bà yêu thương nhất cho người xa lạ như tôi để tôi xử lý, tôi thật không hiểu bà là người cả tin hay là người có âm mưu gì khác?

(Bởi vì muốn đẩy nhanh tốc độ hoàn truyện, một tuần Lam sẽ cố gắng hết sức để đăng 4 chương nhé. Lam không hứa trước được vì thời gian học của Lam rất nhiều nên tranh thủ linh động viết được từng nào thì hay từng ấy. ^^

Lam sẽ cập nhật truyện thường xuyên vào fanpage bên dưới. Mọi người nhớ vào để theo dõi thường xuyên nhé. Trong đó có cả bộ "dấu chân của người đến sau", "tôi là sói, hần là nai" và "Cô tích @" nữa.

Link: <https://www.facebook.com/tanvanlinh/>

Cả nhà đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Là Sói, Hần Là Nai!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: \da Bọc Xương, Tốt Nhất Là Như Bộ Xương Khô Ấy

Chương 15: "Da bọc xương, tốt nhất là như bộ xương khô ấy

"Đây đâu phải là bán, làm thầy giáo hơn hai tháng rồi mà ngôn ngữ vẫn không thay đổi gì cả. Đây là giao con cho người ta để người ta tìm hộ ý trung nhân. Hiểu chưa?"

Bà giảng dạy hần còn hần thì gật gù như muốn nói lại không nói được. Vì hần biết, hần không cãi lại được mẹ mình.

Tôi đứng một bên mà cười thầm, không biết là ai dốt ngữ văn hơn ai đây. Điều tôi thấy bất ngờ nhất là hần làm giáo viên hơn hai tháng, nhưng nếu tôi nhớ không lầm thì hai tháng trước hần đang bị bệnh và nằm trong bệnh viện. Khi tôi vào phòng bệnh không có khả năng cứu chữa thì vẫn thấy hần nằm chễm chệ ở đó. Chưa kể ban đêm còn nghe tiếp kêu rên vì bệnh của hần nữa ấy.

Không lẽ hắc hắc mẹ mình sao? Nhưng theo tôi nghĩ như vậy cũng đúng. Tôi bị bệnh thì biệt tăm. Ngay cả Phong Lan cũng không nói với chị một tiếng. Hắc hắc mẹ về chuyện hắc bị bệnh là điều đương nhiên. Khi mình mắc phải một chuyện gì đó, ai lại đi nói cho người thân của mình lo lắng trong khi bản thân mình có thể chịu được?

Nhìn mặt trời cũng đã nhô lên cao. Bây giờ là giữa trưa, tôi không thể kéo dài thời gian thêm được.

"Vây xin phép bác cho bọn cháu đi bây giờ nhé, chứ trời cũng gần trưa rồi. Sợ cô gái ấy bỏ đi mất"

Mắt bà tỏa sáng hơn những vì sao trên trời." Có đối tượng rồi?"

"Vâng, có rồi"

"Vây hai đứa đi nhanh nhanh lên kéo lỗ mắt chuyện tốt"

Bà lại lần nữa thúc dục. Người nhìn vào có thể thấy được bà đang háo hức chờ mong như thế nào. Dù là quý phu nhân nhưng có những hành động rất trẻ con, tôi đoán cuộc sống của bà cũng như những người thường vậy. Không câu nệ nhà giàu hay nghèo, chỉ cần người nào tốt với bà. Bà sẽ tốt với người ấy.

Khuôn mặt hắc có thể nói là không có sức sống, chỉ mặc tôi kéo tay đi. Vừa đi vừa buồn cười khi nghĩ lại, sau này nếu người nào lấy được hắc, chắc sẽ là như đức vua trong gia đình. Khi ấy, không biết hắc sẽ khổ sở như thế nào nhỉ?

"Này, cô cười cái gì đấy?"

"Không có gì, chỉ là tôi đang thắc mắc không biết anh có xử lý tên này giúp tôi được không?"

Tôi nhún vai hỏi lại chủ đề. Nếu hắc biết tôi cười hắc chắc hắc sẽ trở mặt ngay.

"Nói tên nghe xem"

"Mạnh Hậu Thiên"

Hắc có phần hơi ngạc nhiên nhưng cũng bình tĩnh lại hỏi:" Sao cô lại dính vào hắc ta? Muốn có rắc rối hả?"

"Anh biết hắc?"

"Học sinh cá biệt nhất trường, mới vào đã nghe tên biệt mật. Một gia thế hùng hậu phía sau. Tốt nhất đừng đụng vào hắc" Tổng Hàn Vũ đi theo sau nhưng cũng lên tiếng nhắc nhở nhưng cũng là lời nói chân thành. Tôi nhận ra được vấn đề cho bao nhiêu nghiêm trọng nhưng cũng chỉ vô tư nhún vai mà cười đáp lại:

"Tôi trốn hắc còn không kịp huống hồ lại dính vào hắc"

"Cô trốn hắc"

Tôi gật đầu thành thật:" Đúng vậy, cái tên ấy dính lấy tôi như đĩa. Đuôi không đi nên phải lên ra đây tìm anh giúp"

"Là cô rảnh rồi đi quyến rũ hắc hả?"

Tôi dừng lại liền quay người hăm hực đá vào chân hắc một cái:" Thật xin lỗi, tôi không phải người thừa hơi"

Hắc bị tôi đá, không nhảy lên kêu đau ngược lại ôm chân cười hi hi. Ánh mắt nhìn tôi có mấy phần phức tạp nhưng cũng nhanh chóng biến mất. Có đi nhanh để đến gần tôi, nói rất tự hào.

"Tôi biết ngay mà, cô là cây cỏ thụ đặc biệt nhất mà tôi từng gặp"

Nghe xong tôi liếc hắc một cái thật sắc. Cái tên này cứ đẹp tôi ra so sánh với cây cỏ thụ mà hắc không biết là, cây cỏ thụ già hơn tôi mấy trăm tuổi. Mà cái lí với hắc cũng mệt. Thôi thì cứ nhờ hắc giúp xong vụ này rồi tính sau.

Tôi và hắc đứng sau quán cà phê nhìn vào trong. Phong Lam bận rộn đi tiếp khách, chỉ có Bảo Bảo ngồi đối diện Mạnh Hậu Thiên. Nhìn khuôn mặt cô đỏ bừng, hai tay đan vào nhau, chắc là lo lắng cho tôi lắm. Mà cái tên ấy cứ gây áp lực cho cô, biết là cô hiền là cứ lần tới. Chẳng biết ga lăng với con gái chút nào. Tôi với Tổng Hàn vũ cũng chẳng bàn kế hoạch trước, vừa đến hắc lại nắm tay tôi kéo tôi xông xộc đi vào. Tôi chỉ biết trơ mắt mà nhìn.

Mạnh Hậu Thiên và Bảo Bảo thấy bóng dáng tôi lấp ló phía xa. Bảo Bảo thì vui mừng không hết còn Mạnh Hậu Thiên nheo mắt lại tỏ vẻ rất khó chịu.

Tổng Hàn Vũ đi đến trước mặt hắc, khi hai người mặt đối mặt, không biết ai xinh đẹp hơn ai. Còn tôi chỉ thấy bản thân mình thật tầm thường. Không khí bỗng ngưng đọng. Hắc trở mặt ba trăm sáu mươi độ, khuôn mặt hăm hực chỉ tay vào Mạnh Hậu Thiên, gần từng tiếng:

"Cậu là người đang theo đuôi cô ấy?"

Không hiểu sao mà Tống Hàn Vũ lại nói thế. Nhưng chắc hẳn cũng đủ thông minh để suy luận ra từ câu nói của tôi. Mạnh Hậu Thiên suy nghĩ một lát rồi gật đầu ý bảo là đúng.

"Chẳng lẽ cậu không biết cô ta là kẻ lăng nhăng, chuyên tỏ ra vô tâm để gây chú ý với người khác sao? Chưa kể cô ta còn có hay đứa con ở nhà mà không chịu về chăm sóc chúng còn đi lang vãng ngoài đường. May sao bị tôi bắt gặp bằng không cậu đã bị lừa rồi"

Đôi mắt hắn nhìn tôi gắt gao rồi diễn giống như thật. Bảo Bảo cứ nhìn qua nhìn lại, mắt mở to chẳng hiểu cái gì đang xảy ra. Tôi chỉ có nước cười gượng, nhưng nụ cười này là nụ cười khiến cho người khác hiểu lầm. Tiêu biểu là Mạnh Hậu Thiên cứ nghĩ nó là thật.

"Không phải thầy là người lúc trước bị cô ta đánh sao?"

"Đánh thì sao? Chính là cô ta bị tôi phát hiện bí mật nên đánh. Bây giờ bắt được cô ta rồi, rồi phải trả thù"

Miệng lưỡi nói dối nhưng ánh mắt thì có bao nhiêu là chân thật. Hắn liếc tôi đầy thù oán làm tôi méo máo. Chưa có lần nào tôi lại thấy bị oan như lúc này, tôi nói xấu bản thân mình thì thôi. Đây hẳn cũng đi nói xấu tôi nữa, dùng cách nào chứ nếu mà dùng như thế này chắc tôi là kẻ xấu nhất trong thiên hạ ấy chứ chẳng phải đùa.

Mạnh Hậu Thiên không quan tâm đến Tống Hàn Vũ, khuôn mặt có vài phần lạnh lẽo lại quay sang hỏi tôi: "Cô đã có con?"

Tôi hợp ý gật đầu với ánh mắt đầy dò xét của hắn.

"Nhưng sao tôi thấy dáng vẻ của cô không giống như đã từng sinh đẻ "

Tôi cười bất đắc dĩ lên tiếng hỏi lại: "Vậy nói dáng vóc của tôi nên thế nào?"

Bởi thấy mấy bà trong cô nhi viện đã từng sinh đẻ nên tôi biết sau khi có con người mẹ sẽ rất béo. Bụng đầy mỡ thừa hoặc là khuôn mặt thì phì ra. Khi hắn hỏi câu này tôi đoán chắc hẳn hiểu rõ về vấn đề này lắm. Nhưng không ngờ khi hắn thốt lên một câu làm tôi ngã ngửa.

"Da bọc xương, tốt nhất là như bộ xương khô ấy"

"Bộ cậu không thấy cô ta không có tí thịt nào hả? Có cần đi bệnh viện chứng minh không?"

Tống Hàn Vũ cũng chẳng biết người mẹ sau khi sinh là như thế nào. Cậu ta nói thế nào hắn lại nói như thế ấy, diễn như thật vậy. Nếu như mà đến bệnh viện thật thì mọi chuyện sẽ bại lộ hết.

Mạnh Hậu Thiên không phải là dễ tin người. Nhưng dù đúng hay sai, cậu nhìn mãi cũng chẳng thấy được đâu là giả đâu là thật. Chỉ biết hắn hung dữ gắt gao nắm tay tôi như sợ tôi chạy mất. Còn tôi thì khéo nép lo lắng chuyện của mình bị lộ ra ngoài. Nhưng tôi thì sợ chuyện gì? Điều cậu không biết, cái tôi sợ nhất chính là bị cậu phát hiện tôi đang đóng kịch.

"Cô ta cũng là một phần trong kế hoạch của cô?"

Hậu Thiên tràn đầy thất vọng nhìn tôi, rồi chỉ tay đến Bảo Bảo. Tôi đành ngậm đắng nuốt cay mà gật đầu. Không dám nhìn thẳng vào mặt hắn.

Hắn đứng dậy, bóng dáng cao lớn đến gần tôi, nhìn tôi một cái. Thở hắt hơi không rõ cảm xúc gì rồi đi ra ngoài. Lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm đi nhanh đến chỗ Bảo Bảo, nhìn cô không có chuyện gì tôi mới an tâm.

"Anh chỉ nói vài ba câu là cậu ta có thể bỏ đi hay thật"

Tôi chẳng tiếc lời quảng cho hắn một câu khen ngợi. Có lẽ hắn rất hãnh diện khi nghe như vậy, ngồi xuống ghế rồi trả lời: "Cái này là đánh vài tâm lý. Mẹ cậu ta là kẻ lăng nhăng, nên những ai như vậy cậu ra chỉ nghe thôi là thấy ghét"

Tôi có phần ngạc nhiên nhưng cũng tiêu hóa hết. Nếu tôi đặt vào hoàn cảnh của cậu gia, gia đình tôi như vậy chắc chắn chỉ nghe tên lăng nhăng thôi là tôi đã ghét rồi chứ đừng nói gì tiếp xúc. Chắc chuyện hôm nay cậu ta ẩn tượng với tôi lắm ấy. Nhưng đành mặc kệ, những người như vậy càng ít tiếp xúc càng tốt.

"Chị..." ánh mắt Bảo Bảo nhìn tôi đầy đau thương. Cầu mong lắm một lời giải thích.

"Về nhà rồi chị nói cho, tò mò hại chết con mèo đấy"

Vừa dứt câu Bảo Bảo đành ngậm miệng. Hắn hứng thú nhìn chúng tôi nhue vô tình hỏi: "Hai cô ở chung một nhà à?"

"Ừ"

"Vậy cho tôi qua ở chung với được không?"

Tôi liếc hắn một cái: "Anh không biết nam nữ thụ thụ bất tương thân là có nghĩa gì à"

Hắn rất vô si trả lời: "Đó chỉ là dành chỉ nam nữ "thụ thụ". Chúng ta là nam nữ bình thường, cần gì bất tương thân"

Tôi chẳng buồn cãi lại. Liếc hắn cái sắc lạnh, chỉ tay vào Bảo Bảo. Ý nói đây còn có con nít, phải giữ ý giữ tứ một chút.

"Không được, muốn trốn tránh mẹ anh thì nên tìm một người con dâu đi. Tốt nhất là hiền lành một chút"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Là Sói, Hắn Là Nai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Yêu Động Vật

"Cô nói thì dễ lắm ấy"

Hắn bủn rủn mắt. Ngồi xuống xuống nước rất tự nhiên. Tôi đồng thời nói:

"Ừ, mọi chuyện với tôi đều dễ dàng mà. Như đã hứa, tôi sẽ giúp anh việc này, đưa cho tôi địa chỉ nhà anh"

Hắn mới uống ngụm nước bỗng nhiên lại bị phụt hết nước ra ngoài: "Cô tính đến tổng tiền tôi đây hả?"

"Nói thật nhé, nhiều lúc tôi thật sự muốn mổ não anh ra xem trong đó chứa cái gì?"

Sao tên này cứ luôn mang hai từ bắt đầu đi theo bên người vậy nhỉ? Rõ ràng là tôi đang nói chuyện một cách rất nghiêm túc, vậy mà hắn cứ mở miệng là đùa, mở miệng nói khích lẫn nhau. Hồi ôi, ai đang đầu máy bay của hắn thì đến trả lại đi, hắn sống ở trái đất lâu lắm cũng chán rồi nhỉ.

Tổng Hàn Vũ lại nhẹ nhàng cười đầy ẩn ý, uống nốt ly nước xong đứng dậy đi về: "Sẽ có người đến đón thôi"

Bỗng dưng nghe xong tôi liền lấy cuộn giấy ném vào người hắn. May sao hắn lại lạnh lợi trốn thoát qua một bên rồi cười đi ra ngoài. Điều này càng làm tôi bức mình, thật sự rất bức mình. Bởi hắn thuộc loại người nhà giàu thì cứ nghĩ ta đây là nhất, tôi là loại người không thích người khác ép buộc mình, còn hắn cứ thích người khác làm việc cho hắn, nếu như tôi mà có tiền tỷ, tôi sẽ mua xi măng về nhét đầy lỗ mũi của hắn cho mà xem.

Cứ nghĩ mọi chuyện sẽ trôi qua êm đẹp như vậy, ai ngờ chưa kịp thở để ngồi xuống uống ngụm nước, tôi đã nhìn thấy bóng dáng của hắn lại đi vào. Một bên là người mẹ đáng quý đang xách tay hắn kèm thêm một cô nương ngại ngùng đi theo sau. Nhìn bà vui mừng hớn hờ, hắn thì đỏ mặt lại nhún nhún nhỏ nhỏ, tôi đứng đại khái là đoán ra được vấn đề.

Bỏ mặc Bảo Bảo ở đây, mà từ khi có Phong Lam kề bên một bên. Tôi biết Bảo Bảo đã được an toàn, vì Phong Lan cũng đâu phải dạng vừa. Chị ấy rất cố chấp bao che cho người của mình, song ngược lại, rất ác độc với những người làm hại đến những người xung quanh chị ấy. Bảo Bảo hiền lành như vậy, dù ngoại hình có xấu hơn một chút nhưng chị cũng thích Bảo Bảo rồi.

Tôi như con sóc nhận nhanh nhẹn chạy đến, nín thở: "Ôi, bác ạ, hôm nay sao chúng ta lại có duyên như vậy nhỉ? Gặp nhau hai lần rồi đấy"

Bà từ lúc đi vào đến giờ mới để ý đến sự có mặt của tôi, đôi mắt sáng lên đưa tay kéo tôi lại bảo: "May quá. Ta cũng đi tìm con này giờ, nhanh nhanh, mau ngồi vào bàn đầu kia. Ta với con cùng nhau chấm điểm cho con dâu tương lai"

Bà nói rất vui mừng và hớn hờ, không giống như điệu bộ khó chịu ban nãy. Mới kiếm người về liền nhận đó là con dâu. Và như sợ nó chạy đi mất, nếu tôi không chứng kiến cảnh này thì tôi nghĩ sau này bà phải chịu cảnh tang hoành cửa nhà vì tội nóng vội.

Tôi liếc qua cô gái đó một chút. Mỉm cười rồi dẫn bà đến quán một bên ngồi xuống. Tôi và bà ngồi đối diện hắn và cô gái. Hắn thì khéo nép ngồi cách xa như cô gái đó là sinh vật lạ làm hắn sợ hãi, tôi rất ấn ý liếc qua Phong Lan rồi bảo chị ấy đi tiếp khách.

Bà ngồi một chỗ không yên, nắm tay cô gái đó hỏi: "Cháu muốn uống cái gì thì cứ gọi tự nhiên đi?"

Cô gái đó mỉm cười e thẹn, nhẹ giọng bảo: "Cháu muốn uống nước cam ạ, bác cũng uống luôn nhé, nước cam rất tốt cho sức khỏe. Lại làm bác trẻ lại đôi mươi, có khi bác lại đẹp hơn cháu nữa đấy"

Nghe xong tay cầm ly nước của tôi hơi run run, không hiểu sao từng tảng da gà nó lại nổi lên liên tục. Bà cũng chẳng chịu ngừng ở đây, lại nói thêm: "Bác già rồi. Sao lại có thể giống cháu được?"

Dù nói vậy nhưng hành động lại một nẻo, xong nhớ đến cái gì đấy liền nói thêm: "sao lại gọi ta bằng bác. Cứ gọi là mẹ đi cho thân mật"

Tổng Hàn Vũ ngồi một bên liền ho sặc sụa, bà lại dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn hắn khiến hắn phải sợ hãi mà ngồi bình tĩnh lại. Tôi cuối cùng nhẫn nhịn không được, ho nhẹ hai tiếng: "Như vậy sao được, bác là một người đặc biệt, chứ gọi bằng mẹ thì ai cũng được gọi rồi"

Cô ta nghe xong, khuôn mặt có chút xuống sắc, nụ cười thu lại rồi ngồi trong góc có vẽ rất tủi thân, và điều đó đã thành công khi làm cho bà liếc tôi một

cái. Thái độ thay đổi khác hẳn ban nãy.

"Cháu đừng làm cho ta hối hận khi mời cháu đến đây"

Câu nói đó đương nhiên là dành cho tôi, tôi làm sao không thể không hiểu hàm ý của nó. Nhưng ngẫm lại mình mặt dày đến cỡ này rồi, dày hơn chút nữa chắc cũng không sao. Đành giả vờ tủi thân cúi đầu bảo:" Vâng"

Có lẽ tôi trước khi cúi đầu có nhìn lướt qua sắc mặt của Tống Hàn Vũ, tôi thấy hắn nhìn tôi, ánh mắt rất lạ thường. Nhưng tôi biết, khi hắn nhìn như vậy, nhất định đang có suy nghĩ không tốt đẹp ở trong đầu.

"Cháu đã từng trải qua chuyện tình yêu chưa?"

Nghe bà hỏi, cô gái kia mỉm cười rất tự nhiên, đôi má hồng hồng ứng hồng như mấy cô hái bánh bèo trong truyện cổ tích. Đáp một cách rất nhã nhặn:" Dạ, con chưa ạ?"

Tôi cứ nghĩ bà sẽ vui mừng khi kiếm được một cô con dâu đang còn trong trắng, ai ngờ bà liền nhíu mày nói:" Chưa trải qua chuyện tình yêu thì con làm sao có kinh nghiệm để làm con bác hạnh phúc được, nhìn nó lớn như vậy nhưng tính tình trẻ con lắm, nhiều lần còn nhảy hàng rào để trốn bác nữa cơ, nếu như con chưa trải qua lần nào thì con có thể chịu đựng được con của bác được không?"

"Dạ có chứ ạ, bác có tin tình yêu này nảy mầm từ cái nhìn đầu tiên không ạ? Con đã xác định yêu ai là hi sinh có người đó cả đời"

Tôi công nhận, thế giới muôn màu muôn vẻ, con người muôn màu muôn vẻ, ngay là người trước mặt tôi cũng chính là tác kẻ hoa. Làm ơn đi, nói thật lòng mình đi có được hay không?

Yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên sao? Nực cười, trên phim ít nhất người ta cũng qua tìm hiểu, đây là ngoài đời thực, đừng nói là đầu tiên, mấy năm sau cũng chưa chắc là nảy sinh được tình cảm đâu. Miệng thì nói chưa biết yêu mà bảo là hi sinh cho người đó cả đời. Tôi thật sự ngán ngao cảnh này, hơi bực mình, bĩu môi nhái lại câu nói của cô ta một cách hài hước nhất.

"Ai, con thật là có tấm lòng cao thượng"

Tôi không hiểu bà có ý gì, vừa nói nịnh nọt mà lại vừa đưa tay khều khều đụng vào đùi của tôi để đưa ra kí hiệu.

Người một câu, ta một câu, cứ mãi tăng bốc nhau rồi nói mấy lời khiếm nhã làm tôi nhàm chán. Liếc mắt nhìn qua nhìn lại quá liền thấy một con ruồi chết ở dưới chân mình.

Bỗng trong đầu nảy ra ý tưởng, bắt lấy con ruồi đó giấu trong tay áo. Mỉm cười bắt chuyện cắt ngang lời nói của hai người." Em à, em đến đây mà chị chưa nói chuyện với em lần nào, nhìn em như vậy chắc yêu thương động vật lắm nhỉ"

Cô ta hást lông mày lên, ngạo nghễ nói:" Đương nhiên rồi"

"Con nào, hể là động vật em điều thích chứ?"

"Đúng vậy ạ, em yêu quý chúng còn không hết"

Tôi cười hà hà, vỗ bàn sáng khoái nói:" Tốt, coi như hôm nay chị gặp được bạn tâm giao rồi, uống một ly nước để chúc mừng"

Vừa nói vừa lấy tách trà pha sẵn để một bên rót vào ly nước của cô xong rót qua ly của tôi rồi cầm ly lên chúc mừng.

"Uống, Hàn Vũ là em của chị. Vài bữa em về làm dâu em cũng là em của chị, chung quy lại kiểu gì em cũng là em của chị, cạn ly"

Tôi nói tự biên tự diễn, hai người bị đẩy ra ngoài liền trở mắt nhìn tôi. Cô thì kiêu ngạo cầm ly lên uống một hớp thật sạch. Tôi hứng thú nhấp một tí nơi môi rồi nhìn hành động của cô.

Như tôi đoán, cô trợn mắt lên, ôm bụng chạy vào phòng vệ sinh ngay lập tức, cũng chẳng chú ý đến hành động của mình mà chạy đi. Tống Hàn Vũ muốn mắng mấy lời để nói với tôi, nhưng lại ngại có mẹ hắn một bên nên không dám mở lời.

Mỉm cười đợi một lát. Cô gái kia đi vào với sắc mặt tái xanh, cô hung hăng nhìn tôi quát:" Chị chủ quán đâu rồi, sao lại có con ruồi trong trà"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Là Sói, Hắn Là Nai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hồ Ly Tinh (1)

Nghe xong, khuôn mặt tôi xụ xuống. Kiểu giống như gần khóc, hoảng hốt nhìn cô: "Cô, cô nói có ruồi trong trà?"

Không đợi chị chủ quán ra, cô ta nhìn tôi rất cay nghiệt." Đúng vậy. Con ruồi đó suýt chút nữa làm tôi nghen chết"

Đôi mắt tôi rung rung, thò tay xuống néo hông mình một cái để nước mắt chào chực, tôi nắm tay cô rất thành khẩn:" Alaska, alaska của tôi đâu rồi. Cô đã làm gì nó rồi?"

Cô ta khó hiểu nhìn tôi một chút, rồi có lẽ nhớ để cảnh ban này, không dám thân mật với tôi một chút nào. Hất tay tôi ra thật nhanh, đứng cách xa một khoảng rồi nói:" Alaska nào? Tôi có thấy con chó nào ở đây đâu?"

Alaska là tên của con chó mà cưỡi ta thường nuôi. Nên khi nói đến tên đó là ai ai cũng nghĩ tôi đang nói về một con chó.

Bà nhìn tôi một cách đầy khó hiểu nhưng chẳng nói một câu. Ban này nói rất nhiều nhưng khi đến lượt tôi nói bà lại im lặng. Giống như bà đang thử tôi chứ không phải là nhờ tôi chăm điểm cho con dâu của bà.

Còn Tổng Hàn Vũ thì gặp chuyện ảnh hưởng đến hần, hần sẽ tội nghiệp nhồi thu lại một góc, nhưng gặp chuyện về người khác, hần lại búng thú ngồi dòng tai lên nghe. Quả thật, mức độ lật mặt của hần đã lên đến tầm max lever bậc cao thủ rồi.

Tôi tui thân, mắt rung rung mắng lại." Sao cô lại có thể nói là không biết? Alaska là con rùa tôi nuôi từ bé. Bây giờ nó đi theo tôi để xem mắt con dâu cho bác đây, nó mắt tích rồi, cô nói nên phải làm sao đây hả?"

Tôi vừa nói vừa ám chỉ, nhiều người quay lại nhìn rồi dùng ánh mắt trách móc về cô, còn tôi lại có nhiều ánh mắt đáng thương nhìn về tôi.

Cô gái kia lấp bắp nói:" Tôi...tôi thật sự không biết đó là thú cưng của cô, ai biết được trên này lại có người đi nuôi ruồi rồi con mang ruồi theo cơ chứ?"

"Cô nói không biết là có thể chối bỏ trách nhiệm à, mới vừa nãy ai nói là yêu thích động vật, bây giờ con alaska của tôi đâu rồi? Cô đã làm gì nó rồi? Há?"

Tôi đứng bật dậy, hai hàng nước mắt chực trào ra. Cô nhìn tôi một lát rồi ngậm miệng, không biết nói gì hết liền quay qua cầu bừa bác gái yêu quý ngồi một bên.

Bác thờ dài lắc đầu:" Nó hỏi thì cô cứ trả lời đi"

Tôi đoán là trong lòng cô ta đang ngạc nhiên và không ngờ. Người này phút trước còn thân mật với cô, bảo cô gọi là mẹ, một phút sau liền trở mặt nhanh như vậy. Chẳng lẽ cô đã làm gì sai sao? Phản ứng như vậy cũng là bình thường nhưng sao bác gái lại nói cô như vậy.

Tôi ngồi cười thần trong lòng, ai biết được con người ta sẽ như thế nào. Nhất là những người như bác, để trở thành một quý tộc là không phải dễ dàng. Lâu lâu bác cũng giả bộ trở thành ngu ngốc để lừa gạt người, đến chính cả tôi cũng bị lừa một phen.

Lặng thầm thờ dài trong lòng, ngoài Bảo Bảo ra thì có ai đối thật lòng với tôi đây. Tôi cũng không thể chịu được không khí giả tạo ở nơi đây. Đứng bật dậy, dùng đôi mắt ửng đỏ đầy đáng thương nhìn xung quanh một lượt. Đi đến bên cạnh cô gái xinh đẹp ấy. Nói một câu xanh rờn:

"Hồ ly tinh cắt đuôi không kỹ, lỡ bị tôi đập rồi, thật xin lỗi"

Thấy tôi đi ra ngoài, Tổng Hàn Vũ cũng đứng bật dậy chạy theo:" Chị ơi, đợi em theo với"

Khi hần thốt lên câu đó, khuôn mặt hần có biết hai nhiều là niềm vui. Bởi từ lúc đầu tôi nói tôi là chị họ của hần, vậy nên khi hần chạy theo tôi cũng khỏi hợp diễn. Khi được ra khỏi tù thì con người ta luôn đề ý những thứ nhỏ nhất mà.

Đúng vậy, trong cuộc chiến lần này, tôi từ một người qua đường trở thành một nữ chính mạnh mẽ lật đổ được chính quyền. Dành lại độc lập từ tay địch. Tôi thầm nghĩ, khuôn mặt xinh đẹp đó sẽ hận tôi đến cỡ nào. Chắc cô ta nhìn tôi muốn thùng mất, muốn lột da lột chính tôi trên nôi.

Tôi nhỏ nhặn thế này mà ngồi trên nôi lược thì sẽ như thế nào nhỉ?

Aizzzz, tự gõ đầu mình một cái, đi với tên kia tôi liền có những suy nghĩ có thể gọi là "crazy" mất tiêu rồi.

Tôi cứ nghĩ chuyện này sẽ kết thúc, ai ngờ đu được mấy đường, người bác gái yêu quý cầm túi xách chạy ra và hét to rằng:" Con ơi, đợi ta với"

Từ "con "này tôi nghĩ là bác nói tôi. Bởi đôi mắt của bác cứ nhìn tôi mãi. Tổng Hàn Vũ quay lại lên tiếng, tỏ thái độ bức mình:" Mẹ à, sao mẹ chọn con dâu như mua cá ngoài chợ thế?"

"Chợ sao nào, lâu rồi mẹ chưa đi chợ nên nào biết cá ươn hay cá thối"

Tôi đứng một bên phụt cười, cá ươn hay cá thối có cái gì khác nhau sao? Nhưng hai mẹ con nhà này công nhận nói chuyện thật hack não làm tôi không biết vấn đề chính mà hai người đang nói là nói cái gì. Nhưng cũng thật buồn cười, ngẫm đi ngẫm lại, nhà này chính là nuôi một đồng tắc kẻ hoa, thay đổi thấy thường.

Bà quay lại định nói với tôi cái gì đó nhưng Tổng Hàn Vũ lại cướp lời nói tiếp:

"Bộ mẹ không sợ cô ta đến trả thù sao? Xem người ta như trò đùa vậy, họ vẫn có lòng tự trọng riêng chứ!"

Tổng Hàn Vũ nói xong, tôi lặng lẽ mỉm cười. Dù hấn vô tâm là thật nhưng hấn vẫn cứ biết suy nghĩ cho người khác. Nhìn xem, khi hấn trốn chạy được rồi lại lo lắng cho người khác. Đôi khi, nụ cười cợt nhả thường xuyên xuất hiện trên môi hấn chỉ là giả đi.

"Không biết, chuyện này cũng không phải là do mẹ. Nếu có chuyện phải nhờ người giải quyết thôi"

Bỗng dung ánh mắt bác ấy nhìn tôi làm tôi cảm thấy thật on lạnh... Trong đầu tôi có tiếng chó sủa vang lên đâu đây. Có tiếng chó, nhất định là có chuyện rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Là Sói, Hấn Là Nai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hồ Ly Tinh(2)

Điều tôi lo sợ cuối cùng cũng đã trở thành sự thật. Câu nói tiếp theo của bác gái đúng là làm tôi cảm nín:

"Mẹ không phải là người ngu ngốc. Nếu cô ta trả thù, con cứ bảo tìm Chi Lang là được"

Khóe mắt phải của tôi giật giật. Thật không ngờ, không ngờ rằng tất cả những gì bà làm đều có âm mưu cả. Tôi có cảm giác mình như con nai nhỏ đi từng bước từng bước rơi vào vạm bẫy của ông thợ săn.

Tôi quên mất một điều là, đừng bao giờ nhìn mặt mà bắt hình dong. Lúc trước, tôi cứ nghĩ bà như vậy, chỉ có vẻ bề ngoài quý tộc, còn suy nghĩ hành động chỉ nhue tôi mà thôi. Ai ngờ, đều có mục đích cao tại tôi ngây thơ không biết.

Im lặng nhìn qua Tổng Hàn Vũ, mắt hấn cũng mở to nhìn mẹ mình, nhưng tôi còn thấy đâu đó trong ánh mắt ấy có vài phần buồn cười. Đúng vậy, tôi không bị cận, mắt tôi còn nhìn thấy một cách rõ ràng.

Nhưng, nghĩ lại, thấy có cái gì đó sai sai ở đây. Rõ ràng là tôi giúp Tổng Hàn Vũ, nhưng người gặp nạn lại là tôi. Chưa kể bao nhiêu tội lỗi, bác gái xinh đẹp chỉ nói một câu là đổ dồn lên người tôi hết. Ô, tôi là người qua đường cơ mà, sao bỗng chốc trở thành nhân vật chính vậy.

Ngồi suy nghĩ thần thờ một hồi lâu, khi Tổng Hàn Vũ lay người tôi tôi mới choàng tỉnh.

Cách tốt nhất để tránh khỏi việc này là biện lí do để trốn khỏi đây. Nghĩ liền làm, nhanh chóng cúi đầu xuống nói:" Thật xin lỗi, bây giờ cháu còn có việc, cháu đi trước"

Tổng Hàn Vũ như không biết sống chết nói theo:" Con cũng có việc rồi, đi trước nha mẹ"

Quý bà xinh đẹp từ dịu dàng bỗng dung trở nên gay gắt:" Hai đứa đứng lại ngay"

Tính xoay người đi, nghe xong câu nói của bà, như hẹn trước mà xoay người lại cùng một lúc, trắm miệng một lời:" Có ạ"

Bà nhìn chúng tôi một cách thâm thúy, không biết suy nghĩ cái gì. Bỗng dung thờ dài bảo:" Ta đã già rồi, không quản nổi hai đứa, muốn đi đâu thì đi đi"

Ồ, chỉ gọi lại rồi thả chúng tôi đi vậy hả? Theo kinh nghiệm từ nhiều năm gộp lại, tôi nghĩ thấy mùi nguy hiểm ở đâu đây. Tôi tốt nhất dùng đầu óc suy nghĩ một chút để đầu trí với bà.

"Vâng ạ, con đi trước, Tổng Hàn Vũ giao cho bác nhé!"

Theo như suy nghĩ của tôi, bà tính để tôi và hấn đi chung với nhau thành một cặp. Nhưng tôi đâu phải là người không yêu quý bản thân như vậy. Tương lai ở phía trước, tự do ở phía trước, đại gì mà phải dính vào gia đình này cho một người.

Tổng Hàn Vũ lại không biết sống chết, chạy đến nắm tay tôi thân mật nói:" Không cần đâu, con đi với cô ấy là được rồi."

Khi bà nghe tôi nói, khuôn mặt nhăn lại như đít khi, nhưng khi nghe Tổng Hàn Vũ nói, khuôn mặt lại hòa hoãn đi một chút. Không nói nhiều mà hất hất tay bảo tôi rời đi. Tôi trợn mắt lên ừ ừ từ chối nhưng vừa quay đầu lại bóng dáng bà ấy đã đi đâu mất tăm.

Cố nhìn kĩ xung quanh xem có chiếc xe nào chầu trực sẵn không sao bà lại đi nhanh như thế? Nhưng kết quả là chẳng có chiếc xe nào cả, ngay cả bóng dáng vết tích cũng không có. Bỗng dung trong người tôi lại đổ mồ hôi hột, luyện đến trình độ như vậy là thành thánh mất rồi a.

Tôi quay lại nhìn hấn, chính xác là quay đầu lại nhìn hấn, ánh mắt hấn hôm nay thật khác thường làm tôi không thể phân tích được. Tôi trợn mắt nhìn hấn, hấn cũng trợn mắt nhìn tôi, không khí trở nên im lặng khác thường.

Chúng tôi độ mắt với nhau, lí do thì không biết, chỉ cần nhìn nhau thôi cũng sẽ có chuyện rồi. Gió thổi vào làm mắt tôi cay cay, lấy tay bấu chặt vạt áo cổ chịu đựng. Trong đầu cố nhủ rằng: Không thể thua được.

Hắn cũng chẳng khác gì tôi, càng cay, hắn càng trợn mắt to lên. ước gì chỉ chớp mắt một cái thôi là hai hàng nước mắt sẽ chảy thành sông. Một lúc sau, hắn không thể chịu được nữa, chớp mắt rồi quay lưng lại. Tôi lúc này mới thở phào chớp mắt liền, rồi khẽ liếc hắn một cái. Trong thời gian hắn lau nước mắt. Tôi lén lút xách dép chạy đi.

Học theo phong cách mẹ của hắn, chuẩn một cách thật êm rồi núp sau góc quan sát hắn. Hắn lau xong một hồi, quay lại nhìn không thấy bóng dáng tôi đâu cả. Tôi nghĩ hắn sẽ tức giận hét lên, ai ngờ mím cười nhẹ nhàng, xò tay vào túi đi như không có chuyện gì. Tôi ngăn người nhìn theo bóng dáng của hắn, nụ cười bất đắc dĩ đọng lại trên khóe môi.

Gia đình này quả thật rất quái gở, dù tôi cảm thấy bản thân mình quái dị nhưng cũng không biến thái đến mức ấy nha. Rùng mình một cái, tôi cũng quay lưng lại bỏ đi. Hôm nay gặp phiền phức thật nhiều, cơ thể tôi cần phải được truyền năng lượng bằng một giấc ngủ, Chuẩn bị tinh thần đi học tiếp, dù tôi học không giỏi, nhưng ít nhất vẫn muốn kiếm được cái bằng đại học. Thời buổi này xin việc khó khăn lắm nên học càng nhanh càng tốt.

Khi tôi bỏ đi, đã lỡ bỏ qua ánh mắt của một người đứng sau góc đang nhìn, người ấy là ai nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Là Sói, Hắn Là Nai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nỗi Buồn Giấu Tên (1)

Từ ngày đó trở đi, tôi không gặp lại Tổng Hàn Vũ nữa, anh không đi tìm tôi, tôi cũng không đi tìm anh. Vậy là cả hai không liên quan gì đến nhau. Còn lời hứa của tôi với mẹ anh ấy tôi nhất định sẽ thực hiện, tránh để nợ nần rồi kiếp sau lại phải trả. Bảo Bảo hiện tại ngày ngày đi học về ngành y tá, tôi cũng rất mong cô học thật tốt ngành này. Bảo Bảo là người tốt, thật sự rất tốt, và tôi mong rằng sau này cô sẽ gặp một chàng bạch mã hoàng tử cũng tốt bụng như tôi để có thể bảo vệ cô ấy.

Tôi bị phạt hai tuần ở nhà, cũng ăn không ngồi rồi không có việc gì làm. Tranh lúc Bảo Bảo đang còn đi học tôi tranh thủ tản bộ ra công viên.

ánh nắng mặt trời đã chiếu đi, những đám mây nặng trĩu kéo đến nhưng lại không thể mưa. Làm tôi cảm thấy thật sự rất thoải mái, những cơn gió mát mẻ lâu lâu lại kéo đến thổi bay tóc của tôi làm tôi lâu lâu lại phải đưa tay lên chỉnh lại tóc.

Tôi không biết bản thân đang suy nghĩ cái gì, chỉ ngồi một mình nhìn ra ngoài, suy nghĩ về mọi thứ. Bỗng dưng tôi lại nhú mày khó chịu, trong lúc rảnh rỗi thế này tại sao tôi lại không đi làm nhỉ. Xin làm nơi nào đó một hai ngày vẫn có tiền tiêu vặt con hơn ở nhà Bảo Bảo kiểu giống như ăn bám cô ấy.

Vừa nghĩ là làm, tôi nhanh chân đến một quán trà sữa gần đấy để xin vào làm. Quả đúng là mọi chuyện thuận tiện hơn tôi nghĩ. Ông chủ quán nhìn tôi một lát rồi gật đầu đồng ý và nói ngày mai tôi có thể đi làm.

Ban đêm về tôi ngồi nói với Bảo Bảo việc này, Bảo Bảo nhất quyết không cho tôi đi làm tôi lại gắt gỏng với cô ấy. Nếu như cô không cho tôi đi tôi vẫn sẽ cứ đi, bởi cô ấy làm tôi cảm thấy không vui chút nào, kiểu như cuộc sống của mình bị gò bó trong một không gian hạn hẹp.

Và rồi cuối cùng Bảo Bảo im lặng không nói gì rồi ngồi trong một góc. Chắc tại đang tủi thân lắm. Tôi cũng đến và ngồi xuống với cô và bảo:

"Sao em cứ bắt chị ở cạnh trong khi những lúc trước không có chị, em vẫn sống rất tốt mà"

"Em không ổn chút nào" - Giọng Bảo Bảo nói lí nhí giống như có chuyện làm cô uất ức.

Lần đầu tiên cô nghe Bảo Bảo nói là cô ấy không ổn. Bình thường cô ấy không ổn về ngoại hình rồi còn tất cả mọi thứ đều như ý muốn của cô ấy, muốn yêu thương có yêu thương, muốn tiền có tiền muốn gì có vậy ấy vậy mà cô nói cô không ổn là sao?

Tôi vẫn im lặng không hỏi cũng không nói để Bảo Bảo tự động nói với tôi. Đúng như tôi nghĩ một lúc sau Bảo Bảo nói tiếp.

"Thật ra, từ nhỏ nhà em rất nghèo"

Câu này làm tôi chấn động, cực kì chấn động. Ai biết được một tiểu thư của Khách sạn nổi tiếng giàu có River Blue ấy lại có lúc nghèo chứ. Muốn đặt chân vào hội quý tộc ít nhất cũng phải giàu gia truyền từ đời này sang đời khác. Ấy vậy mà...

"Mẹ em đi làm phục vụ cho người ta, bố em thì đi đòi nợ thuê, hàng tháng không đủ điều kiện chi tiêu trong gia đình nên bố mẹ em thường xuyên cãi va. Lúc đấy em đang còn rất nhỏ, ngoài biết khóc ra không biết làm cái gì hơn..." - Vừa nói giọng Bảo Bảo thật sự rất nghẹn ngào.

"Rồi sao nữa?" - Tôi mạnh dạn nắm chặt bàn tay run run của cô ấy để hỏi. Cô ấy cúi đầu xuống nghẹn ngào nói tiếp.

"Lúc đấy vì quá cực khổ, trong lúc làm phục vụ, có người đã bỏ mẹ em rất nhiều tiền. Mẹ em liền bỏ em và bố đi theo người ta..."

"Đấy là lí do em không cho chị đi làm?"

Bảo Bảo nghe tôi hỏi xong co liền nhẹ nhàng gật đầu. Tôi đành thở dài ôm chặt cô vào lòng, gục đầu xuống mặt của cô và hỏi tiếp.

"Bố và em thì thế nào?"

"Bố em, từ bỏ mọi thứ để đi tìm mẹ, cầu xin mẹ quay về và cuối cùng mẹ hắt hủi bố, Chị không biết đâu. Em lén lút đi theo bố, thấy bố quỳ xuống dưới chân mẹ và rồi thấy mẹ đưa tiền trước mặt ông ấy và bị ông ấy vắt đi.."

"Sao em không ra bảo mẹ về?"- Giọng nói tôi rất nhẹ, đủ để cho cô ấy nghe thấy.

"Em thật sự rất muốn, nhưng thất bố như vậy em ra còn ích gì nữa. Người cùng mẹ trải qua bao nhiêu vất vả cũng bị mẹ hắt hủi lạnh lùng như thế, nếu em ra chắc mẹ sẽ đuổi em đi mất"- Bảo Bảo nức nở nói tiếp

"Từ đấy bố em kịch liệt làm việc, ông làm rất nhiều, việc gì ông cũng làm chủ yếu để cho em cuộc sống tốt hơn, mẹ đi, bố càng vất vả. em lại chẳng hạnh phúc gì, sau này em lớn lên, em biết suy nghĩ thì ngày càng ghét mẹ. Em không thích mẹ, cực kì không thích mẹ. Em cũng ghét công việc phục vụ, vì đấy là lí do mẹ bỏ em đi"

"Vậy là em không cho chị đi vì lí do ấy?"

Tôi vừa dứt lời bỗng Bảo Bảo ôm chặt lấy tôi, tôi rất chặt làm tôi nghẹt thở. Bảo Bảo cất lời lên, nói rất đáng thương làm tôi muốn khóc theo:

"Chị ơi, chị đừng có đi nữa được không? Chị muốn làm, em cho chị làm việc khác, em sẽ cùng chị đi tìm việc. Chứ chị đừng bỏ em, đừng theo mẹ bỏ em đi, em sợ lắm, cuộc sống ấy em không muốn trải qua lần nào nữa, em thật sự không muốn..."

Có những thứ đã trở thành nỗi ám ảnh của mỗi con người. Mà khi nhớ lại nó, chúng ta đều cảm thấy sợ hãi và sợ chuyện đó sẽ xảy ra một lần nữa...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Là Sói, Hồn Là Nai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Nỗi Buồn Giấu Tên (2)

Trên Bảo Bảo ngồi ôm tôi thật chặt, tôi cũng chẳng biết làm gì hơn ngoài việc để cô ấy ôm. Cô ấy im lặng tôi cũng im lặng bởi vì đơn giản có những thứ không cần phải nói, chỉ cần ở bên cạnh.

Một lúc sau tôi cũng phải mở miệng an ủi." Its ra em còn có bố, còn chị, chị sống để tận bây giờ không hề biết bố mẹ mình là ai?"

Cô ấy khựng người lại hỏi:" Tại sao lại thế?"

"Chị được đưa vào cô nhi viện từ nhỏ, người ta bảo bố mẹ chị vì sinh chị ra, người thầy bói bảo là khác tính nên họ không nuôi chị trong nhà, đem chị lên nhà ngoại sống, mà nhà ngoại chị thì ở vùng ngoại ô, xa khu vực thành phố, mảnh đất ấy bình yên lắm, nhưng mà không hiểu sao khi người ta bế chị về đó sống được hai tuần thì nhà cháy...Ngoại chị mất"

Trên Bảo Bảo ngừng về chuyện này, cô cứ nghĩ chuyện của cô đủ phần đau khổ rồi, chuyện của chị lại cay đắng hơn. Cô lau đi giọt nước còn sót lại trên khóe mi và hỏi tiếp:" Lúc đấy chị bao nhiêu tuổi?"

"Tầm 1-2 tuổi gì đấy"

"Vậy sao chị biết được?"

"Khi chị có ý thức, chị muốn đi tìm bố mẹ thì nghe mấy dì trong cô nhi viện nói, song chị nghĩ, nếu chị tìm về nhà người ta cũng đuổi chị đi"- Nói xong tôi lại cười chua chát.

"Chị đừng buồn nữa, không phải bây giờ chị đang sống với em, rất tốt rồi hay sao?"- Bảo Bảo im lặng một hồi không biết an ủi kiểu gì đành nói như vậy. Tôi bật cười rồi nói lại:

"Em hiện tại cũng không phải đang rất tốt hả"

"Đúng rồi, rất tốt"

"Vậy sao em không không cho chị đi làm"- Tôi hỏi qua cô, tôi nghĩ cô cũng hiểu ra một phần.

"Bởi vì em sợ chuyện đó sẽ lặp lại lần nữa..." - Giọng nói Bảo Bảo nhỏ dần.

Tôi bật cười vuốt tóc cô và bảo:" Em cứ nghĩ thế này nhé, quá khứ là quá khứ, hiện tại là hiện tại. Ngày xưa chuyện đó xảy ra là vì em không có cách nào để cứu vãn. Bây giờ em có đầy đủ điều kiện để đi lôi kéo chị về mà"

Nói chưa dứt hơi tôi lại nói tiếp:" Và lại, không phải chị đã hứa không bỏ em đi rồi sao? Cái mạng này của chị là do em kéo về, giờ chị bỏ em còn không phải là vong ân bội nghĩa trong truyền thuyết đó hả?"

Bảo Bảo cảm thấy không phải, nhướn người lên chuẩn bị nói ai ngờ bị tôi bịt miệng rồi nói tiếp:

"Em ấy, đừng có bảo là em chưa giúp gì được cho chị, em đã giúp chị rất nhiều rồi. Cực kì nhiều là đằng khác, vậy nên nếu chị có nói cái gì em cũng đừng có từ chối, là chị nợ em nhưng chị không muốn trả, chị muốn bản thân mình dây dưa với em càng lâu càng tốt, đến hết đời cũng được"

Bảo Bảo nghe xong cảm động, mắt của cô ấy ươn ướt. Tôi thở dài trong lòng, người hay khóc như vậy thì biết bao giờ mới mạnh mẽ lên đây.

Tôi cứ nghĩ là đã thuyết phục được cô, ai ngờ cô vẫn không đồng ý làm tôi phải giải thích dứt hơi với cô lần nữa:

"Này nhé, em nói ngày xưa mẹ em làm phục vụ?"

"..." - Im lặng gập đầu

"Vậy vì sao mẹ em lại bỏ đi?"

"Vì nhà không có tiền"- Cô trả lời rất nhanh.

"Còn bây giờ chúng ta có tiền chưa?"

"Có rồi"

"Chị đi làm có cần bỏ đi nữa không?"

"Không cần"- Cô đáp nhanh như chớp. Tôi mỉm cười một cách thâm thúy. Cô thấy tôi cười bỗng nhận ra điều gì đó. Cô tính phản bác lại nhưng đành nuốt xuống. Ngâm ngùi bảo.

"Vậy chị đi đi, nhớ giữ liên lạc thường xuyên đây"

Tôi bật cười ra tiếng. Cái gì mà liên lạc thường xuyên, làm giống như tôi đi xa lắm không bằng. Aizzz, lần nào ngồi nói chuyện với Bảo Bảo cũng sụt sùi như vợ chồng thể này quả thật là cái cảm giác rất khó chịu. Nhưng mà đành thôi vậy, vui vẻ nhiều rồi, cũng cần phải có những khoảng lặng trong cuộc sống chứ. Nỗi buồn mà, có nỗi buồn nào kể ra mà làm con người ta vui vẻ đâu chứ.

Nói chuyện xong với Bảo Bảo, bắt đầu từ ngày sau tôi liền đi làm. Làm ngày đầu khá mệt nhưng ngày thứ 2, thứ 3 là lại quen dần. Bỗng dưng đến ngày thứ tư, quán có một đàn xe ô tô màu đen đậu trước. Rất nhiều vị khách đi vào. Người nào người nấy mang trên mình những bộ đồ rất quý tộc. Đa số đi có đôi có cặp với nhau. Nữ kiều sa nam thanh lịch. Nhìn qua là biết con nhà giàu, nhưng không hên mà đi cùng một lúc như vậy. Chủ quán vui vẻ chào đón khách còn nhân viên như chúng tôi lại cảm thấy một phen mệt mỏi.

Phục vụ ai cũng được cơ mà phục vụ mấy cô tiểu thư nhà giàu này, thật sự là rất đau đầu. Bỗng dưng tôi lại nghĩ đến bữa tiệc hôm trước. Có lẽ sẽ có nhiều người biết mặt tôi. Tôi hít một hơi thật sâu, nhìn ra ngoài đường niệm phật. Lần này...không xong rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Là Sói, Hồn Là Nai!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Con Của Cô Thiếu Tiền Mua Sữa Hả?

Số người đi vào tầm hai mươi người, tôi thì không nhìn rõ mặt từng người cho lắm vì bản thân mình bận cúi đầu tiếp khách. Liên tiếp những mùi nước hoa nồng nặc khác nhau bay vào mũi làm tôi thật sự rất muốn hắt hơi.

Nước hoa đắt tiền hay rẻ tiền cũng vậy, nếu không hợp với mình thì tất nhiên ngửi vào sẽ thấy khó chịu. Còn bản thân tôi thì lại rất kén chọn mùi, bởi vậy sống đến tận bây giờ tôi chẳng có một lọ nước hoa nào cho riêng mình.

Trong số đó, có nhiều người thật sự rất xinh đẹp làm tôi phải ghen tị. Người ta bảo nhất đáng nhì da thứ ba khuôn mặt. Đây là đáng có, body chuẩn, làn da trắng mịn như em bé làm người ta cảm giác muốn chạm vào. Khuôn mặt thì khỏi nói, những thiên kim tiểu thư, những công tử bột này giống như ông trời vừa cho những người đây vừa có tiền vừa có sắc. Chỉ cần như vậy là đủ để nghiêng nước đổ thùng rồi chứ còn gì nữa?

Người ta bảo tiếp, xinh đẹp thông minh không bằng may mắn. Người ta xinh đẹp rồi, may mắn rồi còn thông minh thì chưa thấy. Tôi vừa chạy bàn vừa cảm thán, sao có nhiều người từ khi sinh ra đã xui đủ đường đã xấu đủ đường còn có người sinh ra chỉ cần hất hơi cái cũng xinh đẹp tựa thiên tiên. Nói đến đây bỗng cái mũi tôi thấy ngứa ngứa nên chạy vào bàn thu tiền để đứng một lát.

Tôi nhìn nghiêng qua, thấy mấy người kia nũng nịu đòi người yêu mình cái này cái kia, còn đưa ra các yêu cầu vô lí kiểu như:

"Em lấy cho chị ly trà sữa không trân châu không thạch"- Giọng nói nhỏ nhẹ vang lên

Người yêu cô thắc mắc nói:" Em uống như vậy thì còn uống trà sữa làm gì?"

Cô ấy lại bảo:" Em rất thích uống trà sữa, nhưng vì sợ béo nên mới phải uống như vậy, Chứ người ta cũng muốn lắm chứ bộ"

Tôi thấy nét cười thâm của chị phục vụ cùng quán với tôi. Tôi nghĩ lại cũng đúng, uống trà sữa là xác định béo, trân châu hay thạch thêm vào chủ yếu gây bất mắt cho người uống thôi. Chứ thêm hay bớt thì béo vẫn hoàn béo. Mà tôi nhìn kĩ, những người kia cũng khá gầy, ấy vậy mà còn muốn giảm. Như vậy thì Bảo Bảo nhà tôi phải tu hành chín kiếp giảm cân mới gầy quá.

Chuyện chưa xong đâu, tôi nhìn qua bàn khác. Thấy một chị gái ngồi cầm Menu vậy, bảo là cái gì cũng không muốn ăn. Đợi một hồi thấy người yêu đến gõ đánh mới chịu gọi.

Nhìn qua một bàn khác, thấy một đôi khá dễ thương. Cô gái nhỏ nhắn thích cái này mà không nói rõ cái này, chỉ ngồi ám chỉ rồi bảo là:

"Tùy anh"

Chàng trai vẫn hiểu ý để chọn món đồ cô gái thích. Chứ nếu không đúng thì thôi xác định.

"Chi Lang, đứng đây làm gì, ra có người gọi món kìa"- ông chủ đi đến nhắc nhở. Tôi ngừng quan sát rồi chạy đi làm. Trước khi đi không quên quẹt tí mực lên mặt để tránh người khác nhận ra. Đúng là không có mặt nào bằng cái mặt nào.

Tôi đi đến trước một cặp đôi rất xinh đẹp, chàng trai im lặng không nói gì, còn người yêu anh ấy lại dịu dàng mỉm cười làm tim tôi xao xuyến. Xong bỗng thấy mình bị thất lễ nên cúi gằm mặt cười trừ. Chi Lang ơi Chi Lang, mày đúng là đồ háo sắc.

Chị xinh đẹp dịu dàng làm tôi xao xuyến ấy cầm tờ menu trên tay và hỏi:

"Em ơi, đây có những món gì em?" - Giọng nói của chị như tiếng chim vàng anh, ngọt đến thấu tận tim gan nhưng mà lần này tôi không bị lay động nữa. Bởi có cái làm tôi chấn động hơn đó là đang cầm cái menu trên tay mà hỏi món, trời ơi, bà chị này không biết đọc hả?

Đây là suy nghĩ của tôi thôi, chứ ngoài mặt vẫn mỉm cười trả lời thật từ tốn:

"Dạ, chị làm ơn xem lại Menu hộ em"

"À, chị quên mất" - Chị ấy cười khẽ, nếu trường hợp này đặt vào người khác là một sự nhầm lẫn dễ thương. Nhưng với phong cách tạo mình kiểu người lớn như vậy mà nói như thế, người ta bảo là ấu trĩ. Chàng trai ngồi bên nheo mắt lại khó chịu nói:

"Cô ấy hỏi thì cứ trả lời đi, từ khi nào có cái kiểu yêu cầu khách làm như thế này như thế kia"

Người tôi như hóa đá, nghiêng răng nghiêng lợi muốn chửi cho một trận. Cái này là cố ý làm khó mình mà. Thà chị gọi món "Trà sữa chay" không trân châu không thạch tôi vẫn thấy hay hơn.

"Dạ vâng, em xin lỗi..." - Sau lời xin lỗi là thái độ cung kính đầy thành khẩn của tôi. Tôi rất kiên nhẫn nêu ra thật chậm rãi các món có trong menu. Những chỗ khác thì đã có đồ uống còn riêng chỗ này vẫn còn nghe tôi kể.

Chị ấy cười khẽ một tiếng rồi bảo:" Anh đừng làm khó em ấy nữa, lấy chị chai rượu vang là được rồi"

"À, thật xin lỗi, chỗ em không có rượu vang" - Rõ là đã xác định trước mà cứ muốn làm khó con người ta.

"Vậy thôi, chúng ta đi chỗ khác thôi anh"- Chị bỗng dừng đứng đây muốn kéo anh kia rồi đi. Tôi cảm thấy có điều gì kì lạ. Rõ là vào đây rồi, chuẩn bị gọi đồ rồi bỗng dừng lại chọn một cái khác không có ngoài menu để rồi khỏi. Đi thì đi nhưng chuyện làm mất thời gian của tôi là không chấp nhận được. Dù thế nào tôi cũng là An Chi Lang lòng lấy một thời vì tật thù dai. mà có thì sao? Đương nhiên là phải trả rồi, tránh để kiếp này nợ nần chồng chất, kiếp sau lại gặp người ta làm tôi thật ghét. Tôi đưa tay ngăn cản chị rồi bảo:

"Chị đừng đi vội, chủ quán em đang đi mua"

"Thời gian chị với anh ấy đi qua quán khác bằng chủ quán em đi mua về rồi"- Giọng nói của chị vẫn nhỏ nhẹ như trước. Anh người yêu kia thì vẫn ngồi tại

chỗ không nhúc nhích. Tôi cười khề nói:

"Nếu chị bỏ đi thì những người bạn của anh này thì sao? dù sao cũng đi theo tập thể mà hai anh chị bỏ đi riêng thì không đúng cho lắm"

Khuôn mặt chị cứng ngắc quay sang nhìn anh kia với vẻ mặt lúng túng. Ai cũng tưởng anh ấy sẽ chiều theo ý người yêu mình ai ngờ anh vẫn khoanh tay ngồi lạnh lùng bảo:

"Người ta nói đúng đây, ngồi chờ một lát đi"

Tôi cùng các bạn đồng nghiệp không hện mà cùng vỗ tay trong lòng: chàng trai của năm đây rồi!!!

Bởi tất cả những gì anh ấy nói và làm đều đúng, chẳng bao giờ kiêng kị ai. Chị ấy khó chịu, nhưng vẫn nặn ra nét cười hòa nhã ngồi xuống nắm tay anh rồi liếc mắt với tôi. Cấn răng từng chữ nói:

"Sao cũng được!!"

Quay lưng đi cười thầm, hay cho câu sao cũng được, một câu nói đầy ẩn ý nhất của con gái.

"Cô kia" - Anh người yêu gọi tôi quay lại, tôi cũng khá ngạc nhiên, đồ uống cũng gọi rồi, bàn cũng sạch sẽ không cần lau dọn rồi, vậy gọi tôi lại làm cái gì?

"Vâng, anh gọi tôi?"

"Tôi có một vị khách đặc biệt cần cô ra đón" - Giọng nói trầm thấp vang lên. Tôi bỗng ngẩng đầu lên nhìn một cách đầy ngạc nhiên. Tại sao lại phải là tôi?

Tôi chưa kịp đáp, chị ngồi bên đã thấy nghi ngờ rồi bảo:" Ai vậy anh?"

Anh cười khề đáp:" Lat nữa rồi em sẽ biết"

Theo giác quan thứ 1001 của tôi, tôi chắc chắn rằng sẽ có một cái gì đó nguy hiểm ở đây mà tôi hiện tại chưa nghĩ ra được

Thêm lần nữa, tôi lại phải lết cái xác cực khổ đi ra ngoài đường đứng tiếp khách. Nhìn vào trong tôi luôn cảm thán sao cuộc sống của người ta có thể trôi qua một cách bình yên vô sự đến thế còn tôi, cái quái gì cũng là tôi. Đúng là muốn làm nhân vật qua đường cũng không cho.

Tôi đứng một lát liền nghe thấy giọng nói phát ra từ trên đỉnh đầu của mình, tôi ngẩng đầu lên ngạc nhiên nhìn rồi phun ra ba chữ:

"Mạnh Hậu Thiên"

"Sao cô lại ở đây?" - Hấn nheo mắt lại nhìn cô.

"Tôi làm phục vụ ở đây" - Tôi rất nhẹ nhàng đáp lại.

Hấn bỗng cười khẩy một tiếng, nhìn tôi với ánh mắt khác thường:" Con của cô thiếu tiền mua sữa hả?"

Câu nói của hấn làm tôi cứng cả người. Chỉ biết im lặng không biết nói gì hơn ngoài chữ rửa cái tên đã bịa ra cái chuyện vợ vẫn như vậy!!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Là Sói, Hấn Là Nai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Hợp Đồng Tình Yêu

Dù không biết phải nói thế nào nhưng tôi làm ngơ cho qua chuyện này. Con người ta sống với nhau chủ yếu cốt lõi là phải cao thượng.

Tôi lùi ra sau đứng cách anh một khoảng cách nhất định rồi nói:"Xin mời quý khách"

Tôi cúi đầu, đưa tay ra mời rất cung kính. Miễn phí cho hấn là một nụ cười nhẹ. Mạnh Hậu Thiên thở ngụy hiễm, nhìn tôi một lát rồi không nói gì tiếp đi vào. Tôi không nhìn rõ nhưng cũng đủ để biết hấn bắt đầu chán ghét mình rồi.

Tôi đồng thời đi theo phía sau lưng hấn chủ yếu để vào quán ngồi. Chứ đứng mãi ngoài kia, còn phải chạy đi chạy lại phục vụ người ta thật sự rất mệt mỏi.

"Cốp" Bởi vì tôi đi mà không để ý đến người phía trước nên vô tình đập đầu mình vào lưng ai đó. Tôi bỗng giật mình ngẩng đầu lên rồi lùi ra xa mấy bước.

Hắn quay lại nhìn tôi một cách rất nguy hiểm" Cô cố tình chạm phải tôi?"

"Tôi không có" - Trả lời rất nhanh, rất lưu loát, rất thành thật, không có chút nào gọi là nói dối.

"Rõ ràng là cố ý"

"Không phải tôi cố ý"

"Là cố ý"

"Không phải"

"..."

"..." - Đầu tôi bỗng thấy đau đau. Tại sao lại rảnh rỗi đi nói chuyện này với cái tên dở hơi này nhỉ? Tôi không cố ý là không cố ý, còn tiếp tục ép tôi trả lời. Hắn cố tình gây sự với tôi thì đúng hơn.

Sau một hồi giằng co, hắn khó chịu phui bụi nơi vai áo rồi bảo:" Cô lần sau tránh xa tôi ra, đừng chạm vào người tôi"

"Vâng" - Tôi trả lời rất cung kính. Bởi vì sao? Nếu có tôi cũng chẳng thêm, làm như hắn cao giá lắm không bằng. hừ

Lần này, tôi rút kinh nghiệm thật sự, đi vào nhưng với tốc độ thật chậm đồng thời cũng quan sát đường đi kĩ hơn tránh phải chuyên va chạm như vừa rồi. Cuộc sống của tôi trước đây bình yên lắm chứ, nơi đâu cũng là nhà, Còn bây giờ thì khác rồi, nơi đâu cũng đáng sợ nên muốn bảo vệ mình phải đi vào trong nhà là an toàn nhất.

Vừa đi vào trong nhà liền thờ phào nhẹ nhõm nhẹ nhàng chuồn vào trong bàn tiếp khách để đứng. Vừa nghĩ rằng mọi chuyện đã yên ổn ai ngờ khi quay lại tôi liền giật mình.

Chị vừa nãy nhìn thấy Mạnh Hậu Thiên, vừa nhìn anh xong tỏ vẻ rất ngạc nhiên, chị đứng dậy nói:

"Anh.."

Khuôn mặt anh lạnh hẳn đi vừa nhìn cô vừa nhìn qua chàng trai người yêu đang ngồi một bên, cất giọng nói:" đã lâu không gặp"

Anh kia cười khế, cầm ly rượu trên tay đưa lên tỏ vẻ như đáp lại lời chúc:" Món quà tôi dành cho cậu, thấy thế nào?"

"Không tồi" - Mạnh Hậu Thiên nhìn qua chị gái ấy. Vì chị mặc chiếc váy ôm body nên tone lên đáng rất chuẩn. Kết hợp với đôi chân dài nhỏ nhỏ tưởng chừng chỉ chạm nhẹ một cái là chị đã ngã xuống,

"Hai anh, đang nói cái gì vậy?" - Tôi nhìn kĩ thấy chị đã chảy mồ hôi thật nhiều, hai bàn tay giấu sao lưng bỗng run lên. Tôi thầm đoán đây chắc lại là một vụ đánh ghen kinh điển rồi.

Tôi đồng thời quan sát thật kĩ nét mặt của Mạnh Hậu Thiên và cái anh người yêu của chị. giống như hai người họ đã quen nhau từ trước. cái bấy này chỉ chờ con mồi nhảy vào thôi.

Thảo nào, tôi bỗng cảm thấy cặp đôi này rất lạ, Chị bảo muốn đi anh ấy lại từ chối và bảo tôi ra đón vị khách đặc biệt. Theo như suy luận của tôi, là anh ấy và chị kia yêu nhau, nhưng chị kia lại ngoại tình với Mạnh Hậu Thiên. Hoặc là Chị và Hậu Thiên yêu nhau nhưng chị ấy lại chơi trò bắt cá hai tay đi yêu hai người cùng một lúc. Trùng hợp là hai người này là bạn của nhau, họ bày ra mưu kế sẵn để chờ chị này nhảy vào.

Tôi bỗng dưng thờ dài, trên đời này, đừng nghĩ chỉ có con gái mới có lòng dạ độc ác. Khi bị phản bội, người con trai cũng trở nên độc ác không kém. Nhưng mà trường hợp nào cũng không tốt, bởi vì lần trước Tống Hàn Vũ có nói với tôi về gia đình nhà họ Mạnh. Mà Mạnh Hậu Thiên ghét nhất là thể loại người đàn bà lẳng nhăng. Bây giờ thì hay rồi, tôi cầu mong cho chị gái xinh đẹp xấu số có thể bình an vô sự và có chút mặt mũi rồi khỏi đây.

" Phan An Thanh, tôi nhớ không nhầm thì trên danh nghĩa hiện tại, cô vẫn là người yêu của tôi nhỉ? - Mạnh Hậu Thiên lạnh lùng nói. Khuôn mặt chẳng có một chút nét cười thật lòng nào, chỉ toàn là nụ cười châm chọc.

"Nhưng mà anh, không phải như anh nghĩ đâu..." - An Thanh gật đầu rồi lại lắc đầu, lúng túng giải thích, Khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm bị ai kia dọa đến sợ độ bùng. Nhìn vào làm người ta cứ nghĩ chị này bị anh kia ăn hiếp thôi. May sao tôi tiếp xúc gần, tôi vẫn còn hiểu ra.

"Không như tôi nghĩ, vậy đây là ai.."- Hậu Thiên chỉ thẳng vào tên đang ngồi nham nhở một bên. Chị nhìn qua không biết trả lời thế nào? Nếu từ chối thì được lòng người này mất lòng người kia, dù sao cũng là hai gia tộc hùng mạnh, không thể phạm tội một trong hai. Chị còn muốn giữ danh tiếng của mình sau này.

Nhưng nếu nói cũng là người yêu của chị thì chẳng khác gì chị là người đàn bà lẳng lơ bắt cá hai tay. Mà từ đó cũng có thể suy ra thành nhiều chuyện

khác.

Nhất thời chị không biết trả lời thế nào đành bối rối lùi ra sau. Toàn thể mọi người trong quán đều đi ra xem. Tôi cảm thấy tình hình không ổn, cũng chẳng muốn xem tiếp. Chạy đi tìm chủ quán để xin ông cho về sớm. Tôi thà bị trừ một ngày lương còn hơn dính vào mấy chuyện này.

"Sao? Không trả lời được à?" - Hậu Thiên lên tiếng để ép về cô tiếp.

"Không phải đâu anh, chuyện này về nhà rồi em giải thích cho" - Chị nhanh chóng đi đến nắm chặt bàn tay của anh thành khẩn nói. Chàng trai ngồi một bên cũng không tha cho chị, hần mở miệng nói: "Có chuyện gì thì nên nói thẳng ở đây, tránh để mọi người hiểu lầm là cô bị Hậu Thiên ức hiếp"

Càng nói càng làm hần tức giận. Hần lạnh lùng hất tay chị ra làm chị ngã xuống ghế, đau đến mức rơi nước mắt. Chàng trai một bên thấy chị ngã xuống bên mình thì dùng ánh mắt ghét bỏ liếc một cái rồi đứng dậy đi qua chỗ khác ngồi nhâm nhi ly rượu.

"Anh..."

"Tôi hỏi cô, rốt cuộc tôi đã làm gì có lỗi mà đáng để cô cầm sừng trên đầu?"

"Không phải đâu, là hần ta lừa em"

"Hần lừa cô?" - Nói xong Mạnh Hậu Thiên cười càng to hơn: "Cô biết hần là ai không? Người bạn chơi với tôi từ nhỏ đến lớn, làm như tôi không biết hần thế nào để rồi ngồi đây nghe cô nói"

Đến đây, hai hàng nước mắt của chị lại trào xuống. Đôi mắt to tròn mở thật to ngạc nhiên nhìn anh: "Hóa ra, hai người là bạn..."

"Nếu không nhờ hần, tôi đến bây giờ cũng không nhận ra được bộ mặt thật của cô đâu"

Mặt mũi của chị chị biết cũng không con giữu được nữa. Lần này chị cãi lại: "Cái này đâu phải lỗi của em"

"Không phải lỗi của cô thì lỗi của ai, đã bắt cả hai tay rồi còn mạnh mẽ. Không hiểu vì sao lúc trước tôi lại có thể thấy cô ngoan hiền đến thế. Gia tài họ Mạnh cho cô tiền không đủ tiêu sài ư?"

"Là lỗi của tôi?" - Chị bỗng cười khẩy rồi nói tiếp, vất đi cái hình tượng thực nữ của mình rồi nói: "Mạnh gia ngoài cho tôi tiền thì còn cho tôi cái gì nữa không? Đã bao giờ anh cho tôi cảm giác yêu và được yêu chưa?"

"Những gì tôi thể hiện là chưa đủ với cô hả?" - Mạnh Hậu Thiên hít thở cũng làm người ta cảm thấy nguy hiểm

"Chưa đủ, những gì tôi cần chính là những hành động của anh chứ không phải là lời nói xuống bên miệng rồi vất cho tôi cục tiền là đủ"

"Hừ, cô quá tham lam rồi đây, nhớ cho kĩ, cô chỉ là người yêu trên danh nghĩa đã kí hợp đồng với tôi, trừ khi tôi cho phép cô tuyệt đối không được yêu người khác"

cuộc đối thoại ngày càng trở nên gay gắt. Không ai chịu nhún nhường ai, ai cũng có cái lí cho riêng mình, Nhưng nếu xét theo hiện tại thì chị ấy mới là người có lỗi. Nếu đã là người yêu trên danh nghĩa ắt hẳn phải làm tròn bổn phận của mình. Dù có thiếu thốn tìm cảm đến đâu cũng đừng có cầm cái cục sừng to dùng lên đầu người ta như vậy chứ.

Chị xinh đẹp như vậy mà phải đi kí hợp đồng tình yêu chắc chị cần tiền gấp lắm, kể ra cũng thật đáng thương nhưng cũng thật đáng trách. Chuyện này làm tôi nhớ đến chuyện tôi và Tổng Hàn Vũ, hai chúng tôi không kí kết trên giấy tờ nhưng chúng tôi giao kèo thì chắc cũng gần như vậy.

Tôi nhận được sự đồng ý của chủ quán, tính chuẩn ra ngoài, gần thành công rồi ai người một giọng nói vang lên làm người ta chú ý:

"Cô kia, quay lại đây"

Còn ai khác ngoài cái anh ngồi cầm ly rượu vang xem kịch đây!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Là Sói, Hần Là Nai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chị Mới Là Người Vô Liêm Sỉ (1)

Chị bỗng nhìn qua tôi, không hiểu chị nghĩ cái gì mà chỉ tay thẳng vào mặt tôi và bảo: "Là cô, là cô đã cố ý sắp đặt chuyện này phải không?"

Tôi nghe xong bỗng dừng cảm thấy choáng váng. Cái chị này ăn rồi cũng phải nói lí lẽ một chút đi chứ. Cái gì mà tôi gây ra, tôi là người bị hại trong chuyện này thì đúng hơn. Tất cả mọi người đều biết, hai người kia là bạn của nhau, cố ý sắp đặt để dẫn chị ấy nhảy vào bẫy. Nói đúng hơn là lật tẩy bộ

mặt thật của chị. Tôi chỉ đơn giản là muốn về nhà, về với Bảo Bảo, về với chiếc giường than yêu và ngủ một giấc sáng mai lại đi làm. Chứ ai thử hỏi đâu,à xem vào mấy việc này.

Mà nhìn tôi giàu có lắm sao hay sao mà có thể sắp đặt lời kéo được hai đại gia như vậy. Ai nha, đúng là phiền phức, hèn gì bị Hậu Thiên lép vế cũng đúng.

Dù là như vậy tôi cũng mỉm cười rất nhẹ nhàng mà đáp lại" Tôi sắp đặt thi thể nào mà không sắp đặt thi như thế nào? Chuyện của chị còn chưa giải quyết xong đâu đừng có cái gì cũng đổ hết tội lỗi lên đầu người khác"

Câu trả lời của tôi làm cả phòng bất ngờ, một cô nhân viên nhỏ bé có thể mạnh bạo nói như vậy quả là không bình thường. Và ngạc nhiên hơn cả là người gọi tôi quay lại.

Anh nhìn tôi bằng một ánh mắt khác lạ, bởi trong lòng anh suy nghĩ, dù sao cũng cãi nhau này không vui. Bỗng dưng quay sang lại thấy tôi sợ hãi chuồn đi, tưởng là người của chị nên gọi lại. Ai ngờ nghe chị đổ hết tội lỗi lên người xa lạ như vậy, chắc cũng đoán được rằng tôi sẽ khóc lóc và nói rằng không phải. Ai ngờ là tôi lại đáp trả làm chị cứng họng. Thật sự là rất thú vị!!

Mạnh Hậu Thiên biết tôi từ trước. Anh cũng biết luôn các mảnh khứa của tôi, cũng đủ biết tôi miệng mồm như thế nào, ai động đến tôi dù chỉ một chút tôi cũng sẽ không cho người ta cơ hội chuồn ra ngoài. Nhưng hấn vẫn thấy hứng thú nheo mắt lại nhìn tôi rất thâm thúy.

Chị An Thanh bị đáp trả, nhất thời trừng mắt nhìn tôi không nói được gì. Oong chủ quán thấy vậy kéo nhẹ tà áo của tôi rồi bảo:" Chi Lang, thôi đi, đừng nói nữa"

Tôi quay lại nhìn rồi nở nụ cười thân thiện." Sẽ không nói nữa"

Ông chủ quán chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì chị kia lại lên tiếng." Vậy chắc cô cũng có tình cảm với Hậu Thiên nên mới tỏ ra thân mật như vậy"

Mắt tôi mở to tròn hình chữ O nhìn chị. An Thanh xinh đẹp, con mắt nào của chị thấy tôi với hấn thân mật hả?

Mạnh Hậu Thiên kéo tôi ra để tôi núp sau lưng, anh nhìn chị rồi nói:" Chuyện của chúng ta chưa xong đâu, đừng có lôi cô ấy vào"

An Thanh bỗng đứng dậy, phui phui bụi trên người rồi nhìn Hậu Thiên chằm chằm và nói:" Đừng có lôi cô ấy vào, rõ ràng là hai người có gian tình với nhau mà"

Tôi nghe cũng bức xúc thay hấn, sao lúc tôi lại nghĩ tốt cho chị ta được chứ. Đúng là xúi quẩy mà. Tôi vừa nghĩ xong rồi hất tay Hậu Thiên, từ phía sau lưng hấn chui ra nhìn chị và mắng:

" Tôi là An Chi Lang, đã có chồng và một con, con mắt nào của chị nói tôi với hấn có gian tình?"

Vừa nói xong tôi liền tiếp thêm một câu." A, hóa ra chị cố ý nói như vậy là muốn hủy hoại thanh danh của con trai nhà họ Mạnh chứ gì? Chị nghĩ một câu nói chửi chị là chị có thể chối bỏ hết tội của mình ư, đúng là ảo tưởng"

Mạnh Hậu Thiên khá bất ngờ, vì đây là lần đầu tiên có người ra mặt vì hấn. Cũng là lần đầu tiên vì hấn mà đứng ra bảo vệ.

Tất cả nhân viên ở đây đều đặt dấu chấm hỏi to đùng trên đầu: Chi Lang có con khi nào?

Anh người yêu của An Thanh ngồi đó quan sát tôi rất kĩ, tôi nghe thấy hấn lẩm bẩm trong miệng câu "Có chồng con rồi sao". Làm tôi thoáng nổi tảng da gà.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Là Sói, Hấn Là Nai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chị Mới Là Người Vô Liêm Sỉ (2)

"Vậy cô có biết người đã có gia đình mà đi đàn dúi với đàn ông khác là tội thể nào không?"

Tôi nghe xong bật cười." Con mắt nào của cô thấy tôi gian dúi với người khác, bộ mắt co bò sao mờng hả, đúng là miệng chó chẳng bao giờ nhả ra được ngà voi"

"Cô bảo ai đấy hả?"

"Là tôi nói chị đấy, giữa thanh thiên bạch nhật rõ ràng Hậu Thiên đã bắt được quả tang chị đi ngoại tình, tôi là người vô tội bỗng chị lại đổ hết tội lỗi trên đầu tôi, đúng là nực cười"

An Thanh uất ức, không biết nói thế nào. Dù sao thanh danh của chị cũng đã bị hủy hoại, chị cũng không ngại kéo mấy người này xuống nước.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên mở to mắt nhìn tôi, rõ là hiện tại tôi ăn gan hùm mới có thể mạnh mẽ đối đầu như vậy. Tương lai không biết tôi có sống được yên ổn không đây. Nhất là những người trong quán, họ rất lo lắng cho tôi hơn là lo về việc hôm nay quán bị thiệt hại. Tôi nhìn qua cái anh người yêu của chị. Anh dặn dò ông chủ cái gì đó rồi ông chủ đến thì thào vào tai tôi và bảo:

"Cô cứ thoải mái cãi nhau, hôm nay cậu ta bao quán"

Tôi nghe xong trừng mắt với cái tên kia. Người ta muốn giảng hòa không được, mình thì cứ muốn đi cãi lộn, có ngon lại đây cãi tay đôi với tôi để xem cảm con mẹ nó giác như thế nào.

Và đó chỉ là suy nghĩ thôi chứ có người bao quán, tiền lương tôi cũng được tăng, niềm vui này không thể san sẻ cho người khác được.

Không khí nơi đây căng thẳng cực độ, ánh đèn cũng sáng yếu ớt dần, những câu xanh nó không hện nhau mà cùng rủ xuống kiểu như úp mặt vào không muốn để người khác nhìn thấy là chúng nó đang xem kịch. Những cặp đôi cũng biết chuyện này không nên dính vào, người thì lạng lẽ nhìn, người thì cúi đầu để người ta biết lalf mình chỉ nghe chứ không xem.

quay lại về phần của An Thanh, chị gái xinh đẹp nói với tôi không được. Xong rồi chuyển qua Mạnh Hậu Thiên, chị đánh liều một phen, cất giọng nói:

"Cái này cũng không thể trách tôi được, tôi cũng noi theo tấm gương của mẹ anh mà thôi"

"Đoàng" tiếng pháo nổ trong đầu tôi vang lên. Tôi xác định là chị này muốn chết thật rồi. Chuyện gì nói cũng không sao riêng chuyện này là điều cấm kị của nhà họ Mạnh. Lần trước Tổng Hàn Vũ nói với tôi về chuyện này, chỉ vì tôi đã có chồng con mà Mạnh Hậu Thiên bỏ đi là tôi biết mức độ quan trọng của chuyện này, nhiều lúc tôi muốn trêu chọc hấn nhưng lại không dám nói chuyện này. giờ đây chị ấy nói như vậy, tôi chỉ biết âm thầm chấp tay cầu nguyện chúc chị may mắn trong lần sau. Mạnh Hậu Thiên thở rất nguy hiểm, cắn mạnh từng chữ nói: "Cô nói cái gì, lặp lại lần nữa cho tôi xem?"

Anh người yêu của chị bỗng chặc lưỡi rồi lắc đầu. Những người xung quanh không hện mà cùng đổ mồ hôi hột.

An Thanh run lên cả người nhưng lại cắn răng nói thêm câu nữa: "Tôi chỉ là giống mẹ anh..."

"Cô"- Chưa kịp nói xong câu Mạnh Hậu Thiên lao đến nơi An Thanh. Tôi không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng phải hạn chế bạo lực nên tôi liền ôm chặt lấy tám lưng rắn chắc của anh giữ lại rồi nói:

"Từ từ, cái gì bình tĩnh, cái này để tôi xử lí cho"

Tôi cảm nhận được Mạnh Hậu Thiên đã dừng lại động tác, nhưng bàn tay anh ấy vẫn nắm chặt và run lên toàn thân. Tôi đoán hấn đang tức giận lắm rồi. Tôi nhanh chân dùng tám thân nhỏ bé của mình đứng chắn trước mặt hấn như gà mẹ bảo vệ gà con. Tôi nheo mắt lại nhìn chị nói:

"Vậy chị nói mẹ hấn là người như thế nào?"

"Là người đàn bà vô liêm sỉ" - vâng, đây chính là câu trả lời của những người đang trong giai đoạn sợ hãi, miệng nhanh hơn não. Sau câu trả lời này của chị, không biết là ai thắng ai thua, chị là người chịu thiệt hại nhiều nhất là xác định rồi. Cuộc sống sau này của chị không yên nổi đâu. Đúng như mấy câu cầu huyết trong truyện ngôn tình ấy, ngực thì to mà não như quả nho.

Tôi bỗng dưng nói lại: "Chị mới là người vô liêm sỉ, cả nhà chị mới là người vô liêm sỉ"

"Cô có tư cách gì mà nói tôi?, chỉ là một nhân viên phục vụ nhỏ bé mà cũng mạnh mẽ!"

"Theo như tôi biết, chuyện của gia đình họ Mạnh ai ai cũng biết, nếu như chị nói học theo, thì chẳng khác gì tất cả đàn ông trên thế giới này đều bị cấm sùng" Tôi chưa ngắt hơi liền nói tiếp:

"mẹ hấn, dù theo người đàn ông khác nhưng vẫn giữ mặt mũi cho nhà họ Mạnh. Bà âm thầm bỏ đi, còn chị thì sao? Đã bị bắt quả tang rồi còn mặt dày mày dạn nói như vậy, tôi cũng không thể hiểu nổi sau khuôn mặt xinh đẹp này là bao nhiêu lớp da nữa"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Là Sói, Hấn Là Nai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.